

ДЖУДИТ МАКНОТ ВСЕКИ МОЙ ДЪХ

Част 5 от „Втора възможност“

Превод от английски: Анжела Петрова, Павел Боянов, 2008

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Огромната къща на Уайът се издигаше на заснежения хълм като корона със заострени върхове, образувана от каменните готически сводове, и украсена със скъпоценни камъни от сияещи многоцветни стъкла.

На около два километра встрани от нея скъпи коли и луксозни лимузини се нижеха една подир друга пред униформения охранител на портала на имението. Той отмяташе имената на пътниците в списъка на поканените и учтиво обясняваше:

— Съжалявам, но заради дълбокия сняг господин Уайът предпочита тази вечер в имението да не бъдат паркирани коли.

После отстъпваше назад, ако зад волана седеше нает шофьор, за да му даде възможност да откара пътниците до къщата, да се върне, да паркира на пътя и да чака.

Ако колата се управляваше от собственика ѝ, портиерът го упътваше към странична алея нагоре по склона, където се виеха струйки дим от работещите двигатели на цяла редица лъскави черни роувъри:

— Минете оттук, после един от служителите ще ви упъти къде да паркирате и ще ви откара до къщата.

Много скоро новодошлите откриваха, че тази процедура съвсем не е толкова проста и лесна. Вярно, че имаше достатъчно пъргави служители и свободни джипове, но високите насипи от сняг и колите, паркирани от двете страни на криволичетата алея, я бяха стеснили дотолкова, че на места беше почти непроходима, а под колелата на несекващата върволица от коли снегът се беше превърнал в кафеникава каша.

Тези обстоятелства изнервяха всички, с изключение на детективите Чилдрис и Макнийл, които седяха в своя невзрачен шевролет в една алея на стотина метра от входа на имението. Двамата имаха задачата да държат Уайът под денонощно наблюдение.

В осем вечерта го проследиха до имението му. Сесил Уайът рязко зави покрай портиера, който беше вдигнал ръка да го спре, продължи по алеята към вътрешния двор и изчезна от погледите им. Оставаше им само да чакат и да записват с кого общува Уайът. Чилдрис наблюдаваше през бинокъл за нощно виждане и диктуваше регистрационните номера и марките на автомобилите, а Макнийл си водеше записки.

— На линията застава следващият състезател — промърмори Чилдрис, щом фаровете на поредната кола осветиха портиера. Продиктува номера, после описа автомобила и шофьора: — Бял мерцедес AMG, вероятно последен модел. Шофьорът е прехвърлил шейсетте, жената до него е на около трийсет и пет и се е вкопчила в рамото на спътника си, който може да й бъде баща.

Той хвърли поглед към Макнийл, който продължаваше да мълчи, и забеляза, че колегата му се е загледал в някаква кола, която бавно се спускаше по склона.

— Трябва да е някой местен — отбеляза. — Явно не е само богат, ами и любопитен — добави, когато шофьорът удари спирачки и фаровете на луксозния линкълн угаснаха.

Задната врата се отвори и от колата слезе мъж на средна възраст с тъмен балтон. Чилдрис понечи да свали стъклото и да се извини, че са спрели на неподходящо място, но в този момент човекът се спря и извади мобилния си телефон.

Едва сега Чилдрис го позна:

— Това е Грей Елиът. Той пък какво търси тук?

— Живее наблизо. Нищо чудно да е поканен на празненството.

— Нищо чудно да пожелае да ни помага при наблюдението — подхвърли Чилдрис, но без насмешка. Грей Елиът беше спечелил уважението на полицаите още след назначаването му като областен прокурор, беше много способен юрист и смело поемаше най-опасните и тежки случаи. Ползваше се с голям авторитет и заради това, че вместо печалбарството бе избрал обществена работа, при все че беше от хайлайфа.

Всичко това допринасяше за благоразположението на Макнийл към него, но на практика той изпитваше симпатии към Грей още от времето, когато той беше буен и безразсъден младеж и няколко пъти го беше арестувал заради безразсъдства.

Областният прокурор приключи разговора, прибра телефона, приближи се към колата и надникна вътре:

— Ти сигурно си Чилдрис — каза вместо поздрав, след което се обърна към Макнийл: — Мак, ела да поговорим.

Макнийл слезе и двамата застанаха зад колата.

— Поисках именно ти да поемеш този случай — подхвана Грей, — защото ти водеше разследването във връзка с изчезването на Уилям Уайът и добре познаваш всички участници в играта.

— Не всички — побърза да отбележи той и попита: — За пръв път чувам за този Мичъл Уайът. Какъв, по дяволите, е той и защо трябва да го следим?

— Той е кръвен брат на Уилям Уайът и според мен има вина за изчезването му.

— Кръвен брат? — повтори въпросително Макнийл със сбърчено чело. — След изчезването на Уилям говорих с всички членове на семейството. За кръвен брат не чух и дума. Спомням си даже, че при разговора със Сесил Уайът старецът няколко пъти подчерта, че непременно трябва да го открием и да го върнем при съпругата и детето му, защото Уилям е единственият му внук.

— Хвърляне на прах в очите от страна на онзи безочлив и подъл старик, който иска да скрие истината за отхвърления си внук. Аз самият от малък познавам цялото им семейство и никога не бях чувал, че Уилям има брат от друг брак на баща си. Всъщност допреди това лято самият Уилям също не го е знаел.

Имам сведения, че когато Уилям бил на две години, а майка му била на смъртно легло, неговият баща Едуард имал незаконна връзка със секретарката си. Няколко месеца след това съпругата му починала, а секретарката забременяла и поискала от Едуард да изпълни обещанието си да сключат брак — тогава той взел да увърта и отказал да приеме детето. Тя го заплашила, че ще разкрие пред медиите цялата истина.

Той се сепна от звъненето на телефона си, погледна кой го търси и продължи:

— Сесил планирал политическа кариера за Едуард и подобен скандал щял да провали намеренията му, но било немислимо да приеме за член на семейството една „жалка уличница“. Решил да я подкупи, обаче тя настоявала детето ѝ да получи законно името Уайът

и да бъде възпитано като член на фамилията Уайът. Наела адвокат и в крайна сметка постигнали споразумение Едуард да се ожени за нея малко преди края на бременността, а непосредствено след раждането да се разведат. Впоследствие тя се отказала от всичките си права над детето и го предала на попечителството на Сесил. Той пък поел задължението да се грижи детето да бъде отгледано „в съответствие с общественото положение и материалните възможности на семейство Уайът“ с всички произтичащи от това ползи, включително добро образование. Освен това й дали голяма сума, за да пази тайната и да преустанови всякакви по-нататъшни контакти с членовете на фамилия Уайът, включително с детето.

Макнийл вдигна яката на балтона си. Ушите му бяха премръзнали.

— Искаш да кажеш, че Сесил не е изпълнил поетите задължения към своя внук — промърмори, разтърка ръце и ги пъкна в джобовете си.

— Не, спазил е условието Мичъл да бъде отгледан „в съответствие с общественото положение, социалната среда и материалните възможности на семейство Уайът с всички произтичащи от това ползи“, само дето в писменото споразумение не било упоменато, че детето трябва да бъде отглеждано във фамилията дом. Седмица след раждането на Мичъл той го поверил на едно семейство в Италия, като им дал фалшиво удостоверение за раждане. Някъде към петата му година го изпратил в елитен пансион във Франция. Впоследствие Мичъл завършил основно училище в Швейцария, след това продължил образованието си в Оксфорд.

— Момчето не се ли е интересувало какъв е произходът му и кой плаща скъпото му образование? — попита Макнийл.

— Знаело е, но само колкото и членовете на приемното италианско семейство, а на тях им казали, че като бебе Мичъл бил намерен изоставен пред един калифорнийски дом и че името му е комбинация от две произволно избрани имена, дадени му от щедри американски благодетели — хора, които имали практика да даряват пари за възпитанието и обучението на изоставени деца. Тяхното желание обаче било имената им да се пазят в тайна.

— Боже мой! — въздъхна детективът.

— Няма причина да му съчувстваш — саркастично отбеляза Елиът. — Разбрах, че Мичъл не е бил лишаван от нищо и се е ползвал с много привилегии. Бил е добър спортист, посещавал е само елитни училища, бързо се сприятелявал с деца от престижни европейски семейства. След университета натрупал състояние благодарение на доброто си образование, привлекателната си външност и отличните контакти. На трийсет и четири годишна възраст вече притежавал компании, които развиват дейност предимно в Европа. Има апартаменти в Рим, Лондон, Париж и Ню Йорк — той замълча, присви очи и погледна часовника си: — Колко е часът?

Макнийл повдигна ръкава си и погледна скъпия си часовник:

— Девет без петнайсет.

— Ще тръгна. Трябва да се отбия на тържеството на Сесил.

— Но как Уайът е научил за истинското си семейство, как е стигнал дотук след толкова години? — попита детективът, подтикван от любопитство.

— Преди седем месеца Уилям случайно открил тези документи в един стар сейф и останал потресен от това, което баща му и дядо му направили с неговия природен брат. Наел детективи и когато открили Мичъл в Лондон, той заминал за Лондон заедно със съпругата и сина си, за да се запознаят с Мичъл и да му разкажат цялата история.

— Много благородно.

Елиът забели очи и промърмори:

— Да, така е. Уилям е бил прекрасен човек — изключение в тази фамилия, където от поколения насам се раждат единствено самовлюбени идиоти — наведе глава и погледна Макнийл: — Уилям се върнал в Лондон, изпълнен с възторг от невероятните постижения на брат си, но Едуард отказал да се свърже със своя син. Сесил обаче проявил интерес и дори настоял да се види с внука си. Срещнали се през август, когато Мичъл дошъл по работа в Щатите. След изчезването на Уилям през ноември Сесил поискал Мичъл да се върне в Чикаго, за да се сбlijжат. По ирония на съдбата старецът така се привързал към блудния си внук, че тази вечер дори го е поканил да присъства на тържеството по случай осемдесетия му рожден ден. Трябва да вървя. — Той тръгна към колата си.

Макнийл го последва:

— Така и не разбрах защо трябва да наблюдаваме Мичъл Уайът.

Елиът рязко се обърна:

— Май пропуснах най-важното. Ще изтъкна две причини: през септември, месец след първата среща между Сесил и Мичъл, Едуард — бащата на Уилям и Мичъл — „случайно“ пада от балкона на жилището си, намиращо се на трийсетия етаж, и загива. През ноември изчезва Уилям. По стечение на обстоятелствата преди всеки инцидент, както сочат данните от паспортната и емиграционна служба на САЩ, Мичъл е идвал в страната и непосредствено след това е напуснал.

Прокурорът забеляза как Макнийл присвива очи и продължи:

— Вече ти е ясна част от картината. Ще ти кажа и още нещо: от две седмици Мичъл е в Чикаго. Отседнал е в къщата на Уилям, за да „утешава“ красивата му съпруга и да се сприятели с четиринайсетгодишния му син. — В гласа му прозвуча нескрито отвращение: — Мичъл Уайът убива членовете на своето семейство, за да осъществи някакви свои цели.

— Смяташ, че е решил да си присвои семейните богатства — подхвърли детективът.

— Смятам, че в рода Уайът се е появил поредният социопат. Социопат и хладнокръвен убиец.

Макнийл се върна в шевролета при Чилдрис и двамата загледаха как лимузината на Елиът спря на алеята, за да изчака неколцина гости да се качат в поредния роувър. Някаква беловласа жена се подхлъзна, но съпругът ѝ успя да я задържи на крака. Мъж и жена на средна възраст зъзнеха и чакаха, докато един от служителите на паркинга помагаше на двама възрастни гости да се качат в джипа.

— Има нещо гнило — каза Чилдрис, щом джиповете потеглиха. — Погледнах алеята пред къщата и забелязах, че е разчистена от снега.

— Да, така беше — съгласи се Макнийл.

— Тогава защо, по дяволите, пазачът кара всички да си оставят колите на пътя?

— Кой знае? — сви рамене Макнийл.

ВТОРА ГЛАВА

Потоъкът от коли беше секнал, когато към портала бавно се приближи още един автомобил. Чилдрис остави чашата с кафе, което тъкмо си беше налял от термоса, и вдигна бинокъла. Макнийл се приготви да запише данните, които колегата му задиктува:

— Колата е ролс-ройс, скъп ретро модел, кафява на цвят, идеално запазена. Управлявана е от шофьор. Отзад седи жена. Страхотна е!

— Кое — колата или жената? — попита Макнийл.

Чилдрис дрезгаво се засмя:

— Колата. Жената е поне на деветдесет и се е намръщила сърдито, като слуша какво обяснява портиерът на шофьора, който е приблизително на нейната възраст. Явно е недоволна, че трябва да остави скъпата си кола на алеята.

Коментарът на Чилдрис не бе особено точен. Оливия Хърбърт, сестрата на Сесил Уайът, не беше недоволна, че нейният брат е забранил паркирането, а кипеше от гняв.

— Ах, този нагъл безсрамник! — възкликна, когато колата ѝ последва трите джипа. — Погледни алеята, Грейнджър! Виждаш ли да има сняг по нея?

— Не, госпожо.

— Сесил разиграва гостите си като маймуни, за да се наслади на властта си!

— Сигурно е така, госпожо. — Гласът на човека, който бе шофьор на Оливия от четирийсет години, трепереше не само от възмущение, но и от възрастта.

Оливия Хърбърт се отпусна върху меката кожена седалка, щом разбра, че Грейнджър напълно я подкрепя, но гневът ѝ продължаваше да бушува. Не само на Оливия, но и на всички познати на нейния брат им беше дошло до гуша от идиотските му „екстравагантности“, които от време на време проявяваше, само и само да налага волята си и да се наслаждава на чувството си за превъзходство.

— Вече е на осемдесет, но всички продължават да се примиряват с безочливата му наглост, просто недоумявам как е възможно — ядно отбеляза Оливия. — Как е възможно? Всички са видели, че твърдението за алеята, затрупана от сняг, е очевидна лъжа, но никой не се е върнал! — добави тя, макар да знаеше защо гостите на Сесил се примиряват с неоправданото неудобство. Главната причина бе, че получаваха щедри дарения от него — десетки милиони долари, отпускани за благотворителните им кампании. Освен това те бяха дошли не толкова, за да празнуват, а да му правят компания, защото изчезването на любимия му внук Уилям, който беше едва трийсет и шест годишен, го смазваше и щеше да помрачи осемдесетгодишния му юбилей.

— Да не говорим, че тази вечер, освен всичко друго той злоупотребява и със съчувствието на хората! — възмутено възкликна Оливия, когато паркираха пред къщата.

Грейнджър предпочете да замълчи, за да спести сили за тежката задача да заобиколи ролса и да ѝ помогне да слезе. Беше прегърбен от възрастта, артритът беше изкривил гръбнака и коленете му, изпод шофьорската фуражка стърчеше кичур оредяла бяла коса, униформената куртка му стоеше като на закачалка. Отвори вратата и помогна на Оливия да слезе.

— Ще трябва да дадем куртката ти на шивач, за да я стесни — отбеляза тя и се пресегна за бастуна си. — Вече ти е широчка.

— Съжалявам, госпожо.

Тя стисна бастуна, другата си ръка вкопчи в ръкава на куртката му и той я отведе до осветеното преддверие на къщата, където икономът на Сесил посрещаше гостите.

— Трябва да се храниш повече, Грейнджър. Днес дрехите са поскъпи и от колите, които купувахме навремето.

— Добре, госпожо. — Той ѝ помогна да изкачи трите каменни стъпала към входната врата и попита: — Как да разбере кога ще пожелаете да ви взема?

Оливия настръхна и гневно просъска:

— Да не си посмял да мръднеш колата! Няма да угаждаме на капризите на един жалък самонадеян човек. Паркирай ето там, под навеса.

Икономът на Сесил я чу, понечи да ѝ помогне да свали палтото си и заяви с леден тон:

— Колата ви трябва да чака пред портала, не под навеса. Моля, наредете на шофьора си да...

— Как не! — избухна тя, пхна бастуна в ръцете му и взе сама да си сваля палтото, макар и с цената на големи усилия. — Грейнджър — извика шофьора си.

Той тъкмо беше прекрачил първото стъпало и веднага се обърна, повдигайки въпросително побелелите си вежди:

— Ако някой ти досажда, че си паркирал под навеса, направо го мачкай с колата! — После се обърна и смразяващо погледна икономата: — Под навеса стои черна спортна лимузина с чуждестранен номер — отбеляза. — Чия е?

— На господин Мичъл Уайът — отвърна икономът.

— Естествено! — засия Оливия, запрати палтото си към икономата и грабна бастуна си от ръката му. — Той също няма да търпи да му налагат прищевките на един жалък самовластник — заяви гордо. После, подпирайки се тежко на бастуна, прекоси фоайето и бавно тръгна към дневната, откъдето се чуваха гласовете на множество хора.

Икономът се провикна:

— Господин Сесил каза да го изчакате в кабинета му.

Въпреки гнева Оливия тутакси се скова при мисълта, че ще трябва насаме да дава обяснения пред своя ужасяващ брат. Той проявяваше непонятна агресивност даже и когато нямаше никакъв конфликт. Ето защо продължи наляво към дневната, вместо да тръгне към кабинета му. Спря на прага и огледа всички присъстващи с надеждата да открие своя съмишленник — стройният чернокос мъж, който също бе пренебрегнал заповедта на Сесил, паркирайки колата си под навеса.

Не видя Мичъл нито там, нито в трапезарията, където много гости се наслаждаваха на щедро угощение. И тъкмо тръгна да излиза, когато Сесил, заобиколен от шумна компания, вдигна глава и я забеляза. Прониза я със студен поглед и намръщено кимна към кабинета си. Оливия се престори, че не забелязва повелителния жест, но все пак се подчини.

Кабинетът се намираще в дъното на коридора от другата страна на стълбището. По време на шумни тържества вратата, облицована със

звукоизолираща материя, обикновено беше затворена, за да не привлича гостите към „покоите“ на домакина, но тази вечер бе откряната и от помещението се процеждаше мека светлина. Оливия хвана дръжката, спря за момент, за да си поеме въздух, после изправи рамене, вирна глава... и се вцепени от онова, което видя през открянатата врата.

Мичъл държеше в прегръдката си Каролин, съпругата на Уилям — тя беше отпуснала глава върху гърдите му, в ръката си стискаше кърпичка.

— Не издържам повече — изплака и вдигна очи към него.

— Нямаме друг избор — отвърна той с равен глас, но тонът му издаваше съчувствие.

Първоначалният шок на Оливия отстъпи място на състрадание. Горката Каролин, беше заприличала на безпризорно дете — беше станала само кожа и кости, страните ѝ бяха хлътнали. Нормално бе да потърси мъж от фамилията, който да ѝ даде утеха и подкрепа, но нейният развратен баща се скиташе из Европа на сватбено пътешествие с петата си съпруга, а от Сесил нямаше да получи друго, освен поредното безкрайно дълго и досадно наставление за необходимостта да бъдеш силен в моменти на изпитание. Синът на Каролин беше на четиринайсет и се нуждаеше от грижите и подкрепата ѝ, ето защо пред него тя се стараяше да се показва твърда и непоколебима, макар че нея самата нямаше кой да я подкрепи... освен Мичъл.

Оливия се загледа в Мичъл — благодарна му беше, че е дошъл тъкмо когато и Каролин, и Сесил изпитваха необходимост от утеха и подкрепа. И все пак нещо ѝ подсказваше, че той едва ли би си направил труда да „извади“ Сесил от огъня, даже и да имаше възможност да го направи. По всичко личеше, че не желае да задълбочава отношенията си със своето семейство, дори избягваше срещите с общите им приятели, но според нея най-неприятното беше, че сигурно смята да си замине много скоро и ще напусне Чикаго, без да предупреди никого, освен Каролин.

Оливия изпитваше към него и съчувствие, и разбиране. Именно членовете на фамилията Уайът го бяха захвърлили още като пеленаче, скрили го бяха като някаква срамна тайна, която заплашваше да внесе ненужен смут в тяхното спокойствие и благоденствие. Още навремето

беше чула за изоставеното бебе на Едуард, но остана напълно безразлична към съдбата му и затова сега приемаше презрението му като нещо съвсем заслужено. Не се примиряваше обаче с мисълта, че той ще напусне Чикаго много скоро. Искаше ѝ се преди това да му позволи да я опознае и да разбере, че може да ѝ се довери. Искаше ѝ се да чуе да я нарича „лельо Оливия“, преди да си замине. Достатъчно ѝ беше само едно „лельо Оливия“. Но повече от всичко ѝ се искаше да разбере, че той ѝ прощава, и трябваше да потърси начин да го спечели, преди да е станало твърде късно.

В момента обаче най-много я притесняваше мисълта, че Сесил може да се появи внезапно зад нея и гледката да го вбеси. Тя реши деликатно да ги предупреди за присъствието си — ако влезеше направо, щеше да смути Каролин и да накара Мичъл да се впусне в излишни обяснения. Ето защо най-напред потропа по вратата с бастуна си и за още по-голям ефект го вдигна пред себе си като слепец, накрая бавно пристъпи напред, впила поглед в неравния дъсчен под, сякаш се боеше да не пропадне под тежестта ѝ.

— Да ти помогна ли, сигурно не виждаш? — попита Мичъл.

Оливия се престори на изненадана и вдигна глава, но това, което в действителност я сепна, беше иронията в гласа на Мичъл. Той не беше помръднал от мястото пред камината, но Каролин се бе свила на един стол. Тъмните сенки под кафявите ѝ очи изпълниха с болка сърцето на възрастната жена.

— Горкичката ми — каза тя и я погали по златистата коса.

Каролин се отдръпна и притисна дланта на Оливия до страната си.

— Лельо Оливия! — проплака измъчено.

Възрастната жена мислеше да се задържи повече до нея, но забеляза, че Мичъл вече не е пред камината, а разглежда многобройните портрети в кабинета, които сякаш превръщаха просторното помещение в пантеон на фамилията Уайът. За пръв път го виждаше да проявява интерес към семейните портрети — или поне така ѝ се искаше да бъде.

— Ето го твоят працядо. — Тя се приближи до него и посочи портрета над камината. — Забелязваш ли приликата?

— С какво? — попита иронично той.

— С теб — продължи упорито Оливия, но Мичъл я стрелна със смразяващ поглед. „Така гледаше працядо му“ — неволно си помисли възрастната дама. Той пхна ръка в джоба на панталона си и се отдръпна от нея. Тя замълча, но не престана да го наблюдава с крайчеца на окоето с надеждата да забележи у него интерес към друг портрет.

Сесил имаше навика да се бави и да кара да го чакат, защото това също го изпълваше с чувство за превъзходство. Оливия обикновено се дразнеше, когато и тя трябваше да чака, но този път ѝ се искаше брат ѝ да се забави поне с час. Малко след това Мичъл се спря пред друг портрет и Оливия побърза да се приближи, но щом видя какво е привлякло вниманието му, зяпна от изумление. Беше портрет на девойка, седнала с превзета скромност на градинска люлка — дългата ѝ коса беше закичена с две розови пъпки, копринени розички украсяваха полата на бялата ѝ рокля.

Мичъл стрелна изпод око Оливия.

— Сигурно си ти, а? — подхвърли.

— Боже мой! — възкликна тя. — Как позна? Тук съм едва на петнайсет.

Той безмълвно кимна към друг портрет:

— Това също си ти, нали?

— Да, тук съм на двајсет, на годежа ми с господин Хърбърт. Ето, това там е той. В същия ден ни направиха и портретите.

— Той като че ли изглежда по-щастлив от теб.

— Така е — кимна Оливия, забравила, че желанието ѝ беше да го накара той да поведе разговор, не обратното. — Нещо ме караше да мисля, че у него и семейството му има нещо доста... снобско.

Мичъл подкупващо ѝ се усмихна.

— И защо си смятала, че у тях има нещо „снобско“? — попита с нескрит интерес.

— Ами... може и да прозвучи глупаво, но според мен те се чувстваха велики и се превъзнасяха от факта, че някой техен предтеча е подписал Декларацията за независимостта, друг пък е бил генерал по време на Гражданската война.

— Какво безобразие — съгласи се той с насмешливо сериозен тон.

Оливия засия, зарадвана от възможността да размени шегичка с него, и побърза да не пропусне случая:

— Така е. Поне не си въобразявах, че са дошли с кораба на Колумб.

— Сигурно им се е искало — пошегува се той, — но корабът на Колумб е бил твърде малък и явно не са могли да си резервират места.

— Да, така е — съгласи се Оливия и се приведе към него, — защото сме ги изпреварили ние! — Въодушеви се, че шегата ѝ го разсмя, и без да се замисля, издърдори: — Мъжете от рода Уайът са красивци, момчето ми, но не помня сред тях да е имало мъж с твоята мъжествена хубост.

Нейният намек, че е член на фамилията Уайът, вледени погледа му и тя се почувства съкрушена, че обърна нещата в нежелана посока, затова побърза да добави:

— Ти обаче имаш сини очи, а всички те са с кафяви.

— Странно — отегчено промърмори той.

— Твоята май... — Оливия спря по средата на думата, но после реши, че той има право да знае истината. Пък и сигурно му се искаше да я разбере. — Спомням си, че твоята майка имаше много красиви сини очи. Никога не съм виждала толкова поразителни сини очи.

Очакваше да я заразитва за майка си, но той само скръсти ръце на гърдите си и я изгледа с неприкрита досада. Оливия побърза да посочи един малък портрет непосредствено до този на Джордж Хърбърт. Той беше на внушителен джентълмен с колосана риза и вратовръзка на райета в розово, синьо и жълто:

— Ами за този какво ще кажеш?

— Че няма никакъв вкус за вратовръзки — отвърна Мичъл и ѝ обърна гръб.

Оливия погледна Каролин, която поклати глава, потвърждавайки, че възрастната дама е сгафила, споменавайки майка му и като се опита да го убеди, че хората на портретите са негови сродници.

Докато той разглеждаше картините, Оливия се загледа в този строен, широкоплещест мъж, изправен пред портретите на хора, с някои от които имаше такава забележителна прилика, че сякаш стоеше пред огледало. Само че гордостта му пречеше да признае приликата и родството си с тях. Беше висок като своите предци, с горделива осанка и с изключителен интелект, докачлив по характер. Досуц като тях.

Не беше забравила саркастичната му забележка за раираната вратовръзка на възрастния му сродник и когато се загледа в Мичъл, внезапно я напуши смях. Откъдето и да го погледнеше: от скъпите му италиански мокасини и ушития по поръчка черен костюм, та до ослепително бялата му риза и безупречно подстриганата гъста черна коса, Мичъл беше истински Уайът — човек с превъзходен вкус и съвършена елегантност.

Имаше обаче три отлики, които се набиваха на очи — сарказмът, изискаността и чаровната усмивка. Комбинацията беше зашеметяваща дори за жена на нейната възраст. Мъжете от фамилията Уайът бяха силни и енергични, но им липсваха чувство за хумор и чар. Ако трябваше да направи сравнение, те бяха от типа на Хъмфри Богарт, а Мичъл — от типа на Кари Грант, но с остър език и смразяващи сини очи.

— Веднага ще изясним всичко! — гневно възкликна Сесил и замарширува към бюрото си.

Оливия се вцепени, сърцето ѝ се сви. Докато го наблюдаваше как се движи, я доядя, че той се движи с такава лекота и не го мъчи ревматизмът, при все че беше две години по-стар от нея.

— Сядайте! — нареди той.

Мичъл се приближи до Оливия, за да ѝ помогне да седне, после застана до бюрото, пъкна ръце в джобовете си и въпросително повдигна вежди.

— Сядай, казах! — отново се тросна старецът.

Младият мъж се обърна и невъзмутимо се огледа.

— Какво търсиш? — попита го Сесил.

— Помислих, че командвате кучето си — иронично подхвърли Мичъл.

Оливия се вцепени, на Каролин ѝ секна дъхът.

Старецът го погледна с неприязън, но отвърна... с известно уважение:

— Добре, както искаш. — Той се обърна към двете жени: — Искан да присъствате и вие, защото мой дълг към Мичъл е да кажа това пред всички, но по волята на съдбата останахме само ние тримата като най-стари членове на тази фамилия. — После пак погледна внука си и продължи: — Искан в присъствието на твоята леля и твоята снаха да призная, че преди много години гордостта и гневът ме предизвикаха

да ти причиня ужасно зло. Не ти обаче беше обектът на моя гняв, а твоят баща и жената, която е твоя майка. Ненавиждах у Едуард неудържимата му страст към жените. Изневери на съпругата си, която беше тежко болна от рак, и направи дете на любовницата си, твоята майка. Не можах да му го простя. Отвратен бях и от безсрамието на майка ти. Тя приласка моя покварен син, макар да знаеше, че съпругата му умира, без да се замисли колко скандално ще бъде, ако той стане баща шест месеца след нейната смърт.

Сесил замълча за миг, а Оливия изгледа изпод око Мичъл, за да види как ще реагира на тези грозни истини за родителите му, но изражението му бе невъзмутимо, сякаш слушаше някаква блудкава и безинтересна история. Беше готова да повярва в равнодушието му, но внезапно забеляза как младият човек стиска зъби, опитвайки се да запази самообладание.

Сесил, който не беше наблюдателен като нея, продължи:

— Да бъда ли откровен докрай?

— На всяка цена — отвърна внукът с иронична вежливост.

— Бях отвратен... бях погнусен от постъпката на твоите родители, но търпението ми се изчерпа, когато майка ти си позволи да наеме някакъв мизерен адвокат, за да измъкне пари от мен и да ме принуди да дам името Уайът на нейното копеле — тогава у мен се надигна унищожителна ненавист и бях готов на всичко, за да осуетя плановете ѝ. Но това вече е минало. Надявам се да разбереш какво съм преживял.

— Абсолютно.

— И аз щях да проявя разбиране към майка ти, ако парите ѝ трябваха за издръжката и възпитанието на сина ѝ — добави Сесил, а Оливия се изненада, че Мичъл трепна и за пръв път прояви някаква изненада. — На нея обаче майчинското чувство ѝ беше съвършено чуждо. Интересуваха я само парите и „богаташките среди“. Явно си представяше, че това е най-важното и за нейното дете.

Възрастният мъж се изправи. На Оливия ѝ направи впечатление, че той се подпря на бюрото си, сякаш да прикрие изтощението си.

— Безхарактерен непочтен мъж и подла жалка уличница — такива бяха твоите родители. Ето защо не подозирах, че от теб може да излезе нещо свястно, но явно не съм бил прав. Ти, Мичъл, си живото доказателство, че във вените ти тече кръвта на истински Уайът. Обичах

твоя брат Уилям, той беше добър баща и съпруг, но беше мекушав и си приличаше с Едуард по това, че нямаше големи цели в живота. Ти обаче си типичен представител на нашата фамилия. Захвърлих те, оставих те да се оправяш сам в живота, давах пари само за образованието ти. Ти обаче за кратко време превърна мизерните средства в истинско богатство. Този талант си го наследил от фамилията Уайът. Ти не израсна сред тях, но стана истински Уайът. — Сесил млъкна и напрегнато зачака отговора на младия мъж.

Но вместо да бъде поласкан, Мичъл иронично подхвърли:

— Това като комплимент ли трябва да го приемам?

Тонът му подразни Сесил и той се намръщи, но след миг студено се усмихна:

— Естествено, че не. Ние от фамилията Уайът не очакваме похвали. — Явно забеляза, че тези думи не направиха никакво впечатление на младия мъж, затова реши да опита по друг начин: — Именно защото си Уайът, ти ще ме разбереш, ще видиш колко тежко е за мен да призная, че тази моя фатална грешка, за която ти си плащал цял живот, тази глупост, която направих преди време, е била плод на моята безумна надменност. Не очаквам да ми простиш, защото никой Уайът не прощава така лесно, пък и на мен не ми останаха години да изкупувам стари грешки, вече съм на осемдесет. Освен това за един Уайът е немислимо да търси прошка. Ще поискам от теб само едно... — Старецът протегна трепереща длан. — Да си стиснем ръце.

Оливия гледаше просълзена, плаха усмивка трептеше върху нежните устни на Каролин, но Мичъл не подаде ръка, а процеди:

— Първо искам да знам за каква сделка става дума.

— Днес ставам на осемдесет. — Сесил отпусна ръка. — Аз нося отговорност за Оливия, Каролин и малкия Били, но след смъртта ми няма да има кой да се грижи за тях. Сигурен съм, че Оливия вече изпитва симпатия към теб. Тя гледа на теб като на свой съюзник — само вие двамата сте решили, че моята забрана не заслужава внимание, и сте паркирали на алеята.

Мичъл изненадано се обърна към Оливия и тя си каза, че погледът му е някак заговорнически.

— Уилям също се привърза към теб още от първата ви среща, а той умееше да преценява хората. От Каролин и Били разбрах, че отделяш доста време за тях, откакто Уилям почти... откакто Уилям

изчезна, и ти сигурно споделяш техните сърдечни чувства. — Старецът млъкна, но като видя, че Мичъл няма намерение да коментира думите му, продължи: — Така или иначе ти си мой внук и за мен, както и за близките ми, е важно дали ще поемеш задължението да се грижиш за тях, когато... когато си отида. Ако си съгласен, да си стиснем ръце.

Оливия се удиви колко ловко брат ѝ успя да перифразира молбата си така, сякаш беше от нейно име и от името на Каролин, и се почувства безкрайно щастлива, когато този път Мичъл почти без колебание подаде ръка на дядо си.

— Значи се разбрахме — отсече Сесил, сваляйки маската на крехкост и благодат. — Оливия, Каролин, заведете Мичъл при гостите и се погрижете да го запознаете само с подходящи хора.

Сестра му го погледна сърдито:

— Няма ли да си направиш труда да го представиш, да им обясниш защо не го познават?

— Няма! Официалното представяне ще предизвика много въпроси, а нямам желание да давам отговори. Някои хора вече знаят от мен, че Мичъл е оставил за известно време бизнеса си в Европа само за да бъде заедно с нас. Искам да се преструват, че той е гост, когото те би трябвало да познават. — Сесил тръгна към вратата, видимо доволен от уреждането на нещата.

— Как точно си го представяш? — недоумяваше Оливия.

Той се обърна и се тросна:

— Вие двете, Оливия, ще казвате на гостите: „Това е Мичъл, сигурно се познавате“. И ще се преструваш на изненадана, щом разбереш, че не са го и чували. Така през цялата вечер те ще се питат дали не са ме засегнали с нещо, щом съм ги оставил в неведение. — Направи няколко крачки към вратата, но отново се обърна и лукаво се усмихна: — Дори предпочитам от време на време да го представиш на някого и да кажеш: „Мичъл, сигурно помниш този човек, това е Еди-кой си“. Те естествено няма как да си спомнят за него, но големият им шок ще бъде, че той не ги помни. Това ще даде предимство на Мичъл — завърши и излезе.

Оливия погледна Мичъл, за да види как ще реагира, но изражението му беше непроницаемо, затова тя каза:

— Сесил го бива да измисля хитроумни трикове.

— Сесил го бива само да... — Той обърна рязко поглед към нея и щом видя изражението ѝ, предпочете да спре дотам.

В този момент Каролин каза нещо, което привлече вниманието им:

— Тази вечер нямам настроение да водя празни разговори и да търпя да ме тормозят с въпроси за Уилям, на които и аз не знам отговора. Ето защо предпочитам да остана тук.

— Аз ще те закарам до вас — предложи Мичъл, но тя поклати глава:

— Сесил е прав... добре ще е да те представят на повече хора, защото са дошли почти всички приятели на Сесил.

— Аз не съм дебютант в обществото — беше язвителната му забележка.

— Трудно някой ще те помисли за дебютант — навъсено подхвърли тя, — но много от онези жени там ще те приемат като голям чаровник.

Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане:

— Ще го отложим за друг път.

Каролин обаче отказа да се изправи и поклати глава:

— Именно това е най-подходящият момент и най-подходящото място. Върви с Оливия. Много те моля, направи го заради мен... — настоя тя, забелязвайки нежеланието му. — Само след това двамата с Били ще можем да ходим с теб, където и да е, без да се притеснявам, задето хората ще си помислят, че вече съм си намерила приятел.

— Но само петнайсет минути — съгласи се неохотно Мичъл и хвана под ръка възрастната жена.

ТРЕТА ГЛАВА

На прага на дневната Оливия се спря, за да му даде възможност да огледа елегантните персони, същевременно го информираше за благородния им произход и големите им успехи.

— Господинът, с когото Сесил разговаря в момента, е внук на основателя на „Юнивърсъл Ръбър“. Той ще се кандидатира за сенатор и сигурно един ден ще стане президент. Чаровната брюнетка до него... тази, която сега гледа насам... е съпругата му.

Тя продължи да му говори, но и без нейните обяснения Мичъл още от пръв поглед разбра какво представляват тези хора: самонадеяни, високомерни мъже, които си въобразяваха, че са нещо повече от останалите заради „благородното си потекло“, себелюбиви и лекомислени жени, които бяха отегчени и от живота си, и от съпрузите си и търсеха разнообразие в благотворителни занимания и в пикантни любовни интриги. За него това не беше нито ново, нито непознато — липсваше само онзи привкус на нещо по-интернационално и разнообразно, с който беше свикнал. На практика това не беше нищо друго, освен малко провинциална сцена от собствения му живот.

— Онзи господин с тъмносивия костюм и цикламената вратовръзка е Грей Елиът — отбеляза Оливия. — Грей е от една стара чикагска фамилия и е най-младият юрист, избран досега за областен прокурор на област Кук. Успя да се докаже и вече си е спечелил доста добро име. Пред Грей стоят Ивън Бартлет и баща му Хенри. Откакто се помня... всъщност от много поколения насам всички юридически проблеми на семейство Уайът се уреждат от членове на фамилията Бартлет.

Мичъл се загледа в стария Бартлет и си каза, че сигурно Хенри е човекът, който някога е постигнал уреждането на сложните обстоятелства около неговото раждане: фалшивия акт за раждане, условията на развода, обезщетението на майка му.

— ... младият Ивън е изключителен адвокат — обясни възторжено Оливия — и вече доста изпреварва Хенри...

„Утре на младия Ивън ще му се наложи — помисли си той — да прерови старите папки, след като разпита баща си какво точно си спомня за Мичъл Уайът.“

Оливия направи кратка пауза и се загледа в лицето му, за да прецени как приема думите ѝ.

— Много ли те отегчих? — попита накрая.

Беше меко казано, че е отегчен, но виждаше как тя се мъчи да му представи нещата по-привлекателни и да събуди у него желание да стане част от голямата фамилия, ето защо машинално отговори:

— Не, никак даже.

Тя го погледна недоверчиво.

— Мислиш ли да заминаваш скоро? — попита без заобикалки.

— Да, след две седмици.

Старицата извърна стреснато глава, вкопчи се в ръцете му и се разтрепери. Мичъл я задържа на крака и се огледа за стол.

— Сигурно се чувстваш зле... — подхвана, но тя се съвзе за секунди.

— Аз никога не се чувствам зле — заяви категорично. — Но даже и да ми прилошее, бъди сигурен, че никога няма да допусна да стана за смях! — Като доказателство тя вирна глава и го погледна самоуверено, а в кафявите ѝ очи проблеснаха сълзи.

Мичъл стисна зъби. Не желаше старицата да страда от заминаването му. Още в кабинета на Сесил му стана ясно защо тя настояваше да му покаже портретите. Защо държеше да го заведе при гостите и да го представи като свой племенник. Цели трийсет и четири години тази жена не си беше направила труда да му изпрати поне едно писъмце, за да му помогне да разбере нещо повече за себе си или за да му каже коя е тя, а сега очакваше да заглади всичко това само с няколко сантиментални изблици на внимание. Опечалената ѝ физиономия не изразяваше загриженост към него, а вина и страх.

Тежаха ѝ годините и мисълта, че може да си отиде от този свят с нечиста съвест, тя беше арогантна и хитра старица, която искаше набързо да изкупи греховете си, затова ѝ стана неприятно, че той ще осуети намеренията ѝ. Почти веднага след проявата на чувства Оливия попита съвсем равнодушно:

— В Лондон ли ще се върнеш, или ще заминеш за Париж?

— Не, на друго място — отвърна рязко той и се огледа за най-близкия стол, защото беше решил да я изостави и да си тръгне, без да го представят. — Стана късно, трябва да откарам Каролин у дома ѝ.

— Ще се върнеш ли скоро в Чикаго?

— След две седмици. — Мичъл почти насила я поведе към стола до вратата.

Оливия му препречи пътя с бастуна си:

— Значи след няколко седмици пак ще бъдеш тук, така ли?

Той я погледна: лицето ѝ грееше от радост, в очите ѝ блестяха сълзи, нещо се пречупи душата му, където през целия си живот беше укрепвал каменна преграда от безразличие към членовете на семейството си, които го бяха отритнали. Тя се беше вкопчила в ръката му, сякаш нямаше сили да понесе мисълта за раздялата с него.

Приличаше на симпатично паяче, което не се плашеше от огромните му размери и беше готово да се изправи дори срещу падащи камъни, защото такъв е рискът за всеки, проявил дързостта да се доближи до рушащи се прегради. Той можеше само с два пръста да отмести ръката ѝ и даже му се прииска да го направи, но вместо това я успокои:

— Строя си къща на остров Ангила. Трябва да остана там една-две седмици и после се връщам.

— Толкова съм щастлива! — възкликна тя и притисна дланта му към страната си, напомняща пергаментова хартия. — Казвали са ми, че Ангила е много красив остров. Всички говорят с възторг за един от местните хотели. Хенри Бартлет го посещава често — добави, после побърза да се върне към приятната задача, която още не беше довършила. — Онези там са Матю Фарел и неговата съпруга Мередит Банкрофт. Преди няколко дни се върнаха от Китай. Сигурно си чувал за тях.

— Да. — Той с удивление откри, че сред присъстващите има двама негови познати, които дори са му симпатични.

Оливия вирна брадичка, готова да го поведе към шумната компания.

— И така, на кого да те представя най-напред?

— На Матю Фарел — отвърна без колебание Мичъл.

— Чудесно, но ще трябва да минем покрай Ивън и Хенри Бартлет, така че ще бъде по-добре да започнем с тях. — Тя

нетърпеливо го хвана под ръка. Мичъл нямаше избор, освен да се усмихне фалшиво и да я остави да го запознае, с когото намери за добре.

Сесил явно вече беше подшушнал на някои гости, че на тържеството е дошъл Мичъл, и по всичко личеше, че клюката бързо се е разпространила, защото още щом двамата с Оливия пристъпиха прага, мнозина присъстващи любопитно го заглеждаха. За момент разговорите утихнаха, след което се чу оживено шушукане.

Оливия забеляза, че той остави приятно впечатление у всички, и го поведе с много бавна стъпка, за да го видят още по-добре.

— Личи си, че предизвикваш вълнение у дамите! — подшушна доволно тя. — Дори у семейните.

„Най-вече у семейните“ — иронично си помисли Мичъл. Той беше новият жребец в конюшната, и при това — породист, нали беше Уайът. Жените виждаха у него любовник, и то много по-привлекателен от треньор по баскетбол, инструктор по фитнес или безпаричен художник, като се имаше предвид произходът му.

Мичъл се движеше в подобни среди и от опит познаваше всички хитрости. Умееше да побеждава в битките. Успехите, които беше постигнал, не го караха да се чувства нито гузен, нито горд, нито пък изпитваше удоволствие да ги изтъква. Всъщност под погледите на всички тези жени в стаята изпитваше само облекчение, че техните помисли ще останат тайна за Оливия, защото тя беше от друго поколение.

За да привлече вниманието му, старицата стисна ръката му и той наклони глава към нея.

— Знам какво си мислят дамите наоколо — прошепна тя.

Мичъл я погледна изненадано:

— Така ли?

Оливия кимна:

— За тях ти си принцът от мечтите им!

За Хенри Бартлет обаче явно не беше никакъв принц. Той знаеше кой е Мичъл Уайът и държеше да му го покаже. Възрастната дама се обърна към него с думите, които трябваше да използва според инструкцията на Сесил:

— Хенри, ти сигурно познаваш Мичъл, нали?

Ледената му усмивка се превърна в самодоволна гримаса.

— Да, много добре даже — отвърна и вместо да подаде ръка на Мичъл, я пхна в джоба си. — Но беше доста мъничък, когато се запознах с него.

Оливия се видя като в небрано лозе.

— Сигурно го бъркаш с някого, Хенри — побърза да каже. — Невъзможно е да си виждал Мичъл, когато е бил...

— Напротив, прав е — прекъсна я Мичъл и като продължи да гледа все така равнодушно Бартлет, побърза да обясни: — Убеден съм, че именно Хенри ме придружи за първото ми пътуване със самолет.

— Да, но само те качих на самолета.

— Мичъл вече си има собствен самолет. — Опита се да поясни деликатно Оливия, защото явно не разбираше какво има предвид Хенри, но усещаше по тона му, че нещо не е наред. Тя се обърна към сина на Бартлет: — Мичъл, това е Ивън Бартлет, синът на Хенри. — После се усети, че не каза точно това, което беше инструктирана, и добави смутено: — Сигурно помниш Ивън, нали?

— Не, изобщо не го познавам — отвърна Мичъл и тя нервно заопипва перленото си колие.

Ивън Бартлет се оказа по-възпитан от баща си. Ръкува се с Мичъл, без да задава излишни въпроси, и ловко подхвана разговор, използвайки споменаването на частния самолет.

— И ние бяхме решили да купим за нашата фирма един Гълфстрийм G-3. Хабим и време, и средства за търговските авиолинии, затова преценихме, че ще бъде лоста по-ефективно да имаме собствен джет.

Мичъл реши да се държи безучастно към сина, за да отмъсти на бащата, макар че Ивън не го заслужаваше. Ето защо не отговори, а само вдигна въпросително вежди. След кратка напрегната пауза, Ивън продължи:

— Проблемът е, че според нас цената е твърде висока, като се има предвид, че същата работа ще вършим и с по-малкия Лиър.

— Само че комфортът няма да е същият — все пак отвърна Мичъл.

— Така е. Ако държим да бъде нещо действително луксозно... и не се налага да се съобразяваме с цената... Гълфстрийм е перфектната машина, фантастична е наистина! Заглеждам се с възхищение по всяка,

която прелита в небето. Привлича ме като красива жена. Качвал ли си се някога на такава?

Мичъл прецени, че сигурно има предвид машината, не красавицата. Изкушаваше се да попита, за да види реакцията на Ивън, но до него стоеше Оливия. Ето защо отговори едносрично:

— Да.

— А твоят самолет какъв е? — продължи разговора мъжът.

— Гълфстрийм G-5.

Оливия реагира най-напред с доволно хихикане, после се стресна и погледна уплашено.

— След две седмици Мичъл отлита за Ангила — изтърси тя. — Хенри, ти нали пътуваш често дотам?

— През няколко месеца — отвърна Ивън, защото баща му мълчеше. — След три седмици за пръв път ще отида там и аз. Искан да замина още през ноември, но в „Айлънд Клъб“ места имаше чак за февруари. Почти невъзможно е да останеш за повече време там, ако не гостуваш на някого. Ти в „Айлънд Клъб“ ли ще бъдеш?

— Не. — Стори му се обаче, че Оливия гореше от нетърпение да ги информира за новата къща, която строеше там, ето защо побърза да добави: — Един мой приятел има яхта. Ще спя на яхтата.

— Дано не се появи нещо непредвидено и да попречи на пътуването ми — отбеляза Ивън. — Един от нашите клиенти почина и дъщеря му е много разстроена. Нищо чудно да... — той млъкна, погледна часовника си и се намръщи. — О, ще закъснея, трябва да отида на опелото на същия клиент.

Сбогува се с баща си и с Мичъл, целуна Оливия и се запровира между гостите, за да стигне вратата.

Възрастната дама се възползва от излизането му, кимна на Мичъл и го придърпа встрани от Хенри.

— Хайде сега да намерим и Матю Фарел — каза и се огледа. — Я, виж, тъкмо идва насам. Явно няма търпение да се запознае с теб.

— И защо смяташ така? — отвърна Мичъл, развеселен от смутеното изражение на своя приятел.

— Теб търси... даже ти се усмихва.

— Сигурно ме мисли за принц на мечтите — пошегува се той, защото напрежението от последните минути бързо се стопи при мисълта за нещо по-различно и по-интересно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кейт Донован стоеше на терасата на вилата, която Ивън беше резервирал в „Айлънд Клъб“, вдишваше аромата на цъфнал жасмин и тропическа зеленина и се наслаждаваше на приказната гледка.

Красиви яхти и платноходки се полюшваха върху блестящата вода под ярка небесна синева, осеяна с пухкави бели облачета. На пясъка, белеещ като захарни кристалчета, бяха налягали летовници — край тях обикаляха усърдни служители на хотела и бързо притичваха, щом някой вдигнеше флагче, за да си поръча студена кърпа, напитка или сандвич.

Недалеч от брега мъж и жена, седнали в каяк, полагаха усилия да гребат, но накрая се отказаха, скочиха във водата и със смях тръгнаха към плажа, теглейки лодката след себе си. Кейт неволно се усмихна, но в следващия миг усмивката ѝ помръкна, защото я обзе чувството за ужасна самота.

Остров Ангила беше изумително красиво място, а хотелът, чудо на архитектурата с куполи, островърхи кулички и невероятни градини, приличаше на приказен султански дворец, но тъгата не я напускаше. За съжаление уединението в този тропически рай не ѝ действаше ободряващо, а подсилваше чувството ѝ за самота и безнадеждност, обзело я след смъртта на баща ѝ.

Телефонът иззвъня и тя се втурна към стаята с надеждата, че я търси Ивън.

— Кейт, обажда се Холи. Задръж за момент... — Кейт изведнъж се ободри, щом чу веселия глас на най-добрата си приятелка, както и познатия кучешки лай. Холи беше ветеринарна лекарка, приемаше „спасени“ кучета и им търсеше домове, където да се грижат за тях. Трудно беше да си представиш разговор с Холи без съпровод на кучешки лай. — Съжалявам, че е толкова шумно. — Приятелката ѝ беше леко задъхана. — Току-що доведох един от спасените добермани и ми създава малко проблеми. Кажете сега, как е на Ангила?

— Прекрасен остров, райско кътче.

— Ти как си? Още ли имаш главоболие?

— Не, имах преди четири дни по време на полета от Чикаго. Но беше толкова тежко, че веднага след като кацнахме, Ивън помоли шофьора на таксито да ни закара при някой лекар. И той ни отведе при личния си лекар, симпатичен възрастен човек, който говореше само френски, а кабинетът се намираше в собствената му къща. Шофьорът обаче знаеше малко английски, та се наложи да ни превежда.

— Добре, че не си попаднала на гинеколог!

Кейт се усмихна на шеговития коментар на Холи и продължи:

— Шофьорът действително ни помогна, защото лекарят заключи, че имам мигрена — това беше единствената дума, която разбрах. Предписа ми хапчета и ми каза да ги взимам всеки ден в продължение на две седмици. Аз изпълнявам указанията му, но според мен тези главоболия са вследствие на стрес, защото отминаха още през първите дни след пристигането ни тук.

— Трябва задължително да ги пиеш — нареди строго Холи, после насочи разговора към нещо по-приятно: — Разкажи за „Айлънд Клъб“... как е там?

Кейт описа хотела, като полагаше усилия да разказва с възторг заради Холи:

— Има трийсет вили, разположени на брега, всяка с градина, с тераса и с чуден изглед към морето. Всичко е в бяло: хотелът, вилите, даже подовите в стаите. Банята е голяма колкото дневната в моето жилище, а ваната прилича на басейн. Самата сграда, където се регистрираш, не е голяма, но магазинчетата вътре са фантастични и храната е изключителна.

— Не си ли забелязала някоя по-известна персона?

— Пиколото ми каза, че миналата седмица тук е бил Доналд Тръмп, а преди около месец — Джулия Робъртс. Видях и едно семейство с бодигард, който придружава навсякъде двамата им синове, но не знам кои са, пък и се съмнявам, че някой от персонала ще ми каже, ако попитам. Всички служители тук са много дискретни и невероятно любезни. Особено ми е симпатичен един млад сервитьор и съжалявам, че не работи за нас. По-точно за моя ресторант — поправи се Кейт, като се стараеше гласът ѝ да звучи по-бодро.

Но не можеше да заблуди Холи.

— Не мисли за ресторанта. Повикай Ивън да го чуя. Веднага ще му заповядам да ти поддържа настроението. И да те люби често, за да не мислиш за друго, докато си там.

След кратка пауза Кейт неохотно отговори:

— Ивън не е тук.

— Да не би по цял ден да играе голф?

— Не, той е в Чикаго.

— Моля? — извика ядосано приятелката й.

— На баща му се наложи да иска отлагане на важно дело — обясни Кейт, — но съдията е отказал. Затова Ивън беше принуден веднага да се върне в Чикаго, защото трябва или да заведе ново дело, или да убеди съдията да смени датата.

— А кога ще се върне на острова? — мрачно попита Холи.

— Може би утре. Надявам се.

— Не ме интересува какви причини си е измислил — щом не е там, той е нагъл безобразник. И на опелото на баща ти дойде в последната минута, тъй като му се наложило да бъде на рождения ден на някакъв богат дъртак. Много добре знаеше, че ти нямаш желание още първите дни след погребението на баща си да отиваш на този остров, но те накара да се чувстваш виновна, че го оставяш сам, и ти прие. А сега те е зарязал там сам-самичка.

— Не е чак толкова лошо да си „зарязана“ на подобно място — пошегува се Кейт, защото й се искаш да успокои Холи. Забеляза как иззад дърветата излезе голямо куче и тръгна през градината. Тя притисна с рамо слушалката, за да извади шунката, която беше увила в салфетка. — Всъщност тук има един красавец, когото виждам почти всеки ден. С Макс често се храним заедно.

Това веднага заинтригува приятелката й:

— Как изглежда?

Подпирайки слушалката с рамо, Кейт излезе на терасата и започна да описва кучето, докато го гледаше как лакомо поглъща всяко парче шунка, което му подхвърляше, и после чака търпеливо за още.

— Той е строен, светлокестеняв, с много умни кафяви очи. И е невероятно мил, при все че е грамаден. Наричам го за по-кратко Макс, умалено от Максимилиан.

Холи усети ироничната нотка в гласа й.

— Кажи ми истината, Кейт, нещо не е наред — попита предпазливо.

— Ами, доста е кльощав, има нужда от баня и сигурно не знае какво е гребен.

— Божичко!

— Освен това е на четири крака.

— Е, това вече няма как да го поправиш — разсмя се Холи. — Куче ли е или котарак?

— Грамадно куче — потвърди с усмивка Кейт, като му подаде последното парче шунка и избърса пръстите си със салфетката. — Прилича на онова, което ти спаси преди време... онова, дето толкова време все не успяхме да хванем. Имаше къса кафеникава козина и черна муцуна. Ти каза тогава, че кучетата от тази порода първоначално са били използвани за лов на тигри.

— На лъвовете, не на тигри. Порода родезийски риджбек.

— Е, Макс не е чиста порода и сигурно е бездомен. Има си две проскубани приятелки, те също идваха да похапват заедно с него, но напоследък взе да ги изоставя и пристига сам. Знае как да флиртува.

— Щом говориш за флиртаджия, ще бъдеш ли така добра да ми направиш една малка услуга, докато киснеш сама заради „прекалената заетост“ на Ивън?

— Каква по-точно? — предпазливо попита Кейт, защото веднага долови промяната в тона ѝ.

— Няма ли в хотела привлекателни мъжки създания, които да не са от животинския вид?

— Не съм обърнала внимание.

— Добре тогава, не си ли забелязала поне някой симпатичен портиер? Или някое чаровно пиколо?

— Защо питаш?

— Защото ще бъда безумно щастлива да си намериш развлечение с някакъв подобен човек, пък на Ивън да му оставиш да си плаща тъпата хотелска сметка — заяви жлъчно Холи.

Приятелката ѝ едва не се разсмя:

— Добре.

Гневът на Холи прерасна в учудване:

— Съгласна ли си наистина?

— Не — отвърна тя с кисела усмивка, — но ще те успокоя, че съм го направила, щом това ще те направи „безумно щастлива“.

Тя се развесели от шегичките, които си размениха, и щом затвори телефона, реши да запълни времето си с нещо приятно. Можеше да поплува и после да обядва в „Сандбар“, уютно ресторантче с вътрешен двор и арки в мавритански стил. Оттам се разкриваше великолепен изглед към залива. Дори да нямаше настроение да съзерцава пейзажа, щеше да почете книгата, която си купи на летище „О’Хеър“ в Чикаго — „Как да преодолеем душевната болка“.

Ако и това ѝ досадеше, щеше да състави списък със задачите, с които трябваше да се заеме още щом се върнат в Чикаго. Предстояха ѝ доста грижи около ресторанта, защото вече всичко беше поверено на нея, освен това трябваше да се оправи и с куп подробности, свързани с имотите на покойния ѝ баща.

Обичаше да си прави списъци за най-различни неща, защото това я изпълваше с повече енергия и твърдост. В моменти на напрежение изготвяше списъци на текущите задължения по реда на тяхната важност, а когато ѝ се налагаше да взима трудни решения, изброяваше на хартия обстоятелствата „за“ и „против“. Холи се шегуваше с нея, че е вманиачена на тема съставяне на списъци, но Кейт знаеше, че има полза от тях.

И в този момент планирането на следобедните часове ѝ помогна да почувства известен прилив на енергия. Без да се бави, за да не я обземе отново мъчителна безпомощност, тя си сложи жълтия бански костюм, върза на кръста си голяма плажна кърпа, после взе от чекмеджето книгата и бележника си, сложи ги в зелената ленена торба, в която държеше парите и другите си вещи, и тръгна към плажа. Най-напред ободрително плуване, след това вкусен обяд.

Щом влезе във вътрешния двор на „Сандбар“, пред нея изникна млад сервитьор и предложи да я заведе до единствената свободна маса, но тя се подвоуми. Първо, не искаше да се излага на тропическото слънце, защото нежната ѝ кожа щеше да изгори въпреки лосиона. И второ, защото на масата в съседство се хранеха тримата тийнейджъри с бодигарда. Предишния ден се бяха опитали да я свалят и сега пак я зяпаха.

— Предпочитам да седна в заведението — каза тя на сервитьора.
Той притеснено промърмори:

— Ще се наложи да се храните на бара, освен ако не желаете да изчакате, за да се освободи маса.

Кейт надникна в ресторанта. Всички високи столчета пред бара бяха празни, освен това изглеждаха доста удобни. Тя си избра стол, от който се виждаха дворот и заливът, после извади от торбата книгата, бележника и химикалка и си поръча салата и чаша доматен сок.

Когато преди малко бе излязла от водата, служител на хотела веднага ѝ подаде плажна кърпа, а сега приятният ветрец изсушаваше влажната ѝ коса. Доволна беше, че не седна под слънцето, а и тихите разговори в заведението не ѝ пречеха да се съсредоточи. Впери поглед в блестящите води на залива, докато обмисляше с кой списък да започне, и машинално почукваше по масата с химикалката си.

Реши първо да се захване със списъка за отношенията си с Ивън. Сервитьорът ѝ донесе доматения сок точно когато тя прокараваше вертикална линия, разделяйки листа на две колонки. Над лявата написа „за“, а над дясната — „против“.

Не усещаше у себе си желание да укрепи връзката си с него. Холи приписваше на Ивън почти цялата вина за това, че след близо четиригодишна връзка приятелката ѝ още не беше получила годежен пръстен, но не знаеше, че причината е най-вече у Кейт. Винаги когато той се опитваше да поговорят за брак, тя намираще какво да каже или да направи, за да го разколебае. Баща ѝ харесваше Ивън и ако беше жив, сигурно щеше да му бъде приятно Кейт да се омъжи за човек от фамилията Бартлет. Открай време мечтаеше дъщеря му да има щастлив живот, да не страда от липса на пари, да...

— А това защо? — попита тя, тъй като до първата чаша, все още почти пълна, сервитьорът сложи втора.

— Поздрав от онези млади господа — отвърна с усмивка той. — Помолиха ме да ви донеса още една чаша от това, което сте поръчали, и тя ще бъде вписана в сметката на родителите им.

Кейт потисна усмивката си и погледна към масата на двора.

Трите момчета обнадеждено се усмигнаха. Мъжът и жената на съседната маса явно знаеха какво са направили юношите и наблюдаваха Кейт.

Момчетата бяха на възраст между тринайсет и шестнайсет години и тя се запита как да се справи с положението, без да ги засегне.

— Предайте им моята благодарност. И също... че съм много заета.

Последното не беше много убедително, но определено щеше да помогне да не ѝ досаждат повече.

Още преди да ѝ донесат салатата, успя да запише по няколко неща във всяка от двете колонки, но си даваше сметка, че в този момент е твърде напрегната и възбудена, така че едва ли щеше да направи обективна преценка на Ивън и на чувствата им един към друг. Ето защо се отказа от този списък и прелисти нова страница. Най-отгоре записа: „Задачи, свързани с ресторанта“. Сервитьорът донесе още една чаша и тя вдигна поглед към него.

— Поздрав от младите господа — този път той забели очи.

Кейт се огледа и забеляза няколко двойки, които бяха вперили погледи в нея, с изключение на един мъж на масата, която ѝ предложиха в началото. Тя се смути, въпреки че положението беше неловко не за нея, а за момчетата, вперил поглед в тях и поклати глава, но с усмивка, за да не изглежда прекалено строга и категорична.

Погледна заглавието на новия списък и ръката ѝ затрепери. Ресторант „Донован“ неизменно ѝ напомняше за баща ѝ. Преди трийсет години той беше отворил заведението като обикновена ирландска кръчма в центъра на града и през целия си живот беше полагал усилия да я разширява и преобразява, докато я превърна в един от най-известните и луксозни ресторанти в Чикаго. Даниел Патрик Донован бе неделима част от заведението: весел и обаятелен човек, той беше прекарвал вечерите си сред гостите на ресторанта — все важни персони — следейки внимателно за всяка подробност, свързана с храната и обслужването. Той беше животът и силата на този ресторант, но ето че вече се налагаше Кейт да поеме ролята му и тя трябваше да се справи с това сама.

Полагайки усилия да се успокои, започна да обмисля списъка. Според информацията на оберкелнера всички маси бяха резервирани за следващите единайсет дни и списъкът от чакащи този път беше доста по-голям от този с отменените резервации. Трябваше да се запознае с всички подробности около работните средства и да въведе някакви контролни показатели, за да не надвишава рамките на бюджета. За известно време всяка седмица се налагаше да организира срещи с хората от персонала, за да се уверят, че може да заеме

успешно мястото на баща си... и за да увери и себе си в същото. Нужно беше да провери дали са поръчани новите папки за менюта, които беше избрал баща ѝ. Той си хареса вишневочервени кожени папки, върху които със златни букви беше щамповано името на ресторанта.

Той харесваше вишневочервени кожени столове с лъскави месингови гвоздеи, спомни си с болка тя...

И сервитьори с идеално изгладени смокинги... И блестящи кристални чаши... И лъскави месингови парапети на бара... Кейт остави химикалката и притисна с два пръста основата на носа си, за да спре напирещите сълзи. Откъм двора избухна смях. Тя примигна и вдигна глава.

— Поздравления от младите господа — обяви сервитьорът.

— Върнете им го и им предайте, че не го искам — нареди Кейт с изтънял от вълнение глас. Хвърли поглед към „зрителите“ в ресторанта, наведе се над бележника и обърна нова страница. Захвана се със списък на нещата, които трябваше да свърши в къщата на баща си.

Когато сервитьорът се върна с недокосната чаша върху подноса, хлапаците в двора негодуващо възкликнаха.

Мичъл Уайът, който седеше до тях, извърна глава, за да скрие развеселеното си изражение, но срещна насмешливите погледи на няколко посетители. Явно на никого в двора не беше убягнало закачливото ухажване на момчетата и упоритото им желание да привлекат вниманието на красивата млада жена.

Мичъл различаваше нейния силует на бара, но не можеше да види лицето ѝ, защото беше закрито от плътна сянка. По преценката на момчетата, която знаеше от шумните им коментари, тя беше „адски готина“ и „страхотно гадже“.

Сервитьорът сложи чашата на тяхната маса и ги информира със строг глас:

— Дамата не желае повече да ѝ пращате доматиен сок.

Без да обръща внимание на смяха и разочарованите възклицания на момчетата след съобщението на сервитьора, Мичъл се опита да се съсредоточи върху документацията, която му беше връчил партньорът му, но единият юноша реши да се обърне за съвет към по-зрял и

опитен мъж. Приведе се към него, разпери безпомощно ръце и подхвърли:

— Ти как би постъпил, а?

Той се подразни от въпроса, но забеляза чашата с доматиен сок и затова отговори:

— На ваше място бих добавил салата от целина и чашка водка.

— Точно така! — възкликна въодушевено хлапакът.

Сервитьорът погледна въпросително бодигарда, който се преструваше, че чете вестник. Момчетата очаквателно го изгледаха.

— Не ни предавай, Дърк — умоляващо каза едното.

Бодигардът въздъхна и след моментно колебание каза на сервитьора:

— Добре, но за последен път.

Момчетата радостно подскочиха и победоносно плеснаха длани.

Мъжът от лявата страна на Мичъл се засмя и промърмори:

— Прави са, че не се отказват. Ако не бях женен, и аз щях да се пробвам. Страхотно гадже.

Ядосан и възмутен, Мичъл разбра, че няма да го оставят да се съсредоточи върху книгата, и се огледа за сервитьора, за да поиска сметката, но той беше влязъл в ресторанта.

Без да обръща внимание на шума в двора, Кейт се зачете в токущо съставения списък на нещата, с които трябваше да се справи в къщата на баща си, и внезапно ѝ стана още по-тежко. „Да даря дрехите му на Армията на спасението“. Дрехите на баща ѝ. Любимият му зелен пуловер, който подчертаваше зелените му очи. Прекрасните му очи... весели ирландски очи. Никога повече нямаше да ги види.

С ужас усети, че е готова да заплаче. Трябваше незабавно да се махне. Затвори бележника и се изправи, но в този момент сервитьорът постави пред нея чаша „Блъди Мери“, а откъм двора влезе някакъв мъж и тръгна към нея.

— Поздравления от младите господа — обясни сервитьорът.

— Доматеният сок го изтърпях — заяви тя. — Но сега търпението ми се изчерпа. Подобна постъпка не подхожда на юноши.

— Този път идеята не беше тяхна, госпожице — побърза да поясни сервитьорът.

— А чия е тогава? — поинтересува се тя, без да обръща внимание на хората в ресторанта и на двора, които очакваха да видят

реакцията ѝ.

— Моя — обади се мъжът, който току-що беше влязъл.

По плътния му глас Кейт веднага разбра, че става дума за човек, който е много по-възрастен от хлапаците на двора, и дори не го удостои с поглед.

— Възмутително е да се подтикват младежи да поръчват алкохол.

Тя грабна бележника и книгата, праметна през рамо зелената ленена торба, взе чашата с коктейла и се пресегна да я върне на непознатия:

— Вземете си...

Чантата се закачи в облегалката на стола и течността от чашата в ръката на Кейт се изплиска върху ризата на мъжа.

— О, не! — извика тя и гласът ѝ заглуши стреснатото възклицание на непознатия, както и възгласите на смутените зрители. — Съжалявам, много съжалявам! — Кейт захвърли книгата и бележника, остави на бара чашата, грабна водата с лед, която си беше поръчала, и една носна кърпичка. — Трябва веднага да попием доматения сок, иначе ще остане петно — обясняваше машинално, но не намираще смелост да го погледне в очите.

Мичъл потрепери от ледената вода, с която тя напои ризата му, но като я гледаше как търка петното, изведнъж го досмеша и ядът му попретина, ала щом я чу да иска от сервитьора чаша газирана вода, той отсече:

— Не ѝ давайте други течности! Донесете само една кърпа.

Инцидентът се беше случил, докато очите му още не се бяха приспособили към полумрака в заведението, а след това непознатата беше навела глава, така че той още не можеше да я разгледа — личеше, че е висока около метър и седемдесет, дългата ѝ кестенява коса беше чуплива и много гъста, веждите и миглите ѝ имаха същия цвят като косата. Той сведе глава и промърмори:

— Никога ли не са ви учили да казвате: „Не, благодаря, не желая“?

В този момент Кейт си даде сметка, че в гласа му няма гняв, но това не я успокои, защото беше пламнала от срам.

— Боя се, че съсипах ризата ви — отбеляза тя, взе кърпата от сервитьора и пъкна пръсти под копчетата, докосвайки гърдите на

непознатия. — Ще се опитам поне да попия доматения сок.

— Ще бъде доста по-разумно, отколкото да ме заливате целия.

— Чувствам се ужасно — измънка Кейт.

— Можеше да е и по-лошо — отбеляза Мичъл, докато се опитваше да прочете заглавието на книгата, която тя беше изпуснала.

— Кое по-точно?

— Не аз подсказах на момчетата да ви изпратят „Блъди Мери“ — отвърна той, преди да осъзнае, че заглавието на книгата е „Как да преодолеем душевната болка“.

Кейт се сепна, вдигайки най-сетне глава, и на Мичъл му стана ясно защо тримата тийнейджъри упорито се правеха на идиоти само за да привлекат вниманието ѝ. Гъсти червеникавокафяви къдрици обрамчваха прелестното ѝ лице — овално и нежно, без следа от грим, кожата ѝ беше с приятен матов тен, а върху изящната ѝ брадичка се виждаше очарователна трапчинка. Носът ѝ беше прав, устните ѝ — изкусителни, но повече от всичко го омагьосаха очите ѝ: под изящни тъмночервени вежди и дълги красиви мигли се открояваха големи зелени очи с цвета на влажни пролетни листа. В следващия момент той осъзна, че в тях напират сълзи, и болка прониза душата му, защото вина за скръбта ѝ имаше и той.

— Не се притеснявайте, аз ще платя ризата ви — отвърна тя и се върна към стола.

— Не се съмнявам, че изискана жена като вас ще постъпи по най-почтения начин — отбеляза развеселено Мичъл, като я наблюдаваше как остави кърпата на бира и се пресегна за ленената торба. Направи му впечатление, че не носи венчална халка.

Кейт долови шеговитата нотка в гласа му — струваше ѝ се невероятно, че може да съществува такъв добър човек и толкова красив. Без да обръща глава към него, тя извади чековата си книжка и взе да рови за химикалка.

— С каква сума ще мога да ви се издължа?

Мичъл замълча, докато трескаво размишляваше.

„Айлънд Клъб“ беше много скъп елитен хотел, но часовникът и пръстенът ѝ не бяха нещо особено, пък и върху ленената чанта беше изписано име на книжарница, а не някакъв марков знак. Това означаваше, че с нея има друг човек, който плаща сметките. И нищо чудно, защото при такава изумителна красота сигурно не липсваха

богати джентълмени, готови да я водят в скъпи курорти, за да ѝ доставят удоволствие... От друга страна, банският ѝ костюм беше старомоден за една „почитателка на удоволствията“. Освен това тя изглеждаше някак крехка и дори... стеснителна.

Тъй като не го чу да отговаря, Кейт се обърна и го погледна изпитателно.

— Ризата ми е много скъпа — направи се на сериозен той, макар че едва сдържаше усмивката си. — На ваше място бих предпочел да се издължа чрез покана за вечеря.

Тя се изненада, прихна и внезапно ѝ олекна от онази болезнена тежест, която я измъчваше през последните две седмици.

— Виж ти, значи толкова скъпа?

— Боя се, че да — кимна той с престолено съчувствие. — Повярвайте, че за вас е по-изгодно да ме поканите на вечеря.

— Искате да кажете, че имате желание да вечеряте с мен след всичко, което ви причиних? — попита Кейт.

— Да, но без чаши на масата. Без никакви напитки в близост до вас.

Този път тя не издържа и прихна.

— Ще приема смеха ви като съгласие да се издължите към мен. Какво ще кажете за осем часа довечера? — попита делово Мичъл, като очакваше с нетърпение да види лицето ѝ.

Тя се поколеба, кимна и накрая вдигна глава към него. Още с първия поглед вниманието му беше привлечено от прелестната ѝ усмивка и сърцето му се сви. Никога не беше виждал такава пленителна и нежна усмивка.

— Аз съм Кейт Донован — тя подаде ръка, изящните ѝ устни се разтегнаха в дружелюбна усмивка.

Той забеляза с какъв финес се ръкува тя още щом почувства дългите ѝ пръсти в своята длан.

— Мичъл Уайът — промърмори.

Кейт се замисли. За тази вечер Ивън беше направил резервация за двамата в ресторант „Воаяж“, чудно хубаво хотелско заведение с остъклени стени на самия морски бряг.

— Ами да се срещнем тогава в осем часа във „Воаяж“ — предложи.

— По-добре да се видим пред хотела, аз имам идея за друго заведение.

Кейт се почувства неловко — задето беше съсипала ризата на този красив мъж със загоряло лице и най-вече защото посетителите в ресторанта или ги гледаха, или слушаха разговора им.

— Добре — смотолеви и си събра вещите.

Вместо да мине покрай масата на тийнейджърите в двора, тя се обърна към изхода, откъдето можеше да стигне до вилата си, като прекоси плажа. Извървя почти половината разстояние, спря и погледна назад, но високият мъж с голямо червено петно на гърдите си не беше там и тя разбра, че е излязъл през двора. Стана ѝ приятно, като си помисли какви шегички щяха да му подхвърлят тийнейджърите, когато мине край тях.

ПЕТА ГЛАВА

Кейт стоеше с дебела хотелска хавлия пред огледалото в банята и довършваше оформянето на буйната си коса в меки къдрици, накрая изключи сешоара и отвори гардероба, за да избере какво да облече. Ресторантите в Ангилла не бяха официална категория, като се изключат няколко места от много изискан тип, пък и тя не знаеше дали партньорът ѝ тази вечер щеше да бъде облечен в джинси и тениска или с обикновени памучни панталони и спортно сако.

Щом при срещата им на обяд той беше с риза, памучен панталон и мокасини, на вечерята едва ли щеше да си сложи спортно облекло, нищо чудно даже да бъде много елегантен. С това заключение Кейт извади копринени панталони с бели цветя, наподобяващи мотиви от картината „Водни лилии“ на Моне върху светлосин фон, също и подходяща горна част с открити рамене и светлосин копринен колан, после задържа закачалката и се загледа в тоалета, обаче продължаваше да се колебае.

После върна дрехите в гардероба и реши да не размисля повече, защото едва ли щеше да направи верен избор, ето защо тръгна към бюрото в дневната, където стоеше телефонът. Усети как през отворената врата на терасата откъм градините полъхна лек бриз тъкмо когато натисна бутона за връзка с хотелския администратор и помоли да я свържат с Мичъл Уайът.

След кратка пауза младият мъж от другата страна каза:

— Съжалявам, госпожо, но тук няма регистриран човек с фамилията Уайът.

— Сигурен ли сте? — попита Кейт.

— Да, напълно.

Щом затвори телефона, тя изведнъж си спомни как на обяд изпита смущение от думите му „има идея за друг ресторант“, а в този момент те възбудиха у нея истински страх. Стоеше като вцепенена, заковала празен поглед в справочника „Хотелско обслужване“, а фактите се редяха в ума ѝ като по книга: запозна се в хотела с този

мъж, човек, за когото не знаеше нито какъв е, нито откъде е и прие да се срещне с него, за да я отведе с колата си на вечеря в неизвестен ресторант. Той беше изумително красив и привлекателен, изключително общителен — идеална комбинация за жиголо, което се навърта в скъпи хотели, за да привлича богати жени.

Но не пречеше да бъде и нещо още по-лошо. Изнасилвач, да речем. Ами ако се окажеше, че е убиец, сериен убиец, който пътува от остров на остров и унищожава хора, а после ги заравя в пясъците.

Тя излезе на терасата, защото тези мисли я разстроиха, и едва не изпищя от страх, когато от храстите под перваза внезапно изникна кучешка глава.

— Ох, Макс, как ме уплаши само! — извика тя.

Кучето отстъпи стреснато при този рязък тон и Кейт побърза да добави по-дружелюбно:

— Всъщност не ти ме уплаши. Страхът ме беше налегнал още преди това, защото може да се окаже, че съм приела да вечерям с Джефри Изнасилвача или Джак Изкормвача.

Кучето погледна зад себе си, сякаш да се увери, че зад гърба му няма никого, излезе от храстите и постави нерешително лапа върху терасата. Направи й впечатление, че не сложи и двете лапи.

— Нямам какво да ти дам — посочи тя към масата до себе си. — Виж, празна е.

Кучето постави доста колебливо и другата си лапа, но не преставаше да я гледа, сякаш очакваше нещо от нея. Тя го доближи и сложи длан на главата му.

— Нямам нищо за теб — повтори, но видя, че още щом го докосна, то доволно помахна с опашка. — Това искаш значи? — попита изненадано тя и бавно прокара ръка по гърба му. Кучето веднага притисна глава към крака ѝ.

При третото погалване то се опря върху нея с цялото си тяло.

При четвъртото затвори доволно очи.

— Аз също се чувствам самотна, Макс — прошепна Кейт. След смъртта на баща ѝ в душата ѝ още тежеше мрачно чувство на изоставеност, но когато забеляза колко самотно е и кучето, очите ѝ се навлажниха от страдание. Мъчеше се да се разсее с нещо, докато милваше Макс, но така и не успяваше да се откъсне от кошмарните си мисли за евентуалните последици от безразсъдното решение да вечеря

с някакъв непознат. Когато си погледна часовника, вече беше осем без петнайсет.

— Трябва веднага да тръгвам — обясни му тя, като го потупа лекичко по главата и се дръпна от него. — Но ето какво ще ти кажа — добави развеселено, за да не смуцава спокойствието му, — ако след вечерята се върна жива и здрава, утре двамата с теб ще закусим заедно и специално ще ти поръчам пълна чиния с месо. Сигурно ще ти хареса?

То я гледаше умолително с големите си кафяви очи и помахваше с опашка. Така ясно личеше жаждата му за милувки, сякаш ѝ говореше. Кейт влезе в стаята и започна да придърпва бавно стъклената врата. В някакво налудничаво желание да развесели кучето, пък и сама да не страда, че го изоставя, тя взе да реди обещания, докато затваряше бавно вратата.

— Ще ти поръчам бекон и наденица. Даже ще взема ти поръчам пържола с кокал, за да си го заровиш някъде! Сега обаче се налага да тръгвам — отбеляза твърдо тя точно преди да прилепи вратата докрай. През стъклото виждаше как не откъсва поглед от нея и я гледа все така умолително. Кейт му обърна гръб с нежелание.

Само след десет минути вече беше облякла избрания тоалет и обуваше светлосини сандали с тънки каишки, а после в тон с тях взе синя чантичка. Предстоеше ѝ да открие дали тази вечеря с абсолютно непознат човек нямаше да се окаже фаталната грешка в живота ѝ. Ако се случи да не се прибере и я открият мъртва, нейният убиец щеше да остане напълно неизвестен.

Хрумна ѝ нещо точно преди да излезе и се върна. Измъкна химикалката и тефтерчето от зелената ленена торба, с която беше през деня, и откъсна едно листче. Върху него с големи букви написа: „Излизам на вечеря с човек, който се представи като Мичъл Уайът. Запознах се с него днес следобед в «Сандбар», когато полях ризата му с «Блъди Мери». От сервитьора можете да получите повече сведения за този човек“.

Изпита облекчение и подпря доволно бележката върху телефона в дневната, за да се вижда по-добре, ако в жилището дойдат полицаи, за да започнат разследване за нейното изчезване. Щом я прочетат, ще отидат при сервитьорите от „Сандбар“ и ще получат описание на нейния похитител.

На излизане Кейт се спря и погледна зад себе си към терасата. Макс се беше отдръпнал оттам — видя го да стои в тревата, личеше, че е решил да тръгне нанякъде. Това я зарадва, защото явно беше умно куче и нямаше намерение да се навърта около терасата, щом нея я няма там. Кейт помисли, че той по стар навик сигурно ще отиде зад дърветата при своите събратя за по-голяма безопасност, но едва направи няколко крачки напред от бялата варосана вила, в която се помещаваше апартаментът ѝ, и кафявото куче изскочи иззад ъгъла на постройката, дотичвайки право при нея. Кейт спря разтревожено и той седна.

— Храбростта ти май взе да става прекомерна — предупреди го строго. — Няма кой да те защити, когато ме няма тук, а пазачите наоколо и без друго не те обичат. — После посочи към дърветата и заповяда: — Махай се!

То погледна накъде му сочи, после пак се вторачи в нея.

— Много добре знаеш какво ти казвам — заяви смръщено тя, — защото си свикнал да те гонят и да ти казват да се махаш. Заповедта ми е съвсем сериозна — но не се съдържа и първо го погали по главата, после посочи към дърветата с рязък тон: — Махай се!

Кучето се вдигна с нежелание.

— Махни се оттук... веднага! — отсече категорично и плесна с ръце, за да му покаже, че трябва моментално да изпълни заповедта ѝ, след което се обърна и продължи с уверена стъпка по пътеката към изходния портал на хотела. С крайчеца на окото го видя как се затича към дърветата, после свърна в посоката, към която вървеше и тя. Беше грамадно пъргаво куче и винаги му се възхищаваше, когато го гледаше с каква лекота прави огромни подскоци, но ако беше намислило да я посрещне пред хотела, със сигурност щеше да си докара сериозни неприятности. Тя си припомни как преди малко се беше облегло на нея и как затвори очи, когато го погали, и се почувства като лоша вещица, която го изостави само минути след това.

ШЕСТА ГЛАВА

— Добър вечер, госпожо — поздрави я портиерът, който тя мина през фойето на централната хотелска сграда няколко минути преди осем.

Ярки нощни фенери осветяваха целия вход и ограждаха дългата алея отпред. В двете посоки се разминаваха множество двойки — част от тях облечени за вечеря в ресторанта, други пък по шорти отиваха да потърсят развлечение по нощните заведения на острова.

— Да ви повикам ли такси? — попита той.

— Не, благодаря.

Кейт се загледа в редицата паркирани коли и вяло си помисли, че почти всички бяха бели или червени наети автомобили, а в следващия момент си спомни, че някъде беше прочела, че серийните убийци имат предпочитание към малките модели на фолксваген. Ето защо реши, че няма да се качи, ако Уайът се появи с такава кола. Вместо да го чака във фойето, тя тръгнѝ бавно по тясната павирана пътека — вървеше покрай стена от храсти от лявата ѝ страна, а успоредно отдясно се спускаше главната алея. Вече почти приближаваше края на зелената стена, когато по алеята се появи черна кола с отворен сгъваем покрив, но в същия момент от другата страна на шубрака се разнесоха гневни мъжки крясъци, които я изпълниха с неприятно предчувствие и тя забърза към мястото на врявата.

Двама хотелски помощници я задминаха, явно с намерението да се намесят в създалата се бъркотия. Кейт чу думата „куче“ от устата на единия и се втурна в същата посока, а от другата ѝ страна Мичъл Уайът закова спирачките на луксозния си автомобил. Забеляза недоумението, което се изписа на лицето му, щом я видя как притича покрай колата му, но нямаше време да спира и да обяснява.

Кейт заобиколи храстите, застана до хотелските помощници и страхът ѝ отмина, а гледката почти я развесели. Двама вбесени градинари размахваха гребла след Макс и с крясъци го гонеха в кръг, но не успяваха да го докоснат дори.

Точно зад гърба ѝ Мичъл Уайът отбеляза с равен глас:

— Накара ме да си помисля, че сигурно тичаш към колата ми, защото нямаш търпение да ме видиш пак.

Кейт го погледна през рамо с разсеяна усмивка.

— И се почувства поласкан или уплашен?

— Ти ме подмина още преди да ми дадеш време да почувствам нещо. — Веднага след това той добави с шеговит тон: — Какво ще кажеш да направим облог за изхода от това преследване, аз залагам десет срещу едно за градинарите.

— Твърде нищожен облог за мен, аз залагам двайсет срещу едно — отвърна Кейт с категорична усмивка.

Той засмя на тази дяволита закачка и нелепите ѝ страхове, че този човек може да е убиец, неочаквано я напуснаха. Остана още няколко минути, за да се увери, има ли опасност да заловят Макс, и после тръгна с Мичъл към колата му.

— Искане ми се да го оставят на мира — сподели тя. — От една прислужница разбрах, че на някои острови имат сериозни проблеми с бездомните кучета, но то не е опасно. Просто е гладно. Не би причинило зло никого.

— Хотелските служители преди малко говореха, че това куче съсипва градините, защото има огромно тяло — обясни Мичъл, като ѝ отваряше вратата на колата си. — Казаха също, че плаши хотелските гости. Миналата седмица скочило към едно момиченце и то щяло да се побърка от страх.

— Той е просто самотен — отбеляза натъжено Кейт и си спомни как се облегна на нея и затвори блажено очи, когато го погали. Тя седна в колата и попита: — На какъв език говореше портиерът? Тук почти всички служели използват френски, но това не беше френски.

— Немски, но може да не съм разбрал всичко... — опита се да обясни той, но остър звук на спирачки накара и двамата да се обърнат рязко. В същия момент видяха как кучето бяга неудържимо между колите по алеята, а двамата градинари го преследват с количка за голф. Те даже успяха да отбият към бордюра и да спрат точно когато трябваше, едно пристигащо такси също натисна спирачки навреме, но по средата на алеята набираше скорост в обратна посока друго такси и Кейт изкрещя на кучето, за да го предпази. Щом чу гласа ѝ, Макс веднага се обърна, за да се затича към нея. И тогава таксито го блъсна.

Тя изскочи моментално от колата, но Мичъл я настигна и сграбчи ръката ѝ.

— Нека първо да видя какво е станало — настоя той.

— Трябва да му помогна — изкрещя нервно Кейт, като се мъчеше да освободи ръката си от него. — Пусни ме.

Мичъл я пусна — остана изумен, че тя има намерение да се намесва в подобна кървава сцена — и я последва.

Тя заобиколи рязко таксито и гледката пред капака му я изпълни с ужасна болка. Макс лежеше неподвижен на една страна с глава върху бордюра, а очите му бяха затворени. Тя клекна до него и започна да опипва напрегнатото врата му, за да усети пулс. Почувства туптенето на сърцето му и това я изпълни с облекчение.

— Жив е — каза веднага, — но има нужда от помощ. — Вдигна глава към хотелските служители и градинарите, които се бяха скупчили около нея заедно с шофьора и Мичъл. — Повикайте веднага ветеринар — нареди на служителите.

Единият от тях погледна с недоумение първо градинарите, после — колегата си.

— Ветеринар? — повтори думата той, докато Кейт се вглеждаше в кървящата рана на главата на Макс.

— Лекар за кучета — с раздражение поясни Мичъл на английски език, после го повтори на немски.

Градинарите погледнаха слисано, а служителите не отстъпваха.

— Не, няма защо да викаме лекар, госпожо — обясни единият. — Оставете ни ние да се оправим с кучето, вие идете да се забавлявате.

Кейт бързо осъзна как щяха „да се оправят“ тези хора с едно огромно, вредно животно, което буди смут и негодувание у гостите на хотела, а за някои техни деца изглежда страшно и опасно.

— Какво ще направите? — попита.

— Ще го изтеглим, за да освободим пътя за автомобилите, после ще го отнесем.

— Не! — Кейт поклати категорично глава. — Няма да го местите. Колите ще го заобикалят. Може да е засегнат гръбнакът му или да има счупени кости. — Личеше, че им е все едно какво им говори, затова побърза да се обърне към мъжа, който я беше поканил на вечеря: — Не бива да го оставяме така!

Мичъл се вгледа в красивото ѝ лице и видя колко голяма е надеждата ѝ той да се съгласи, че са длъжни да спасят калното и бездомно псе. И за свое учудване реши да я подкрепи, но не от съчувствие към кучето, а заради нейните красиви очи. Стана му смешно, като осъзна какво въздействие имаха върху него тези пленителни зелени очи, и отговори със сериозен тон:

— Ще проверя какво можем да направим.

Щом видя, че Мичъл върви към него, портиерът веднага се усмихна любезно:

— Добър вечер, господин Уайът.

Мичъл реши, че портиерът сигурно е бил свидетел на инцидента, ето защо си спести поздрава и обясненията, минавайки директно към проблема:

— Кучето е ранено тежко. Къде се намира най-близкият лекар за кучета?

— Има само един на острова, но е късно и сигурно е приключил.

— В доказателство за своето твърдение той погледна многозначително към залязващото слънце.

Мичъл така или иначе предполагаше, че ще чуе подобен отговор, затова го подмина и тръгна право към бюрото на рецепцията, където две двойки чакаха да получат регистрация, а един мъж търсеше информация. Почти беше прекосил фойето, когато от някаква врата встрани се появи управителят на хотела и веднага се втурна да го посрещне.

— Господин Уайът! — възкликна радостно.

Мичъл бръкна в джоба си.

— Не знаех, че сте гост на нашия хотел — каза управителят и протегна ръка към него. — Бях прекалено зает последните дни с моя нов заместник, защото ще трябва да поеме управлението през следващите дни. На мен ми се налага да замина спешно за Щатите и ми се струва, че той е твърде притеснен.

Мичъл се ръкува с него, пхвайки в дланта му банкнота от сто долара.

— Радвам се, че срещам теб, Морис, защото преди малко на алеята пред хотела стана инцидент с един автомобил и имам особена нужда от твоята помощ.

— О, не! Има ли пострадали?

— Да.

— Някой от нашите гости?

— Не, едно от вашите безстопанствени кучета — каза Мичъл, като крачеше към телефона на рецепцията, а Морис мигом се втурна след него. — Трябва веднага да дойде линейка с лекар.

— Искате да кажете, че... че трябва да повикам линейка за ранено безстопанствено куче?

Вместо да отговори, Мичъл грабна слушалката на телефона и я подаде на вцепенения от изумление управител:

— Да, точно така, и им кажете, че трябва да дойдат възможно най-бързо. Това куче е мой любимец.

Управителят хвана слушалката и натисна първата цифра, но после се колеба.

— Сигурно ще откажат да се занимават с куче.

— Напомнете им за човешката хуманност — отбеляза хладно Мичъл, извади пачка от джоба на панталона си и отдели цяла купчина банкноти, за да предложи по-добро „поощрение“ за шофьора на линейката и за лекаря.

Управителят се вгледа в него за момент, после побърза да набере останалите цифри.

Мичъл се задържа, докато той успее да уреди и линейка, и лекар, после му остави „поощрението“, за да го разпредели между получателите.

Когато излезе от хотела, видя, че Кейт е останала сама на алеята. Шофьорът седеше в таксито си, градинарите и хотелските служители се бяха разпръснали и тя беше подвила крака на тревата до бордюра, където лежеше кучето. Нежно го галеше, косата ѝ се спускаше по раменете като копrienено наметало, обляно от светлината на фенерите, и тази гледка беше невероятна.

Щом чу стъпките на Мичъл, тя вдигна обнадеждено глава и го погледна въпросително.

— Лекарят ще дойде всеки момент — обеща той и клекна до нея. — Как е пациентът?

Докато отговаряше, тя пак се обърна към кучето.

— Струва ми се, че дишането му се подобри. Мисля, че няма счупени кости, раните му също не са дълбоки, но е възможно да има

някакви вътрешни кръвоизливи. Преди няколко минути започна постепенно да се съвзема, или поне така ми се иска да бъде.

Тя не каза нищо повече, а и Мичъл замълча, защото се напрягаше да долови конкретен звук. Малко след това този звук стигна до ушите му... сирената на приближаваща линейка.

Кейт не обърна внимание на сирената, защото под пръстите си усети потрепване на мускули и изведнъж Макс отвори очи.

— Браво на теб! — възкликна щастливо тя. — Стой кротичко — побърза да го предупреди и леко го притисна с длани, защото той се помъчи да се вдигне. — Лекарят ще дойде всеки момент — обеща му. После попита Мичъл, без да вдига глава: — А какъв лекар ще дойде?

Въпросът ѝ беше заглушен от шум на мощен двигател и звук на спирачки пред входа на хотела.

— Ето какъв — отвърна той и се изправи.

Кейт се приведе напред, после вдигна поглед към него с усмивка и изненадано възкликна:

— Линейка? Ти си повикал линейка?

Не успя да каже нищо повече, защото Мичъл веднага тръгна към линейката, а замаяното от удара куче взе да се раздвижва немощно в желанието си да се вдигне на крака. Като не преставаше да успокоява Макс и да го гали, Кейт се загледа как от линейката слязоха двама мъже, а веднага след това пристигна тъмнозелена кола и закова спирачки зад тях. Шофьорът изскочи от колата, понесъл голяма черна чанта.

Кейт веднага разбра, че това е лекар, но не смееше да се зарадва, защото изпитваше страх, че лекарят и линейката ще потеглят обратно, щом чуят кой е пациентът им. Тя наблюдаваше напрегнато как Мичъл сочи към кучето в ръцете ѝ.

Дъхът ѝ застина.

Лекарят погледна натам и тръгна веднага към нея. Шофьорите на линейката изтичаха зад колата и извадиха носилка:

Изненадана и зарадвана, Кейт прошепна на кучето:

— Струва ми се, че имаш късмет, Макс.

Сама се увери в това, когато лекарят клекна до нея, погледна неспокойното, измъчено животно и отвори черната чанта.

— Нашият ветеринар е в отпуск, но преди да тръгна, се обадох на друг, който е мой приятел, и той ми каза какво да взема. Хайде сега

да видим — каза спокойно той, — кучетата ме намират за симпатичен, струва ми се. Дано и това да ме приеме така, защото не ми се иска да го упоявам веднага. Наранявания по главата... — протегна бавно ръката си към кучето, като не спираше да говори — ... навярно...

Кучето дрезгаво изръмжа и се озъби. Лекарят моментално отдръпна ръка.

— Ранените животни са склонни да реагират агресивно при опит за контакт — осведоми я той и пак протегна ръка към кучето, но този път предпазливо. — И все пак, щом този приятел позволява на вас да го галите, значи ще позволи и на мен. Може би се страхува от мен... и това озъбване беше по-скоро само за... сплашване.

— Аз обаче си мисля, че... — опитът ѝ да го предупреди беше прекъснат от болезненото му стенание.

СЕДМА ГЛАВА

— Смятам, че кучето ще се оправи — лекарят се оглеждаше за чантата си и говореше на Кейт и Мичъл.

Шофьорът на линейката беше внесъл кучето в стаята и сега то лежеше на пода до масичката.

— Надявам се, че съм му дал необходимата доза, за да спи през нощта. Утре ще трябва да го заведете на ветеринар на Сейнт Мартен и ще поискате да му направят рентгенова снимка.

— Много ви благодаря — каза сърдечно Кейт, — обаче съжалявам за раната на ръката ви.

— Не е нещо сериозно, но е доста болезнено — отбеляза хладно той, докато събираше бинтовете и антисептиците от масата до вратата на терасата. — И естествено ще ми се наложи да се ваксинирам против бяс.

Кейт смутено се усмихна.

— Но нали ни казахте, че преди да дойдете, сте проверили в болницата, и оттам са ви казали, че през последните години на острова не са регистрирани случаи на бяс?

— Да. И все пак е задължително да поемете грижа за кучето, докато сте тук. След това ще го оставите на мен. Иска ми се даже да ми го дадете още сега.

— Не, предпочитам аз да се грижа за него, докато съм тук — отговори тя. Имаше неприятното чувство, че лекарят ще предпочете да се справи по бързата процедура, чрез евтаназия, вместо да изчака карантинния период от десет дни, за да види дали Макс ще прояви симптоми на бяс.

— Ако забележите някакви симптоми, трябва незабавно да ме уведомите, за да потърся лечение. Нали?

— Няма проблем — отвърна Кейт.

— Разбрахте ли добре какви са те?

— Ето, записах си ги тук — подаде му бележника си.

— Ако кучето случайно изчезне, преди да са минали десет дни — продължаваше той, — аз ще трябва да се подложам на лечение срещу бяс, независимо дали е било болно или не.

На Мичъл му омръзна да слуша за тази малко вероятна опасност, срещу която не се налагаше да се взимат мерки, освен ако не се превърнеше в малко вероятна реалност. Кучето едва гледаше от изтощение и лекарят имаше само драскотина, макар че беше превързал ръката си така, сякаш имаше дълбока рана.

— Разбрахме много добре — каза любезно Мичъл и тръгна към вратата, за да му покаже, че е време да го изпрати. — Ще го водим с каишка, когато е навън — добави и отвори вратата.

На прага лекарят спря за момент и се обърна:

— А вие наистина ли имате каишка?

— Утре сутринта ще купя.

Той обаче не тръгваше.

— Ще го направите ли?

— Още щом съмне — заяви Мичъл, после внимателно го хвана за лакътя, накара го да се обърне и го избута невъзмутимо от вратата.

От другия край на стаята Кейт го наблюдаваше развеселено как се справи със ситуацията и остана удивена от невероятното хладнокръвие и съобразителност, които проявяваше при трудни обстоятелства. Познаваше го само от няколко часа, но за това време той изтърпя от нея какво ли не: разкритикува го, и то несправедливо, за чашата с „Блъди Мери“, поля ризата му, провали развлечението за вечерта, което му беше обещала, и накрая го направи участник в напрегната акция по спасяването на едно куче. И той не се смути пред нито едно от тези неща, даже показваше изключително търпение. Час преди това тя се страхуваше да не е попаднала на убиец, а сега го виждаше като всеотдаен приятел.

Тя му се усмихна сърдечно и каза:

— И все пак ти дължа вечеря. Какво ще кажеш да поръчам да ни донесат вечеря за двама? — Не можеше да му предложи да отложат вечерята, защото на другия ден пристигаше Ивън. — Или направо да ти дам парите за ризата, вместо да се отплащам с вечеря? — Чудеше се на Мичъл ще му направи впечатление липсата на друга възможност, но безгрижният му тон я накара да си помисли, че или не е обърнал внимание, или просто му е все едно.

— Предпочитам вечерята тук — отвърна той. — Дължиш ми я — добави приятелски, — пък аз не обичам да има длъжници.

Беше преценил по думите ѝ, че на другия ден сигурно ще пристигне приятелят ѝ, иначе би му казала защо няма възможност да вечерят заедно друг път.

Кейт скръсти ръце на гърдите си и го погледна развеселено:

— О, така ли?

— Да — отвърна той и взе от масата дипляната с информация за хотелските услуги.

— Ами тогава колко ти дължа за лекаря и линейката?

— Нищо — отвърна Мичъл, като прелисти направо на менюто за рум сървис.

— Но за да дойдат тук заради куче, ти сигурно си им предложил някаква сума?

— Не, просто им напомних за човешката хуманност.

— Разбирам — каза Кейт, като се престори, че приема думите му за истина. — И сигурно от хуманност пристигнаха веднага? Имам предвид, че дойдоха след не повече от десет минути след твоето повикване.

Мичъл я погледна. Тя го наблюдаваше и се усмихваше заговорнически, а това неочаквано го изпълни с неудържимо желание да я грабне в прегръдките си. Тази мисъл го накара да се подсмихне, той сви рамене и отвърна:

— Дойдоха бързо, защото островът е малък.

— И защото си им обещал доста добра награда?

Той съсредоточи вниманието си в менюто, за да не се разсмее:

— Какво ще предпочетеш за вечеря?

Тя реши да си поръча вкусното ястие от предишната вечер.

— Аз искам скарида с миди и салата от авокадо — каза, като се наведе над спящото куче.

— Да повикам ли рум сървис? — попита той.

— Да, разбира се — отвърна Кейт през рамо. — Поръчай си, каквото искаш. Ако искаш даже цялото меню — пошегува се тя и се почуди каква ли огромна сума е дал, за да пристигнат толкова бързо за спасяването на ранено безпризорно куче.

Допря пръст до носа на Макс — беше топъл, дишането му изглеждаше доста учестено, но лекарят я беше предупредил за това.

Зад гърба си чу как Мичъл вдигна телефонната слушалка, но миг след това я затвори с трясък. Кейт се стресна и се обърна озадачено, за да види какво става — той стоеше до телефона с лист в ръка и четеше нещо.

Лист от бележник... Господи, та това беше нейната бележка! Листът от бележника, върху който беше оставила информация за полицията, в случай че изчезне.

— Сега ще ти обясня — скочи тя и отиде веднага при него.

— Да, целият съм в слух — подаде ѝ листа той.

Кръвта ѝ се смрази от ледения му тон. Не, не биваше точно сега да позволи той да се почувства оскърбен и измамен — сега, когато сърцето ѝ преливаше от благодарност и топли чувства към него. Не ѝ беше говорил с такъв враждебен тон даже когато го нападна с упреци за чашата „Блъди Мери“ и го заля. Тя прочете написаното, като се чудеше как да му обясни.

„Излизам на вечеря с човек, който се представи като Мичъл Уайът. Запознах се с него днес следобед в «Сандбар», когато залях ризата му с «Блъди Мери». От бармана можете да получите повече сведения за този човек.“

Бавно остави бележката върху бюрото, като не спираше да размишлява трескаво.

— Ами, преди да изляза — започна неуверено, — реших да ти позвъня, за да разбера в какъв ресторант ще отидем и да си избира подходящо облекло за вечерта. — На това място направи кратка пауза, като търкаше нервно длани в панталоните си.

— И после? — попита рязко той.

— Обадох се на администратора и го помолих да ме свърже с теб, но той ми каза, че тук няма регистриран такъв човек. Внезапно се почувствах доста... хм... смутена. В главата ми взеха да се въртят какви ли не предположения — неща, за които не съм и помисляла, когато смятах, че си в този хотел и приех да вечеряме заедно.

— И какви бяха тези неща? — поинтересува се той.

Сините му очи я пронизваха.

Не знаеше как да му обясни, без да го обиди.

— Ами започнах да си мисля, че може да си... — Следващата дума заседна на гърлото ѝ и тя смотоледи задавено: — ... жиголо.

Той се свъси още повече:

— Че мога да съм... Какво?!

— Моля те, опитай се да си представиш нещата от моя страна. Отседнал си в друг хотел, а прекарваш времето си в този, освен това си невероятно привлекателен и умееш да се възползваш от обстоятелствата — едва се бяхме запознали и ти си уреди да бъдеш поканен от мен на вечеря.

Изречението му обаче продължи да бъде все така сурово и това я накара да си помисли две неща: явно не беше трогнат от комплиментите за неговия чар и привлекателност и сигурно очакваше да чуе защо на бележката пише, че информация за него може да бъде получена от бармана.

Тя отметна косата от челото си и изрече откровено:

— Най-напред се уплаших, че може да съм подлъгана да вечерям с жиголо, но после ми дойде още по-неприятна мисъл.

— Какво по-гнусно от жиголо може да си измислила.

— Ами, уплаших се, че не става дума само за нещо „гнусно“, но и за нещо опасно. Хрумна ми, че може да си убиец, който прилъгва неомъжени жени по хотелите на островите, убива ги и заравя телата им в пясъка... или... нещо от този род... — Последните думи буквално заседнаха в гърлото ѝ и тя с мъка успя да ги произнесе. Чувстваше се като пълен идиот.

— Значи това е бележка за полицаите, в случай че изчезнеш?

Кейт кимна измъчено.

— За да си сигурна, че ако те убия, няма да се измъкна?

Тя се чувстваше така покрусена от собствената си глупост, че дори не усети ироничната нотка в гласа му. Обърна глава към Макс, защото нямаше сили да понесе погледа му.

— Тогава не ми изглеждаше идиотско както сега.

Не бяха минали и няколко минути от първия път и ето че в този момент Мичъл отново изпита неудържимото желание да я притисне към гърдите си. За да устои на порива, рязко се обърна и вдигна слушалката на телефона.

Кейт се сепна:

— На кого звъниш?

— На рум сървис — отвърна той.

— Ами тогава поръчай за мен голяма порция смирение.

Телефонистката се обади, преди да изчезне усмивката на Мичъл.

ОСМА ГЛАВА

Кейт остави Мичъл да направи поръчката и отиде в луксозното тоалетно помещение на хотелския апартамент, за да се подготви. Огледа се, почисти сламките и песъчинките, полепнали по панталоните ѝ, но от едната им страна видя тъмно петно.

Знаеше, че това ще я забави малко, но отвори гардероба и се загледа какво може да избере. Вечерта преди заминаването за Ангилла беше оставила по-голямата част от приготвянето на багажа на Холи, защото имаше едно от онези ужасни главоболия, които я измъчваха след смъртта на баща ѝ. Холи беше подбрала красиви тоалети, подходящи за романтичната почивка с Ивън, но конкретно за този случай всичко ѝ се струваше недостатъчно подходящо.

Накрая се спря на панталони от кремава коприна с широк колана, поръбен с фина златна бродерия и туника с дълги ръкави. Този тоалет беше прекалено официален за вечеря в хотелската стая с почти непознат мъж, но пък покриваше цялото ѝ тяло.

Преоблече се набързо и обу златисти сандали. Спря за малко пред огледалото над полираната месингова мивка, за да разреши косата си и да освежи червилото си. Беше решила да компенсира всички неприятности, които Мичъл изтърпя от нея, както и да положи максимални усилия да направи вечерта изключително приятна за него, а това означаваше да не го кара да я чака прекалено дълго.

Докато слагаше червилото, започна да звъни телефонът и тя механично протегна ръка към апарата на стената до огледалото, но се поколеба и го остави да звъни. Всяка вечер по това време се обаждаше Ивън и сигурно пак беше той. Ако се обаждаше, за да каже, че на другия ден няма да може да се върне, щеше да бъде достатъчно да остави съобщение на телефонния секретар. Ако ли пък се обаждаше, за да потвърди, че пристига, тя ще чуе съобщението му, но малко по-късно. В този момент обаче имаше дълг към мъжа в другата стая и единственият начин да му се отплати беше да му предложи внимание и гостоприемство.

На излизане се погледна още веднъж в огледалото и тръгна към другата стая.

Очакваше да завари Мичъл на терасата, да се наслаждава на лунната вечер, той обаче стоеше с ръце в джобовете до спящото куче и го гледаше с озадачена усмивка. Тя се закова на прага, пленена от изражението на лицето му, като се питаше какви ли мисли го изпълват в този момент, но внезапно се сепна от друго: той изглеждаше така както когато пристигна. Гъстата му черна коса беше перфектно сресана, гънка не личеше нито по снежнобялата му риза, нито по бежовите панталони, а кафявите му мокасини бяха излъскани. Само тъмносиньото сако, с което дойде, висеше на облегалката на стола, ръкавите му бяха навити над лакътя, и като се изключи тази разлика, иначе по нищо не личеше, че малко преди това е помагал за пренасянето на носилка на огромно безжизнено куче.

Когато го видя в ресторанта, у нея остана впечатлението, че е красив, но тогава не обърна особено внимание на този факт, защото беше ужасно потисната от инцидента с чашата. В часовете след това мислите ѝ бяха насочени предимно към Макс и тя не беше успяла да се загледа по-внимателно в мъжа, който така благородно откликна на молбата ѝ за помощ, но в този момент осъзна, че той е не просто красив, а възхитителен. Беше висок около метър и деветдесет, строен, с широки рамене. Лицето му беше издължено и с лек загар, имаше гъсти вежди, а дългите тъмни мигли подчертаваха красивите му тъмносини очи, които я впечатлиха още при първата среща.

Кейт не харесваше мъжете красавци, защото обикновено бяха суетни, повърхностни и дори леко женствени, но човекът пред нея беше с дълбок нежен поглед и имаше изключително мъжествен вид. Гледаше го как стои все така неподвижен в дневната с ръце в джобовете и усещаше каква невероятна мъжка мощ и сексапил се излъчват от него.

Като се замисли за многобройните му качества, Кейт си даде сметка, че никога не е срещала по-привлекателен мъж. Помисли си, че сигурно доста красавици го чакат само да им направи знак, за да се втурнат в обятията му. Тя обаче не беше от висшата категория на красавиците и неочаквано ѝ стана дори приятно от този факт, защото така той нямаше да я вижда като обект на своите желания и да влага силата на своя чар и усърдие. И без друго емоциите през тази вечер

бяха изчерпали енергията ѝ и нямаше желание да понася напрежението от бездушните опити за близост от страна на този убийствено привлекателен мъж. Изведнъж се усети, че го наблюдава твърде дълго, и веднага влезе в стаята, изричайки първото нещо, което ѝ хрумна:

— Извинявай, че се забавих...

Щом чу гласа ѝ, той веднага се обърна, но вместо да отговори, я огледа внимателно с възхищение, което ѝ подежда твърде обърквашо и приятно. Пристъпи към него. Той я погледна отново в очите и тя се напрегна в очакване на смуцаващ комплимент.

— Тази вечер къдриците ти изглеждат доста покорни — забеляза меко той.

Кейт избухна в смях.

— Укротих ги с четка и сешоар. — Приблужи се към него. — А как е нашият пациент? — Приведе се към Макс и го почеса леко зад ушите. По пръстите ѝ полепна бял прах, поръсен и върху белия килим под него, и това я озадачи. Тя се извърна смутено и показа ръцете си. — Имаш ли представа какво е това?

— Пудра против бълхи. Помолих камериерката да я донесе, но ти още се обличаше.

— А защо смяташ, че има бълхи?

— Защото видях как се влачи към вратата, за да се отърве от тях — отвърна сериозно той и хвана ръката ѝ. — На твое място най-напред бих изчакал този препарат да подежда, иначе нищо чудно и себе си да почесваш зад ушите цяла нощ.

Кейт се изправи, изненадана и трогната, че той така благородно ѝ беше помогнал отново, и се загледа изпитателно в красивото му лице. Развълнувана и пленена от изключителната му красота, изрече с нежна откровеност:

— Толкова си мил.

Той правеше това не от доброта, а от страст, за пореден път се загледа в зелените ѝ очи и се замисли, че сигурно има нещо вярно в твърдението, че очите са огледало на душата. Миг подир това насочи вниманието си към сочните ѝ устни и изпита неудържим порив да ги целуне, но тъкмо тогава местен оркестър подхвана буйните ритми на ямайски танц.

Кейт се отдръпна стреснато, после надникна с усмивка през отворените врати на терасата, за да види откъде идва музиката:

— Много харесвам импровизирана музика. Да не би и това да е по твоя поръчка след пудрата против бълхи?

Тя се измъкна така непринудено от ситуацията, че Мичъл едва не си помисли, че напрежението на момента не ѝ е направило впечатление, но по гладките ѝ страни плъзна издайническа руменина. Нейната престорена разсеяност го развесели, стори му се абсурдна и малко комична. Не бяха деца, между тях явно съществуваше привличане и беше съвсем естествено тези чувства да ги отведат до огромното легло, покрито с балдахин. Изглеждаше му нелепо да се преструват, че нещата стоят другояче.

— Ако беше по моя идея — увери я той с шеговит тон, — щях да им кажа поне началото да е с по-отмерен темп...

Кейт се вцепени от многозначителния подтекст на думите му. Вярно, че вече му беше обяснила, че „умее да се възползва от обстоятелствата“, но пък едва ли съзнателно прескачаше така директно от разговора за кучешки бълхи към нагло сексуално внушение.

Ами ако го правеше съзнателно?

Кейт усети, че прекалено дълго мълчи и разсъждава, и веднага си напомни, че целта на тази вечер е да му предложи своето любезно домакинство.

— Нека да донеса нещо за пиене — побърза да се усмихне. — Какво предпочиташ?

— Водка с тоник, ако имаш лед, ако не — само водка.

— Не може да няма лед — каза тя и веднага щом отпори капака на кофичката, се увери в това. — Обслужването тук е идеално. Хората от персонала ти носят дори ледени кърпи, докато стоиш на плажа.

Тя извади от хладилника бутилчица водка, тоник и пресен лимон.

— Докато ти се преобличаше, някой звъня по телефона — каза той.

Върху телефона на бюрото мигаше укорително червената лампичка за оставено съобщение. Кейт само хвърли един поглед към нея и продължи да отваря шишето с водка.

— Да, чух. Но после ще проверя съобщението.

— Кога го очакваш да пристигне?

Тя се стресна, но успя да запази самообладание, погледна към него, усмихна се и откровено отговори:

— Предполагам, че ще пристигне утре вечер. — Сложи лед в чашата му и изчака да чуе неговия коментар, но той не каза нищо, ето защо реши да премахне неловкото мълчание с малко повече информация за своя приятел, за когото изобщо нямаше желание да разговаря с него. — Поел е много важно съдебно дело и през деня се занимава с това, а вечер до късно работи за постигане на споразумение между страните. Преди четири дни пристигнахме тук заедно, но после разбра, че съдията няма намерение да продължава делото, и се наложи незабавно да се върне. Надяваше се това дело да приключи бързо, но то се проточи твърде много.

Кейт замълча и се замисли, че всъщност направи доста добре, като добави някои подробности за Ивън. По такъв начин не само потвърди предположенията на Мичъл, че си има приятел, но допълнително насочи вниманието му към този факт, за да осъзнае, че между тях съществува преграда. И ако коментарът му за предпочитанията му към „по-отмерено темпо“ действително съдържаха сексуален намек, след този разговор тя беше сигурна, че няма повече да чува подобни реплики. Нито пък ще изпита отново нелепото изкушение да се поддаде на желанието му да я целуне. Без значение колко чаровен и привлекателен беше този човек, тя не знаеше нищо за него, а двамата бяха съвсем сами в хотелска стая.

— Двамата с него сме заедно от години — добави тя за всеки случай.

Кейт наля водка върху бучките лед в чашата на Мичъл уверена, че това, което каза за Ивън, ще направи тази приятна вечер спокойна и Мичъл няма да се опита да флиртува с нея.

Той я наблюдаваше, безкрайно доволен от факта, че нейното приятелче адвокат нямаше да бъде пречка двамата заедно да завършат вечерта в леглото. По всичко личеше, че Кейт не изпитва особени чувства към този адвокат — влюбените жени ясно и недвусмислено умееха да подсказват за това, особено когато говореха за своя любим, а у Кейт Донован не личеше и следа от това.

И даже малко вероятно беше приятелят ѝ да се окаже неудобно препятствие, ако двамата с Кейт решат да се порадват един на друг още ден-два. От опит знаеше, че когато адвокат предвижда някое „важно дело“ да бъде завършено за няколко дни, значи мами или себе си, или някой друг, в случая — Кейт.

Мичъл си представи преуспяващ мъж на средна възраст, който сигурно беше успял да омае Кейт няколко години преди това, малко след завършването на колежа. С няколко допълнителни въпроса сигурно щеше да се увери в предположенията си, но за атмосферата на вечерта беше крайно неподходящо да обсъжда с нея друг любовник. Пък и чувстваше, че ще бъде проява на лош вкус в такъв момент да любопитства за повече подробности около личността на приятеля ѝ. Според нравствените принципи на Мичъл, базирани на европейските морални норми за сексуална етика, интимният контакт с чужда жена е допустим само при съгласие от нейна страна. Но обсъждането на партньора ѝ беше крайно непристойно накърняване на личното му достойнство. То беше проява на непочтеност. А Мичъл ненавиждаше непочтеността.

Кейт добави резенче лимон към водката с тоник, без изобщо да подозира, че разговорът за Ивън на практика беше довел до съвършено обратния резултат, и взе чашата, за да я занесе на Мичъл. Тя му я подаде, а той престорено уплашено отстъпи назад, а после много внимателно пое чашата от ръката ѝ. Кейт много харесваше чувството му за хумор, може би защото размяната на шегички ѝ позволяваше да отклони вниманието си от красивата му външност и да изпита облекчение. Тя прие шегата с усмивка и му зададе първия въпрос, който ѝ дойде наум:

— Къде си научил холандски?

— В Холандия — беше неговият отговор.

— Кога си живял там?

— Когато бях на около дванайсет.

Сякаш нямаше особено желание да разговарят за това, но Кейт упорито реши да продължат, защото ѝ се струваше като добро начало.

— Защо си бил там?

— Ами на един мой съученик родителите му живееха в Амстердам и той ме покани да прекарам няколко ваканции при семейството му.

— Никога не съм била в Европа — отбеляза Кейт, — а Амстердам е едно от местата, където страшно много искам да отида. Знаеш ли с какво свързвам Амстердам?

— Не — отвърна Мичъл, загледал в косата ѝ, която падаше почти до кръста ѝ като водопад от нежни къдрици. — С какво го свързваш?

Тя го стрелна с поглед, преди да клекне пред хладилника.

— Ами със същите две неща, с които, убедена съм, го свързваш и ти.

— Марихуана и проститутки? — предположи уверено той.

Тя държеше бутилка перие и не отговори веднага, защото се мъчеше да я отвори. Мичъл тръгна към нея, за да ѝ предложи помощта си, но в следващия момент забеляза как раменете ѝ се тресат от смях и той се спря в недоумение.

— Когато се спомене Амстердам — подчерта уверено той, — има две неща, за които човек веднага се сеца, това са ресторантите с марихуана в менюто и проститутките.

Тя се разсмя още повече, като поклащаше глава, а косата ѝ се разпиля като алена завеса над изящните ѝ рамене.

— Не, не става дума за това — изрече колебливо тя тъкмо когато успя да отвори бутилката и наля в чашата.

— Ами за какво става дума тогава? — попита той.

Тя се извъртя към него.

— Лалетата! — осведоми го, грабна чашата си и тръгна право към него. — И каналите. Това са двете неща. Щом се спомене градът, всеки се сеца за лалетата и каналите.

— Току-що стана ясно, че не всеки — отбеляза Мичъл.

— Да, така излиза — съгласи се тя, но нямаше намерение да остави разговора да завърши в негова полза. — Бих искала да ти напомня обаче, че на календарите снимките от Амстердам показват просторни поля с ярки лалета и красиви канали. Няма снимки на ресторантски менюта, в които марихуаната се предлага като пикантна добавка, нито пък на проститутки.

— Марихуаната се предлага в списъка на отделно меню — уточни Мичъл и му стана забавно да се върне в позабравения момчешки навик да води оживени спорове за банални неща с дръзко момиче, с което му е приятно и забавно. — И не в колоната на „пикантните добавки“.

— А защо да не е — реагира веднага Кейт и моментално прецени нещата от позицията на собственик на ресторант: — Марихуаната е полезна за възбуждане на апетита.

— Това от личен опит ли го знаеш? — подхвърли закачливо той.

— Да, имам даже диплома за това — отвърна тя. Кейт нямаше желание да бъде атакувана повече и вдигна ръка, за да обяви край на разговора. — Не казвай нищо повече за Амстердам, защото ще промениш представите ми за този град още преди да съм го видяла. И без друго прогони от главата ми прелестните картини на поля с жълти и червени лалета и на тяхно място сега виждам ресторанти, от които се носи смрад на марихуана, изчезна от ума ми и представата за красиви канали, защото вместо тях виждам улици с проститутки. Пък и да не забравяме — добави тя точно когато някой почука на вратата, — че нашата вечеря е тук.

Мичъл долови облекчението в гласа ѝ и си даде сметка, че тя действително изпитва неудобство да разтварят за престъпен секс и наркотици. Нещо, което буквално го изненада, но в крайна сметка беше факт, че почти всяка нейна постъпка будеше у него или смущение, или недоумение. Тя отиде да посрещне сервитьорите на вратата, като ги наставляваше умело как да редят на терасата богатата трапеза, сякаш животът лукс и охолство беше нейно ежедневие. Същата тази жена, която два часа преди това коленичеше до ранено улично куче и гледаше умолително към Мичъл с насълзени очи, а минути по-късно той я завари седнала на бордюра до преминаващи коли, забравила за собствената си безопасност, за калта и за смущението у другите гости на хотела. А когато разбра, че всеки момент ще пристигне помощ, тя вдигна поглед към него с нежна усмивка на благодарност.

Той добре виждаше, че Кейт го харесва и не крие това, но въпреки всичко... усещаше, че нещо у него я смущава. Беше прелестна, дори несравнима и когато се появи с тези ефирни панталони и красива бяла туника, той показа възхищението си, но... видя у нея такова смущение, че побърза да ѝ направи комплимент за косата. Пък и малко след това ги делеше миг от първата им целувка... но оркестърът на брега провали всичко и тя веднага побърза да се отдръпне, като се правеше, че не се е случило нищо.

Като размишляваше за тези неща, Мичъл изпита съмнение дали не е преценил погрешно чувствата ѝ към адвоката. Навярно имаше чувства, щом толкова години беше останала с него, или пък... просто беше решила да не му изневерява. Горещо се надяваше обаче да греши, защото привличането помежду им беше силно и взаимно.

Докато гледаше как сервитьорите излизат, той се замисли, че тя всъщност беше завладяла душата му.

Чу мекия ѝ глас откъм терасата:

— Вечерята е сервирана.

Мичъл се обърна — тя стоеше до масата в светлината на свещите, от лекия ветреца огнената мантия на косата ѝ се полюляваше.

Беше го завладяла изцяло.

Докато Мичъл вървеше към масата, тя прибра кичур коса зад ухото си. Той я гледаше така, сякаш никога дотогава не беше виждал този женски жест.

— Заповядай. — Покани го любезно, когато Мичъл тръгна към нея. — И без друго ти се наложи да чакаш прекалено дълго за тази вечеря.

Кейт вече беше по-уверена. Чувстваше се в свои води до изящната трапеза в светлината на свещите и в компанията на специален гост, на когото искаше да засвидетелства цялото си уважение. Владееше до съвършено това изкуство. Беше усвоила уменията си под ръководството на изключително вещ наставник, който нямаше равен на себе си. Това беше баща ѝ, когото никога повече нямаше да види.

Кейт се пресегна да вземе отвореното шише с вино на масичката встрани от нея, като примигваше, за да спре сълзите.

— Да ти наля ли вино? — погледна го тя с усмивка, и напиралните сълзи ѝ попречиха да забележи ненадейната развеселеност в погледа му.

— Стига да гледаш добре къде го наливаш и как го наливаш.

Болката в сърцето ѝ моментално премина и тя се засмя.

— Умея да се справям перфектно — отвърна уверено.

— Не съм останал със същите впечатления — отбеляза Мичъл. Той с удивление видя как тя наля точното количество вино, като го гледаше усмихната право в очите, за да му докаже обратното.

— Пък трябва да знаеш, че и предния път го излях там, където ми се искаше.

Кейт се извърна моментално и Мичъл не успя да прецени дали го изрече сериозно. Тя се намести на стола срещу него, а той я гледаше изпитателно.

— Искаш да кажеш, че нарочно ме заля с питието? — поинтересува се той.

— Известно е, че червенокосите са доста темпераментни жени — отвърна тя, като извади носната си кърпичка, но в следващия момент се наклони към него, сякаш се сети за нещо кошмарно, но и забавно. — Надявам се обаче да не ти хрумне, че избирам за косата си такъв възмутителен цвят именно с подобна цел.

Мисълта, че е блиснала питието върху ризата му заради нараненото си честолюбие, порази Мичъл. Не му се искаше да повярва, че си е създал погрешна представа за нея, нито пък да се запита защо намираше за толкова важно преценката му за същата тази жена да е вярна. Той попита с престорено равнодушие:

— Наистина ли е било умишлено?

— Обещавах ли да не се сърдиш, ако ти кажа истината?

Отвърна ѝ с усмивка:

— Не обещавам.

Тя се засмя смутено, защото този отговор беше в пълен контраст с нежността в погледа му.

— Ами, тогава, обещај ми, че ако ти кажа истината, никога повече няма да споменавах за това?

Той се усмихна:

— Не обещавам.

Кейт стисна устни, за да не се разсмее.

— Е, поне си откровен... макар да го показваш някак странно.

Тя нямаше желание да срещне погледа му, затова се пресегна към кошничката с пресни кифлички и му ги поднесе.

— Искам да чуя дали си откровена? — не отстъпваше Мичъл, като си взе една кифличка.

Независимо от любезния му тон у Кейт се надигна странното усещане за нещо недоизказано. Играеше с нея като котка с мишка и по всичко се виждаше, че е изпечен „котарак“, но тя долавяше, че нещо в играта не му допада. И все пак целта ѝ тази вечер беше да се отблагодари, като бъде любезна и гостоприемна, затова реши да прекрати тази игра на думи.

Погледна го право в очите и обясни:

— Не беше нарочно. Казах ти обаче обратното, за да те подразня, защото ти за втори път се шегувах с мен за това.

Мичъл чу какво му казва, но беше заплепен от невероятната ѝ нежност и красота и реши, че е без значение дали е имало умисъл в постъпката ѝ. В следващия миг осъзна, че съмненията му са били излишни, и се почуди защо го прие като факт от такава изключителна важност. Питаше се от кой ли град, от кой ли свят, от коя ли планета идваше тази интелигентна, изискана, непредсказуема жена със странно чувство за хумор, завладяваща усмивка и невероятна привързаност към наранени бездомни кучета?

Той се пресегна да вземе нож за масло.

— Откъде те е донесъл вятърът?

— От Чикаго — усмихна се сепнато тя от странния тон.

При, което той я изгледа с присвити очи, сякаш не вярваше на ушите си, и Кейт побърза да повтори още по-ясно:

— От Чикаго. Там съм родена и там съм израснала. А ти откъде си?

От Чикаго значи. Мичъл успя да прикрие неудоволствието да чуе този отговор, но стана предпазлив.

— Трудно е да се определи откъде съм, защото никъде не съм оставал да живея за дълго — даде по навик уклончивото обяснение, което следваше след подобен въпрос. Пък и не беше нужно повече. Хората имаха навик да задават този въпрос и не обръщаха особено внимание на отговора.

Кейт Донован обаче не беше от тези хора.

— И все пак къде си израснал, къде си живял... — не отстъпваше тя и добави язвително: — Кажй поне част от тях, щом са толкова много и никъде не си оставал за дълго, и щом ти е толкова трудно да определиш от къде си?

— Ами живял съм в различни части на Европа — отвърна Мичъл с решението да смени веднага темата на разговора.

— А сега къде живееш? — изпревари го тя със своя въпрос.

— Където ме отведе работата. Имам апартаменти в няколко европейски градове и в Ню Йорк.

Работата му често го водеше и в Чикаго, но не желаше да споменава това пред Кейт, за да избегне непредвидени разговори за евентуални общи познати. Малко вероятно беше тя да познава лично някого от висшите среди на фамилията Уайът, но това име беше широко известно от медиите в Чикаго. Пък и той самият носеше

същото име, така че нищо чудно Кейт да го попита дали има нещо общо с тях, но го отблъскваше мисълта да говори за това, още повече — да обсъжда подробности по този въпрос.

Кейт изчака да чуе в кои градове са апартаментите му или каква е работата му. Но той не обясни нищо повече, което ѝ подсказа, че предпочита да приключат с тази тема. Това ѝ се стори доста странно. Беше си изградила убеждение, че мъжете обичат да говорят за успехите и кариерата си. Нямаше желание да любопитства за неща, които Мичъл не искаше да споделя, но пък и не можеше да мине направо на друга тема, ето защо каза:

— И не можеш да определиш произхода си?

— Не — забеляза учудения ѝ поглед: — Виждам, че намираш това за странно?

— Не, не точно странно, ами трудно за разбиране. — Реши, че ако му даде пример, като предложи повече информация за себе си, той навярно ще направи същото. — Изкарах детството си там, където съм родена, в един ирландски квартал. Моят баща притежаваше ресторант там и над него имаше апартамент, в който живяхме много години. Вечер хората от квартала се събираха в ресторанта, за да се хранят и да се срещат с приятели. Заедно с другите ми приятели учех в кварталното училище „Сейнт Майкъл“. По-късно се записах в университета в Лойола. След като го завърших, започнах работа близо до същия този квартал, но там вече нищо не беше както преди.

Мичъл усети как го обзе чувство на удивление от факта, че беше пламнал така неудържимо по едно красиво, червенокосо момиче с ирландска кръв и католическо възпитание, израснало в сплотено американско семейство от средната класа. Това беше нещо съвършено ново и необичайно за неговия опит и вкус, ето защо нямаше нищо странно, че тя му изглеждаше така различна.

— Какво си работила след колежа?

— Работих в Министерството на социалните грижи, като служителка в отдела за деца и семейства.

Мичъл едва не се изсмя. Значи това червенокосо ирландско момиче беше не просто с католическо възпитание и от добро семейство, ами имаше даже активно ангажирано социално съзнание.

— И защо предпочете социалната работа пред ресторантьорския бизнес? Навярно защото вече ти е било поомръзнало? — предположи

той в отговор на собствения си въпрос.

— Това не беше точно ресторант. Повече приличаше на уютен ирландски клуб, където менюто не беше богато, но включваше вкусни ирландски ястия и сандвичи. Много обичах това място... доставяше ми истинско удоволствие да слушам вечер как някой свири на пиано, а хората пеят ирландски песни. За ирландците караокето — отбеляза тя с усмивка — е любимо забавление от векове, само че ние не го наричаме с това име.

За Мичъл „караоке“ не беше чуждо понятие, той си имаше даже няколко любими заведения в Ирландия, така, че добре разбираше какво има предвид тя.

— И? — прояви интерес той, като взе чашата с вино. — Значи си харесвала музиката...

Личеше, че слуша с интерес, каза си Кейт. И реши да продължи разказа си с надежда, че той ще вземе пример от нея и ще разкрие нещо повече за собствения си живот.

— Много ми харесваше, но от спалнята не чувах добре, пък не ми позволявах да оставам на долния етаж след пет часа и щом бавачката ми заспеше, се промъквах в дневната и слушах оттам. Когато станах на седем, вече бях научила всички песни — и тъжни, и революционни, и неприлични. Не разбирах значението на всички думи, но пък умеех да ги произнасям с типичния ирландски акцент. Всъщност истината е — сподели тя, — че бях гледала по телевизията много мюзикли и мечтаех до стана певица в нощен бар, да нося красиви рокли като жените от тези филми. Даже си представях, че масата в кухнята е моето пиано, и обичах да се облягам на него, като държах пред себе си дръжка от метла... моя микрофон.

Мичъл реагира със смях на описанието, с което тя му представи себе си.

— И случи ли ти се да имаш възможността да пееш в ресторанта пред публика?

— О, да, бях на седем, когато направих първото си официално представяне.

— И как мина?

Тя обърна поглед към градината и се запита дали ще може да разкаже, без да се натъжи, тази забавна случка, която включваше и баща ѝ.

— Ами ще ти кажа с две думи... представях си го другояче — завърши.

Мичъл почти забрави за храната. Нейната искреност го беше спечелила още преди това, а след споделянето на тези спомени за първите ѝ песни в ресторанта тя излъчваше обаятелна плахост, която възбуди у него желанието да научи още. Но редно беше да не ѝ досажда прекалено много по време на вечеря, ето защо съдържа любопитството си.

Главният готвач на „Айлънд Клъб“ беше много добър и ястията бяха вкусни, но той почти не поглеждаше вечерята си. Когато тя изяде част от салатата си и от основното ястие, той взе чашата с вино и изрече сериозно:

— Преди малко те попитах за твоя дебют в пеенето.

Гласът му проряза настъпилата тишина и Кейт стреснато вдигна поглед от чинията. Като се стараеше да прикрие какъв ефект ѝ оказва гласът му, тя се опита да демонстрира нещо като шеговита надменност:

— Няма да разказвам по-нататък, докато не чуя някоя забавна история от твоя живот.

Но вместо да се съгласи или да отстъпи, той се отпусна назад и изпитателно я изглежда.

Кейт направи опит да отвърне с абсолютно спокойствие на погледа му, но избухна безсилна в смях.

— Предавам се... за какво, по дяволите, се замисли така?

— Чудя се с уловка ли да опитам, или с принуда.

— Пробвай с уловка — поощри го смело тя, защото беше убедена, че ще ѝ предложи някоя евтина примамка.

— В такъв случай утре ще дойда с каишка и нашийник.

Тя ококори очи с насмешлив ужас.

— Ти или си се побъркал, или нямаш абсолютно никакъв вкус към аксесоари. Остани си по-добре с вратовръзка...

— ... и ще ти помогна да отведем любимия ти Макс на ветеринар в Сейнт Мартен — продължи той, без да обръща внимание на шегата.

Тя го погледна с благодарност и със странното усещане, че ще станат приятели. Той срещна погледа ѝ — в сините му очи имаше нежна топлина... не, не топлина, забеляза Кейт. А нежен копнеж! Тя се сепна и побърза да отклони разговора, като се пошегува:

— Умно, няма спор. Хайде тогава да видя как ще се опиташ да ме принудиш?

Той склочи замислено вежди, а на устните му потрепваше усмивка.

— Не си ли ми длъжница? — напомни ѝ той.

Искаше ѝ се да затвори очи, да запуши уши само, за да се скрие от погледа и гласа на този човек. От него струеше неустоима сексуална енергия дори само докато си седеше отпуснат на стола. А когато се смееше, у него имаше нещо безкрайно прелъстително. Тя едва устояваше на изкусителната му усмивка. А щом се вторачваше в нея безмълвно и замислено, както миг преди това, от него се излъчваше нещо завладяващо... и неповторимо, физическата му привлекателност, умът и финесът му я изпълваха с такава влудяваща нежност и възхищение, че беше готова да му се довери, при все че на Карибите едва ли имаше друга жена, способна да направи подобна глупост — да се довери в хотелска стая на такъв мъж. Той беше силен магнит, пред който тя се чувстваше като кламерче, което правеше отчаяни опити да се откопчи от неудържимата му привлекателност, но усещаше как сантиметър по сантиметър отива право в обятията му.

Забеляза, че се чувства по-спокойна и по-уверена, когато го разсейва с шегички, но нямаше сили да издържи секунди дори в мълчание пред пронизващия му поглед, ето защо предпочете да отстъпи и да продължи разказа си.

Той усети моментално какво е решението ѝ.

— Кое имаше по-голям ефект? — Поинтересува се той с шеговито задоволство. — Уловката или принудата?

— На уловки не се поддавам никога — заяви категорично Кейт и понечи да добави, че е неподвластна и на принуждения, но той я изпревари с думите:

— Добре. Ще дойда да те взема утре в десет. Хайде сега да чуя историята за твоя дебют като певица в заведението на баща ти?

Кейт започна разказа с въздишка:

— Беше в деня на Сейнт Патрик и към седем часа вечерта масите вече бяха заети, хората се веселяха. Още преди това видях, че баща ми се качи горе, за да вземе портфейла си, и разбрах, че излиза по работа, ето защо се промъкнах долу, макар че ми беше абсолютно забранено да отивам там без него. Барманът също знаеше това правило, но аз бях

дребничка, а заведението — препълнено, така че никой не ме забеляза. В началото само стоях на долното стъпало и си припях тихо в такт с музиката, но оттам не виждах нищо, ето защо направих няколко крачки навътре... после още няколко... и още няколко... и така в един момент се озовах до самия бар. От лявата страна зад мен беше пианото, а на бара от дясната ми страна седяха мъж и жена на средна възраст. Изобщо не знаех, че през цялото време са ме наблюдавали. В един момент мъжът се надвеси над мен, усмихна се и ме попита коя е любимата ми песен. Казах му, че това е „Дани Бой“, защото името на татко беше Даниел... — Кейт взе чашата да отпие глътка вино, за да прикрие чувствата при спомена за песента, нито беше пяла през сълзи и при последното сбогуване с баща си, на неговия гроб, заобиколена от ридаещи от мъка хора.

— По-добре да не ставам досаден, от мен не можеш да вечеряш — извини се Мичъл.

Кейт хапна малко, но Мичъл почти не докосваше храната си. Стори ѝ се доста странно, че такъв едър и снажен мъж като него не обръща внимание на храната.

— Ти сама ще прецениш кога да довършиш разказа си... — каза той след няколко минути.

В усмивката му имаше нещо ободряващо, което повдигна духа ѝ и тя също му се усмихна, после продължи разказа си, без да усеща мъчителната скръб.

— Мъжът на бара стана от стола си и явно даде някакви пари на пианиста, защото той засвири „Дани Бой“. Тогаво мъжът ме вдигна на стола си и се провикна към всички да запазят тишина, защото съм поискала да изпея „Дани Бой“. — Тук Кейт отново направи пауза, но този път, за да сдържи смеха си от спомена за това преживяване. — Ето така настъпи моментът на моята голяма изява. Цялата треперех от напрежение, и когато отворих уста да запея, се чу само немощно хриптене.

— И сигурно с това приключи?

Тя поклати глава със смях:

— За съжаление — не.

На Мичъл му беше безкрайно любопитно да научи какъв е бил завършекът и побърза сам да отгатне:

— Накрая си успяла да запееш по-силно, но не се е получило нищо?

Усмивката му избледня, като си представи каква мъчителна гледка е заведение, пълно с пияници, за момиченце в подобна ситуация, но Кейт поклати глава и отвърна със смях:

— Моят финал на историята звучи доста по-приятно от твоя.

— Ами да го чуем, щом е така.

— Справих доста добре. Или поне достатъчно добре, за да накарам всички да замълчат и да ме слушат, тяхното мълчание продължи и няколко секунди след края на песента ми, а после започнаха да ръкопляскат.

— Сигурно са били бурни аплодисменти?

— Да, така беше. Аз го приех като поощрение и изпях още една песен — нещо по-прочувствено, с което ми се искаше да им покажа колко добре владее типичния ирландски акцент. Докато пеех втората песен, някой ми сложи зелена качулка като на ирландско джудже и ми подаде нещо подобно на тояга. И то малко преди... — не успя да съдържи смяха си тя — ... да влезе баща ми. Божичко...

— Сигурно се е разстроил — предположи Мичъл, макар че според него не е имало причина за това, щом тя се е справила така блестящо.

— Да, донякъде — потвърди тя и се разсмя още повече. — Ами да, когато той влезе, аз стоях вече на бара. Крачех наперено със зелената си шапчица и с тоягата в ръка, като пеех: „Елате, вие, скитници и търговци“. А сигурно знаеш, че тази песен е доста нецензурна.

— И какво стана?

— Дъхът ми секна и аз занемях.

— А той какво направи?

— Той ме сграбчи и ме свали от бара, а на другия ден помоли чичо ми да уреди да ме приемат веднага в „Сейнт Майкъл“ и там сестрите да... хм... да се погрижат за възпитанието ми. Дотогава учех в кварталното училище, защото беше най-близо до дома ни, и само в съботните ходех в „Сейнт Майк“ на уроци по катехизис.

— И това сигурно е бил краят на твоята певческа кариера? — попита Мичъл.

— Да, може да се каже. Защото след това пеех само в църковния хор.

Той едва не се задави, когато чу „хор“.

— Слава богу, че сестрите не са те подмамили да останеш в манастира — изрече.

Тя се засмя:

— Да ме подмамят ли каза? Даже да ги бях молила, те нямаше да ме допуснат сред тях! Аз непрекъснато нарушавах реда и пренебрегвах правилата, но не успях да укрия нито едно от провиненията си, както и през онази вечер, в бара. През всичките ми години там са ме наказваха да оставам след училище за една или друга моя простъпка — черните дъски бяха буквално протрити от моето писане, защото ми налагаха да пиша по сто пъти: „Ще спазвам училищния ред“ и „Ще се придържам към правилата“. Сестрите ме търпяха само защото имах „ангелско“ гласче и пеех в хора.

Мичъл мълчеше и я гледаше с недоумение, защото никак не успяваше да съчетае образа на ангелогласна хористка с този на изкусителната червенокоса красавица срещу него, а накрая тя добави:

— Всъщност моят певчески талант едва ли щеше да ме спаси от изключване, ако не беше чичо ми.

— Чичо ти сигурно е плащал доста пари за църквата?

— Той отдаваше труда си, не пари. Чичо ми беше енорийският свещеник.

Мичъл се ококори с престорен ужас. Кейт го погледна:

— Странно ти се струва сякаш...

— По-странно щеше да бъде, ако беше казала, че си монахиня.

— Че какво толкова странно щеше да бъде?

Той се почуди какво му е трудното за разбиране. Но щом му задаваше този въпрос, значи трябваше да научи отговора. Плъзна многозначителен поглед от изкусителните ѝ устни надолу към гърдите, после — обратно, накрая — право в очите.

— Ами ти как смяташ, Кейт?

Подтекстът на тези думи беше недвусмислен и в същия миг тя усети как възбудата я прониза като електрически ток. Тя се стресна от острата, неудържима реакция на тялото си и едва се сдържа да не се изсмее нервно, след което се изправи.

— Винаги ли си толкова откровен?

— Искам да съм сигурен, че гледаме в една и съща посока.

— Между нас дори е невъзможно да има обща посока — отвърна Кейт и смутено приглади косата си. В следващия миг ръката ѝ застина на челото и тя цялата поруменя, защото в погледа му прочете възхищение и безкрайно завладяваща нежност.

Той забеляза смущението ѝ и се усмихна:

— Напротив, има.

За да отклони разговора, Кейт го погледна развеселено:

— Явно си доста самоуверен.

— Не, не чак толкова — отвърна невъзмутимо той. — Възможно е да съм се заблудил, но останах с впечатлението, че привличането между нас е взаимно. Ако е така, значи е въпрос на самоизмама, не на самоувереност.

Като капак на неловкото положение, в което я беше поставил, той повдигна вежди и каза:

— Това е. Ти сама трябва да решиш кое от двете ти допада повече.

Искаше ѝ се да му отговори: „Ти гледаш в твоята посока... между нас няма място за обща посока... мамиш се“, но неустоимите му сини очи и многозначителната усмивка я обезкуражиха, пък вече и сама не вярваше на думите си. За да се измъкне някак от тази убийствена ситуация, тя каза със смях:

— Въпросите с подобрани отговори не са ми по вкуса. Смятам, че ме лишават от достатъчно голям... избор. — И за да го изпревари, преди да е казал нещо, с което отново да я постави в неудобно положение, тя побърза да добави: — Отивам да видя как е Макс и да донеса още малко лед. Ще дойда след малко, ти вечеряй.

Стана и бързо излезе.

Не взе обаче кофичката за лед, а отиде в банята, запали лампата и затвори вратата. Там отпусна глава с тежка, дълбока въздишка и се опита да възвърне самообладанието си. Но си представяше само как Мичъл я прегръща и целува.

Ядосана на себе си, Кейт вдигна глава и се вторачи в огледалото. Недоумяваше как е възможно да ѝ мине през ума дори само мисълта за такава глупава любовна авантюра с човек, за когото не знаеше нищо.

Отговорът идваше сам: мъжът на терасата беше невероятен... толкова духовит, привлекателен, изискан, наблюдателен, нежен и... о, да... изумително красив и сексапилен. Самата атмосфера беше така идилична: вечеря под лунната светлина на тропически остров, докато индианските чинели огласят крайбрежието. И моментът за това беше подходящ, помисли Кейт, защото и без друго смяташе вече да сложи край на продължителната си връзка с Ивън.

Тези мисли направо я тласкаха в обятията на Мичъл, подмамвайки я да направи опасна стъпка, за която сигурно щеше да съжалява. Никога не си беше позволявала удоволствия за една нощ, даже и в колежа не я блазнаха краткотрайните авантюри с връстниците. Ако от този момент допуснеше това да се случи, ако не успееше да се овладее, честта и личното ѝ достойнство щяха да станат на пух и прах.

„Горе главата!“ — насърчи се тя. Съмняваше се, че една зряла жена ще се чувства точно така, когато нощта отмине. Сигурна беше обаче, че ако пропусне възможността да прави любов с него, след това месеци наред ще съжалява, че не е опитала от тази наслада.

Кейт реши, че няма смисъл чак толкова да го обмисля. Протегна ръка да натисне ключа на лампата точно до телефона на стената. Червената светлина на телефонния секретар не спираше да мига настоятелно и тя реши — дали от безпокойство, дали от угризение — да чуе какво съобщение е оставил Ивън. Взе слушалката и натисна бутона за приемане на информацията.

„Имате едно пропуснато телефонно обаждане“, чу и веднага след това — познатия глас на Ивън:

— *Кейт, аз съм. Сигурно си отишла да вечеряш.*

Недоволството и отегчението в тона му веднага ѝ подсказаха каква ще бъде останалата част от съобщението.

— *Съжалявам, но ще трябва и утре да остана тук. Знаеш, че полагам всички усилия, за да приключа този случай. Сигурен съм обаче, че утре ще приключа и ще си дойда вдругиден. Обещавам.*

Вече трети ден чуваше това „обещавам“.

Тя затвори телефона.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тя спря в дневната и погледна спящото куче. Приведе се и го докосна с пръст по носа. Беше влажен и вече не толкова топъл, а дишането му изглеждаше равномерно. Погали го по главата и попита гальовно:

— Как се чувстваш, Макс?

За нейна радост и изненада той отвори очи и помахна с опашка.

— Ще ти мине — прошепна му окуражително и го почеса зад ушите. — Заповядай при нас на терасата, ако се съвземеш по-бързо и ако си добър пазач. Някой трябва да бди над мен тази вечер, защото съм на път да направя голяма глупост. Но кой знае, може пък да не е глупост.

Усети как я побиха тръпки и се обърна. Зад нея стоеше и я наблюдаваше Мичъл.

— Как е кучето? — попита той.

Сърцето ѝ подскочи.

— Вече е по-добре — отвърна тя и се изправи. — Ей сега се връщам, трябва да измия пудрата против бълхи по ръцете си.

Отиде в банята и се изми набързо. На връщане погледът ѝ се спря върху бюфета с напитки в дневната и тя побърза да вземе кофичката с лед, защото си спомни, че именно това беше извинението ѝ да се измъкне няколко минути от терасата. За по-убедително взе и бутилка коняк.

— Нося подаръци — пошегува се тя, поставяйки кофичката и бутилката с коняка до виното на масичката. — Да ти наля ли още вино?

— Аз вече допълних чашите, докато те чаках.

Кейт хвърли поглед към чинията му — направи ѝ впечатление, че не беше докосвал храната си след нейното излизане и беше предпочел да остави всичко да изстине, но не и да продължи вечерята без нея. Този мъж, освен всичките му други качества, имаше и изискани маниери. Тя побърза да вземе вилицата си, като остави на него да води

разговора. За нейно голямо облекчение, но и за съжаление, Мичъл съвсем непринудено обърна разговора към разни незначителни неща от всекидневието — говореше за хотела и климата, разказа ѝ някаква забавна история за две двойки, които наели лодка в Сейнт Мартен за три часа, после изчезнали за цели три дни.

Така Кейт не успя да научи нищо конкретно за него, но пък се убеди, че е експерт по воденето на приятни непринудени разговори.

Музикантите на плаца бяха прекратили изпълненията си или може би просто си почиваха, но откъм брега от време на време се чуваха смехове, които подсказваха, че гостите на хотела продължават да се веселят. Кейт се загледа в градините, слушайки пляска на вълните по крайбрежието, като се чудеше как да го накара да сподели нещо за себе си. Гореше от желание да разбере повече неща за този човек. Непринудеността и вежливостта му не бяха пречка да осъзнава все по-ясно, че Мичъл Уайът е умен и добър човек. Но нежеланието му да говори за себе си оставяше впечатлението, че в сърцето си пази нещо тайно и много лично. Смущения в интимното общуване видимо нямаше, но дали имаше място в сърцето му за по-дълбоки чувства, и по-специално — към нея. Тя се ядоса на себе си, че толкова премисля всичко и го преживява, също като безумно влюбено момиченце, което гори от нетърпение да разбере всяка подробност за обекта на своето любовно увлечение.

Мичъл взе чашата и се облегна, защото му стана приятно да се полюбува на красивия ѝ профил и възбуждащите нежни устни. На устните му трепна усмивка, като си представи как седемгодишното момиченце с гъста, буйна червена коса се е облегнало на кухненската маса с дръжка от метла в ръка вместо микрофон.

Опита се да си я представи и в униформа на ученичка от католически колеж, облечена с бяла блузка, кариран вълнен сукман, бели чорапи и кафяви обувки. А когато си помисли как стои на пръсти пред черната дъска и сто пъти изписва: „Обещавам да спазвам правилата“, повдигна вежди развеселено. Припомни си думите ѝ, че монахините я харесвали заради ангелското ѝ гласче, и в главата му се роди друг образ: на малка хористка с дълга рокля, с текстове на песни в ръка.

Мичъл имаше представа какво е католически църковен хор. До петата си година, преди да го изпратят в пансион, беше живял в

Италия при семейство Калиорозо. Серджо Калиорозо и неговата съпруга бяха ревностни католици и смятаха за изключително важно той да получи кръщение, ето защо непосредствено преди да се разделят с него, те го приобщиха към своята религия. Мичъл ясно си спомняше онзи юлски ден, когато го кръстиха: в малкия селски параклис се дишаше трудно, Розали Калиорозо така беше изгладила и колосала бялата му риза, че я чувстваше като гипсова рамка около врата си. На всичкото отгоре възрастният свещеник изнесе една безкрайна проповед за тайнството на кръщаването и докато той редеше думите, Мичъл си мислеше единствено за момента, когато ще го полейт със студена вода, както му беше описала Розали. Но в крайна сметка се оказа, че водата съвсем не беше студена. Ето така беше запомнил цялата церемония.

Но макар и кръстен като католик, той никога не беше живял като набожен и благочестив човек, даже не беше влагал старание да се придържа към католическата вяра. Във всички пансионери, където беше живял, посещението на богослужения се смяташе задължително и след като проучваше коя от религиите има най-кратка служба, той веднага се „покръстваше“ в тази вяра. Беше на четиринайсет, когато равинът в неговото училище се поболя и не остана кой да води службите на еврейските момчета, тогава Мичъл побърза да обясни своето ревностно желание да се присъедини към Юдейската вяра и по такъв начин цели шест месеца се измъкна от посещаване на богослужения.

Да, но ето, макар и в средата на задушаващи религиозни ограничения, Кейт беше съумяла да се съхрани и да се развие. Той отпи от виното, като се питаше как такава изключителна красавица като нея, която би предизвикала завист у всяка жена, е запазила цялата си чистота и непринуденост. Мичъл често се радваше на компанията на прекрасни, умни жени, познаваше и доста скромни, чаровни дами, които също му доставяха удоволствие със своята интелигентност и чувство за хумор. За пръв път обаче срещаше жена като Кейт Доноуан — тя носеше съчетание от всички най-прекрасни женски качества, освен това имаше невероятно добра душа и някакво обаятелно чувство за порядъчност. И като се имаше предвид, че не беше приела до крайност католическото благоприличие, всичко това я правеше неустойимо завладяваща.

Любопитно му беше да научи още за нея — тя не му разказа нищо за майка си, за свои братя или сестри — но реши да не разпитва. Съзнаваше, че ако започне да ѝ задава въпроси за семейството, тя също ще го заразпитва. Но макар да беше готов на всичко, за да я държи в прегръдките си, той не понасяше въпроси за детството и за семейството си.

Погледът ѝ беше насочен към дърветата и храстите в самия край на градината — навярно обмисляше въпросите, които ще му зададе, каза си Мичъл — но изведнъж тя се сепна уплашено и се приведе напред.

— Видя ли онова там?

— Кое? — попита той и почти се надигна.

— Нещо помръдна между дърветата и проблесна... мярна ми се за момент нещо светещо под лунната светлина.

Мичъл поклати с укор глава, като видя как нелепо реагира едно градско момиче на най-обикновена нощна животинка, и се изправи.

— Котка или куче — успокой я той и мина откъм нейната страна на масата. — Очите им светят, защото отразяват нощната светлина.

— Та това куче или котка беше близо два метра високо.

— Защото е на някое дърво — обясни. Кейт обаче продължаваше да гледа несигурно към дърветата зад него и затова той добави: — Надявам се не очакваш да тръгна да надничам из храсталаците. И без друго тази вечер се държах достатъчно геройски.

Кейт прие думите му, че действително трябва да е някое животно, и реши да отвърне със същия шеговит тон:

— Къде се изгуби твоята рицарска храброст?

Той отвърна:

— Когато десертът свърши, моята храброст се изпарява.

Беше застанал толкова близо до нея, че панталоните му почти докосваха коленете ѝ, и тя трябваше да отдръпне глава назад, за да продължи разговора си с него, но независимо от неудобното положение, полагаше максимални усилия да изглежда приятно развеселена.

— Десерт не са донасяли — напомни му.

— Ами да си го приготвим тогава сами — предложи той, като протегна ръка.

Сърцето ѝ замря. Тя му подаде бавно ръка и усети топлината на неговите пръсти. Той я обгърна около кръста и я притисна към себе си. Кейт помисли, че е решил да я целуне, и понечи да отдръпне глава, но той обърна леко главата ѝ наляво. Тя залитна, а в следващия миг осъзна, че оркестърът на брега изпълнява прочута бразилска самба и той полага усилия не да я целуне, а да танцува с нея. Да, именно „полага усилия“, виждаше тя, когато се видя принудена да направи непохватно две бързи крачки встрани, за да не го настъпи, след което две напред, за да влезе в ритъм.

— Как е? — попита шеговито той.

Само минути преди това тя се боеше да го докосне, да не усети душата си в пламъци. В този момент обаче доближи чело до гърдите му, които я караха да изтръпва, и се засмя безпомощно:

— Да беше предупредил, че искаш да потанцуваш с мен, не да ме завлечеш към леглото.

— Аз така или иначе ще го направя — предупреди я той, почти докосвайки с устни косата ѝ, и тя усети топлината на неговото дишане.

Обзеха я различни чувства. Страстните ритми на самба в нощта и близостта му я зашеметиха и когато дойде отново на себе си, Кейт усети, че при него и танцът, както всичко останало, е изпълнен с невероятна лекота и изящество. „Сигурно в леглото също е добър — помисли тя, — безупречен, нежен и безумно мъжествен.“

Кейт се изпълни с трепетна възбуда и едва издържаше на непоносимото изкушение да се притисне до него. Но ако приемеше да легне с този мъж, какво щеше да се случи след това. Той с лекота прелъстяваше жени и сигурно със същата лекота ги забравяше. А нея щеше да забрави два пъти по-бързо. От друга страна, ще бъде ужасно трудно самата тя да го забрави след всичко преживяно, даже и да не легне с него. Ако ли пък се отдаде на желанието му, сигурно месеци, дори години след това ще мисли за Мичъл.

Докато полагаше усилия да се справи с тази побъркваща мисъл, тя вдигна глава и видя загоряла от слънцето шия и яката на бяла риза, леко разкопчана към гърдите. Тя моментално извърна глава надясно и пред погледа ѝ застанаха дълги мъжки пръсти, нежно вплетени с нейните. Той имаше красиви ръце с къси, добре оформени нокти. Тези

силни, опитни ръце щяха да се плъзват с нежност и вещина до най-интимните кътчета на тялото ѝ, ако тя му...

Кейт не издържа и се предаде. Реши да се отпусне в обятията му. Независимо от последствията искаше да се убеди какво ще намери в прегръдките му. Искаше и трябваше да го направи. Трябваше да разбере какво точно у този човек, когото познаваше едва от няколко часа възпламени у нея толкова бързо това съчетание от опияняващо желание и приятелски чувства.

Кейт притисна страна към гърдите му, затвори очи и се понесе с безкрайна лекота, сякаш цял живот бяха танцували заедно.

Щом усети главата ѝ на гърдите си, Мичъл очакваше с усмивка предстоящата развързка. Той погледна часовника си — беше 23:25 часа. Доколкото си спомняше от това, което беше споменала Кейт, само след пет минути щяха да изпатят хора от персонала, за да почистят след вечерята. Тя сигурно беше забравила за това, но Мичъл — не. Освен това не беше нужно да бърза. От опит знаеше, че голяма наслада носи и самото очакване на някакъв интимен акт — например целувка, която повежда двама към страстен любовен контакт. Нещо повече, в последно време оставаше с впечатление, че очакването всъщност беше по-сладката част.

Музикантите на плажа завършиха поредното си изпълнение и изчакаха да чуят аплодисментите на неголемия брой слушатели. Кейт замря и вдигна поглед към него.

Мичъл разбра, че тя очаква целувка, и изведнъж промени решението си, преценявайки, че моментът е съвсем подходящ за една целувка като гаранция за предстоящото.

Щом видя как той привежда глава, Кейт застина в очакване на вълна от опустошителна страст, но за своя огромна изненада усети само една лека целувка, едно колебливо приятелско докосване на устните. Тя му отвърна със същата „приятелска“ целувка.

В този момент всичко се промени: той впи устни в нейните, прокара пръсти през косата ѝ, а свободната си ръка обви около бедрата ѝ и я притисна към възбуденото си тяло.

Тя беше като омагьосана от тази огнена целувка и когато на вратата се почука, изведнъж ѝ се стори, че чува ударите на сърцето си.

Мичъл отпусна ръце и погледна намръщено зад нея.

— Сервитьорите! — процеди гневно. — Ти им поръча да дойдат в одинайсет и половина, за да разчистят масата след вечерята.

Кейт осъзна какво ѝ говори той и тръгна към вратата, за да отвори на сервитьорите.

Мичъл я проследи с поглед и тихо изруга. Обърна се и изтича на тъмната тераса, та никой да не види колко е възбуден от една сравнително целомъдрена целувка. Една ли? Или пет-шест?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт отвори вратата и видя двама усмихнати сервитьори — единият на около трийсет, другият на около четирийсет години.

— Доволна ли сте от вечерята, госпожо? — попита по-младият, докато вкарваше количката.

— Беше великолепна. — Нямахте спомен какво е вечеряла, затова отговори машинално.

— А виното допадна ли ви? — попита другият, докато заобикаляше внимателно спящото куче.

— Да — отвърна Кейт. — Абсолютно — добави и побърза да се усмихне, за да се почувства по-уверена. Погледна Макс, приглади косата си и излезе на терасата. Мичъл стоеше с ръце в джобовете, вперил поглед във водната повърхност, сериозен и замислен.

Отдолу отново се носеше музика и когато Кейт мина покрай масата, младият сервитьор прекъсна за момент опитите си да затвори бутилката с остатъка от виното и каза:

— На плажа има частно парти. Надявам се, че не са нарушили спокойствието на вас и на вашия съпруг.

— Не, ние... много ни беше приятно даже — отвърна Кейт, но думата „съпруг“ я смути за момент и не заради това, че нейният съпруг не беше Мичъл, а защото се замисли колко неловко ще бъде положението на следващата или по-следващата вечер, когато същите сервитьори ще дойдат да поднесат вечеря и тя ще бъде с Ивън. Хрумна ѝ, че сигурно същата тази мисъл беше накарала Мичъл да се уедини.

Кейт прогони от ума си тези свои тревоги и излезе навън. Сигурно много скоро щеше да се наложи да се сблъска с последиците от решението си да бъде с Мичъл през тази вечер, но то вече беше взето. Нямахше връщане назад. Не желаше да се върне назад. Не и след тази целувка. Най-прекрасната целувка в нейния живот. Усещаше, че това преживяване е също толкова омагьосващо и за Мичъл.

Той се обърна с лице към нея и Кейт се загледа изпитателно да открие някакво потвърждение, че тази целувка действително е

оставила магията си и у него. Искаше ѝ се да увери, че е била нещо необикновено и в неговия живот. Но бледата лунна светлина не ѝ позволяваше да се почувства сигурна в това — дори ѝ се стори, че той се мръщи. И все пак от толкова голямо разстояние едва ли можеше да прецени добре какво е изражението му. Тя се усмихна колебливо, като не спираше да мисли какво да му каже, когато стигне до него. И се изненада, че и той не ѝ отвърна с усмивка.

Мичъл не се усмихваше, защото гледаше изпитателно същата тази жена, която малко преди това само с една целувка го докара до неистова страст, и това доста го смути. Тя вървеше към него с ръце на гърба, морският бриз приглаждаше косата ѝ и надипляше ръбовете на широките панталони, което я правеше да изглежда като ирландска хористка и едва в този момент той забеляза — защото по време на вечерята не спираше да вижда голо тяло във въображението си — че костюмът ѝ е бял.

Кейт Донован беше странна жена, не разбираше и силната страст, която го обзе след една-единствена целувка. В началото, след като поля ризата му с водка, беше пожелал да я види отново просто защото му се стори интересна. Но ето че тази вечер го завладя така неустойимо, че една най-обикновена целувка — най-обикновено уверение, че е на път да осъществи едно свое не чак толкова неотложно желание — се беше превърнала в нещо съвършено различно: в акт с крайно неотложни последствия.

Гледаше как тя спря и откъсна стръкче цвят от един храст с бели цветове. Приблужи го към лицето си, за да се наслади на аромата му. В същия миг спомените изведнъж върнаха Мичъл десет години назад, когато беше отишъл на парти в дома на един гръцки бизнесмен. Тъй като се отегчи, взе чашата си, излезе, тръгна надолу по една пътека и стигна пред осветена с фенери градинка на ръба на една скала над морето. В средата имаше статуя на млада жена с красива дълга коса и с цвете в ръка. По стила на облеклото личеше, че това е съвременна статуя, но нещо в онзи образ го заплени.

„Имаш ли нещо против да застана до теб?“ — беше попитал статуята, докато я оглеждаше от всички страни.

Мичъл се замисли колко идиотски е бил и онзи въпрос, и фактът, че в този момент правеше сравнение между едно червенокосо чикагско момиче и гръцка статуя от алабастър. Реакциите му към Кейт Донован

бяха крайно чудати и непонятни, но макар да не разбираше защо тя му действа така, нито пък накъде водеше всичко това, нещо изведнъж възбуди у него известна предпазливост. Той реши през останалата част от вечерта да проявява повече благоразумие и да не изневерява на собствените си правила.

Кейт спря пред него и погледна към плажа, защото оттам долетяха звуците на поредната самба.

— Отново имаме музика — отбеляза боязливо тя, докато полагаше усилия да преодолее смущението си от факта, че той я гледаше равнодушно и продължаваше да държи ръцете си в джобовете. — Сервитьорът ми каза, че на плажа има частно парти — добави тя.

Мичъл хвърли поглед в същата посока и каза името на песента, която изпълняваха:

— „Корковадо“ — изрече, но без да помръдне и да я покани на танц, а Кейт си каза, че причината за въздържанието му сигурно беше присъствието на сервитьорите, защото те все още бяха на терасата.

Когато видя, че не може да върне интимността отпреди тяхното пристигане, тя реши да се опита да научи нещо повече за мъжа, с когото щеше да легне.

— Явно обичаш музиката — започна нерешително тя. — Разбрах го по това, че танцуваш така добре. Каква е любимата ти музика?

— Джаз.

Кейт въздъхна тежко с престорено недоволство:

— Почти всички мъже предпочитат джаз, защото не се налага да се заслушваш в текста. Всъщност дори и в самата музика можеш да не си правиш особен труд да се заслушваш. Каква друга музика обичаш?

— Класическа.

— Защото и там липсва текст — заяви тя така категорично, че Мичъл не можа да сдържи усмивката си.

— И каква още?

— Опера — отвърна Мичъл.

— Да, защото там пък има текстове, които ти просто не разбираш — отбеляза опечалено Кейт и разтвори безпомощно длани, сякаш за да покаже, че всичките му отговори са били в доказателство на нейното твърдение, но забеляза, че в погледа му трепна някакво колебливо несъгласие и веднага прибра ръце, като се загледа изпитателно в него: — Да не би да разбираш италиански?

Италианският, а не английският, беше родният му език, но той предпочете да не ѝ го казва, за да не провокира други въпроси, затова само кимна:

— Да.

— И го говориш? Искам да кажа, и него ли го владееш перфектно както английски и холандски?

— Не говоря перфектно холандски.

От този негов отговор Кейт веднага си направи извода, че той със сигурност владее италианския перфектно и го погледна с възхищение.

— Колко езици знаеш?

— Не съм ги броил.

— Ами хайде да ги преброим — пошегува се тя.

— Няма какво да ги броим — отвърна рязко Мичъл с това буквално за секунди стопи и усмивката ѝ, и целия ѝ ентузиазъм. Той се ядоса на себе си и побърза да измисли изход от неловката ситуация, но в крайна сметка даде едно крайно несполучливо обяснение, което я обърка и доведе до нови въпроси.

— Почти всички европейци говорят по няколко езика — беше неговата реплика.

— Та ти изглеждаш като типичен американец, хич не ми е хрумвало, че си европеец.

— Не съм.

— А какъв си тогава? — погледна го тя изпитателно със зелените си очи.

— Никакъв — отвърна безцеремонно Мичъл. — Аз съм просто хибрид — добави след това, защото се смяташе именно за такъв, но в следващия момент се почувства крайно неприятно от усещането, че нежният глас и грейналите очи на една жена така бяха омаяли душата, че той се подлъга да каже нещо, което никога не бе изричал на глас. Погледна нервно към терасата и хвана Кейт за ръка.

— Сервитьорите си отидоха. Хайде да влезем вътре — каза той с намерението да я отведе направо в леглото без повече разговори.

Остана с впечатлението, че и тя няма нищо против да стане така, защото само кимна и тръгна послушно до него, но когато стъпиха на терасата, тя се обърна с лице към него и му прегради пътя — дали умишлено, или непреднамерено, като седна на каменната балюстрада.

— Мичъл... — За пръв път изричаше името му толкова нежно, после сведе поглед и замълча за момент, сякаш и тя като него усети сладка тръпка на изненада при произнасянето му.

— Да? — попита той с примирение, че ще трябва все пак да изброи имената на езиците, които владееше.

Тя вдигна очи към него с озадачена усмивка:

— Защо наричаш себе си „хибрид“?

— Защото съм американец по рождение и европейец по възпитание.

Тя кимна доволно.

— Имаш ли братя и сестри?

Тези неочаквани въпроси го изненадаха и подразниха, затова отговорът му беше кратък:

— Не, не бих казал.

— Не би казал? — повтори тя и добави иронично: — За родители също ли не би казал нищо?

— Не.

— Излиза, че нямаш семейство, така ли?

— Какво значение има това, по дяволите?

— Никакво — отвърна тя с нотка на тъга и примирение и Мичъл ясно си даде сметка, че явно ще загуби доверието ѝ, ако продължи да се измъква от въпросите ѝ.

— Имам снаха, племенник и една стара леля — изрече той, но предпочете да премълчи, че има дядо.

— Но как така, нямаш братя и сестри, а имаш снаха и племенник?

— Защо се интересуваш от всичко това? — попита рязко той.

— Ти да не си агент на ЦРУ или някой безследно изчезнал?

Ядът и раздражението му попречиха да не избухне в смях.

— Не позна.

— Ами, естествено, че не съм — отбеляза небрежно и се изправи. — Ако беше такъв, сигурно щеше да се прикриваш по-умело.

Мичъл също се изправи и зададе рязко свой въпрос:

— Винаги ли си толкова любопитна?

Във въпроса му прозвуча и упрек, и предупреждение да го остави на спокойствие. И Кейт действително го направи — и в буквалния, и в преносния смисъл. Тя се отдръпна, давайки си сметка за

жестоката реалност, която нямаше нищо общо с мечтаната допреди това нежна идилия. Явно всичко се свеждаше до желанието му да ѝ се порадва час или два в леглото. Той виждаше у нея само подходящ сексуален партньор. За момент се почувства склонна да приеме нещата в този им вид, но пък в крайна сметка вече беше преживяла достатъчно скръб и проблеми в Чикаго. Нямаше защо да се товари с още унижения и угризения.

Нейната реакция беше недвусмислена и Мичъл набързо прецени, че това беше доста по-подходящ финал на вечерта. Най-подходящият. Даже беше доволен от тази развръзка. Когато на другия ден отидат в Сейнт Мартен, тя ще бъде негова.

— Стана късно — каза той. — Ще дойда да те взема утре в десет.

Но за негова изненада тя поклати глава, прокашля се и отвърна:

— Не. Благодаря ти, но предпочитам да се оправя сама.

„Прави се на интересна“ — каза си Мичъл. Той не понасяше жени, които се превземат, и кой знае защо изпита задоволство, че тя е от тях. Само че когато се обърна и го погледна в очите, той си даде сметка, че изобщо не става дума за превземка. Кейт се усмихна мило и каза:

— Довиждане, Мичъл. Благодаря ти за тази прекрасна вечер. За мен тя беше истинска приказка.

— Ами тогава да не бързаме да ѝ поставяме край.

— Няма как.

От една страна, Мичъл не искаше да я разочарова, но, от друга, не желаше да се оставя да го притискат и да прави компромиси.

— Само защото отказвам да говоря за живота си? — поинтересува се той.

— Не за това, а защото ти настоя да чуеш разказа за моето детство, а аз от теб не получих нищо.

— Нищо ли? — попита насмешливо той с учудено вдигнати вежди.

Той ѝ обясни, че вместо да ѝ предлага разкази за живота си, е предпочел да ѝ даде тялото си, и Кейт се помъчи да се пребори с поредната изкусителна тръпка, а миг след това у нея отново нахлу онова странно усещане, че съдбата е предопределила да се роди приятелство между тях. Без да се замисли, тя сложи длан на лицето му и се усмихна, загледана в присвитите му очи.

— Знам, че всяка жена ще бъде щастлива да получи това, което предлагаш на мен, но проблемът е, че за мен ти си нещо много повече от красиво мъжко лице...

След тези думи погледът му се развесели и лицето му трепна, от което Кейт усети още по-топла привързаност към него, но и предчувствие за болка.

— Според мен ти си многопластов човек и когато утре се видим пак, аз няма да се откажа от желанието си да отгръщам един по един всеки пласт и да надничам какво ще открия под него. — Той обаче не каза нищо и тя продължи: — Но ти ще ме спираш и ще ти бъде неприятно, че го правя, нали така?

Мичъл се почувства неловко от тази нейна прямота, но и се възхити на смелостта ѝ, ето защо реши, че тя заслужава да бъде откровен:

— Да.

— Знаех си, че е така — промълви тя. — По-добре си върви, докато не съм променила решението си.

Мичъл забеляза, че ръката ѝ трепери, гласът ѝ трепти от възбуда. Беше сигурен, че ако протегне ръце към нея, тя веднага ще промени решението си. Въпреки това реши, че най-благоразумно ще бъде да я послуша. Но и да не остава горчив привкус след първата им среща, точно преди да излезе, се пошегува:

— Ще съжаляваш за това решение — строго я предупреди.

Тя кимна и също отвърна с много сериозен тон:

— Със сигурност — изрече, но погледът ѝ някак странно блестеше.

— Ако все пак промениш решението си за утре...

— Няма да го променя — прекъсна го тя. — Довиждане — каза, след което подаде ръка да се сбогуват, също както дванайсет часа преди това беше подала ръка да се запознае с него, след като го беше заляла с коктейла. Той погледна ръката ѝ. Изведнъж изпита неудържимо желание да прекарат нощта заедно. Вместо да ѝ подаде ръка, повдигна брадичката ѝ, погледна я в очите се усмихна:

— В Европа съществува традиция мъжът и жената да се разделят с целувка, след като са прекарали вечерта заедно.

Беше решил, че ако тя извърне глава, ще я принуди го целуне. Тя обаче го погледна смутено:

— За коя част от Европа става дума? Може би Франция? Или Швеция? Или Белгия?

Мичъл склучи навъсено вежди:

— Много си упорита!

— Или сигурно Испания? Или Германия? — не се отказваше тя.

Мичъл се ядоса и я остави. Тя се дръпна.

— Ще те изпратя до външната врата — предложи любезно тя и го поведе към апартамента.

Той обаче отказа с видимо раздражение:

— Няма нужда. Ще мина през терасата и ще заобиколя.

Кейт едва сдържаше сълзите си, докато го гледаше как прекоси терасата, обърна се наляво и тръгна покрай задната страна на вилата, после бръкна да извади ключовете си от джоба на панталона, спря за момент, наведе замислено глава, накрая се извърна към нея. Кейт се изпълни с надежда, щом видя, че по лицето му пробяга усмивка, но думите му отново я разочароваха:

— Права си, че реши така.

Сърцето ѝ се сви от хладната му усмивка, от равнодушния му глас, но тя събра сили и се усмихна:

— Знам.

Той кимна — изглеждаше доволен и продължи надолу по пътеката, после сви зад ъгъла на вилата и се скри от погледа ѝ. И от живота ѝ.

Нещо прошумоля между дърветата в градината, но този път Кейт нито се смути, нито погледна натам. Какво значение имаше, щом не беше Мичъл. Стисна очи и отпусна глава, обзета от страх и срам.

Нейните полуистини, те станаха причина за този рязък обрат. Когато взе решение да легне с него, изобщо не се вълнуваше от мисълта какви езици говори, колко братя или сестри има. Това бяха само оправдания от нейна страна, за да се измъкне, и макар да бяха логични, те не бяха нито почтени, нито основателни. Още от самото начало си даваше ясна сметка, че ако легне с него, занаяпред сигурно ще чувства и угризения, и огорчение, но беше готова да се изложи на този риск, да поеме всички последствия. Не беше готова обаче да понесе бремето на тайните му. Страдаше силно за баща си, освен това не знаеше как ще се справи с ресторанта, за който той толкова се бе трудил и за който тя пое грижа. Когато Мичъл не пожела да ѝ каже

нищо за себе си, в главата ѝ нахлу ужасяващата мисъл, че пред нея се изправя една угнетяваща мистерия — мистерия, която стоеше буквално пред очите ѝ с похотлив, непроницаем поглед и привидно разсеяна усмивка, а в същото време разпалваше у нея неудържимо желание да се добере до дъното на душата му.

И в този момент изпитваше и срам, и яд към себе си, защото това не беше нещо непосилно за нея, тя може да се справи поне с част от тази задача. Защото е дипломиран психолог, имаше и известен стаж в работата с деца от непълноценни семейства. Тази вечер интуицията ѝ подсказа, че Мичъл е оградил душата си със защитни прегради, и по всичко личеше, че ги е ковал години наред... още от детството си. Но вместо да се съобрази с поставените бариери, вместо да се наслади на удивителното, съчетание от физическа сила и душевна топлина у този човек, вместо да отвори път за неговата неустоима чувственост и неудържима страст, Кейт се съсредоточи в мисълта за изхода на тези защитни прегради и взе да човърка в главата му с досадни въпроси за неговото семейство. И накрая той я накара да млъкне с въпроса: „Какво значение има това, по дяволите?“. Кейт с тъга призна пред себе си верния отговор: никакво значение. Всеки зрял мъж си имаше свои душевни прегради. Беше нормално да ги свали за любимата на сърцето си жена, но беше немислимо да го направи за една почти непозната жена, която си е наумила да принуди към това... и то на момента! Кейт преглътна с мъка сълзите си и излезе на терасата — мястото, където двамата така приятно се забавляваха и се шегуваха, и танцуваха... и където тя се разтопи от сладостта на най-незабравимата целувка. Тя изправи глава. С болка си спомни, че само половин час преди това усещаше неговите ръце, които я притискаха в страстна прегръдка.

Пое към плажа. Спомни си как той се отдалечи и как се обърна към нея веднага щом извади ключовете, сякаш те му напомниха, че трябваше да направи още нещо... „Права си, че реши така“ — каза ѝ. В този момент Кейт изведнъж си даде сметка какво означаваше тази реакция от негова страна: той деликатно прехвърляше върху себе си цялата вина за провала на вечерта — като безупречен джентълмен. Поведението му беше толкова изискано. Той не губеше присъствие на духа нито, когато го заливаха с леден коктейл, нито когато отблъскваха желанието му за интимен контакт.

Замисли се внимателно, защото неговото поведение ѝ напомняше нещо, изглеждаше някак познато, и тя се помъчи да си спомни какво точно: ами да, членовете на британската аристокрация бяха прочути със своето непоклатимо хладнокръвие. Те смятаха емоционалните изблици за признак на лошо възпитание. Мичъл се държеше като типичен британски аристократ.

Но не можеше да е сигурна, защото нямаше да го види никога повече. Заради малодушието и любопитството си бе пропиляла възможността да научи нещо повече за него.

Почувства се ужасно нещастна от тази мисъл и за утешение дори си каза, че за този човек тя сигурно не означава абсолютно нищо. Най-малкото не биваше да се обвинява, че е пропуснала шансове, които никога не е имала.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Обзета от безпокойство, Кейт стигна до мястото, където градината свършваше и започваше брегът. Изпълнена с копнеж, тя се загледа в разпенените вълни, които се разливаха върху пясъка и се връщаха в океана, облян от лунната светлина.

Така бе погълната от мислите си, че не чу тихите стъпки и се сепна, когато върху пясъка се очерта нечия сянка. Дъхът ѝ секна, но не пожела да се обърне, за да не изпита разочарование, че ще види някой гост на хотела, излязъл на нощна разходка. След миг напрегната тишина страхът ѝ се превърна във въодушевление, когато усети как около кръста ѝ се обвиха ръцете на Мичъл. За известно време Кейт чуваше само ударите на сърцето си и шумоленето на палмови листа над главата си. След това той каза:

— Брат ми се казваше Уилям.

Миналото време я накара да си помисли, че брат му е мъртъв, и тя отпусна глава засрамено, изпълнена със съжаление, че го е принудила да говори за това.

Сякаш за да ѝ вдъхне кураж, той добави:

— Ние двамата почти не се познавахме. Имахме един баща, но различни майки. Аз израснах в Европа, а Бил — в Щатите, в семейството на баща си.

— Съжалявам, че ти задавах въпроси — каза приглушено тя, — но ти благодаря, че ми отговори.

Той плъзна длани по ръцете ѝ и пак заговори, но правеше паузи пред всяко изречение, сякаш не му стигаха сили да ѝ каже всичко това:

— Допреди няколко месеца никой от двамата не знаеше за съществуването на другия, но той случайно разбрал, че има брат. Откри адреса ми в Лондон и ми изпрати писмо, за да се представи. След това цяла седмица не спираше да ми звъни по телефона. На следващата седмица взел съпругата си и сина си и тримата най-ненадейно позвъниха на вратата ми.

Отбеляза си, че той не споменаваше баща си, но веднага си каза, че в никакъв случай не бива да любопитства. Прецени, че е по-добре да направи коментар върху най-приятната част, обърна се усмихнато към него и каза:

— Брат ти е бил добър стратег.

— Защо смяташ така?

— Ами защото е взел със себе си семейството си, за да ти покаже, че и съпругата, и синът му подкрепят желанието му да се срещнете.

— Не, беше ги довел със себе си, за да е по-сигурен, че няма да го изгоня.

— А какво те кара да мислиш, че е имал подобни опасения?

— Ами защото не отговорих на писмото му и отказвах да разговарям с него по телефона.

— Наистина ли?

— Да — беше неговият отговор, но тя забеляза, че вече я гледаше по-спокойно и си позволи да направи предположение:

— Но сигурно ти е станал симпатичен, когато се опознахте?

Той се загледа в морето.

— Да — отвърна и след няколко секунди добави тихо: — И то много.

Кейт се трогна от дълбокото чувство, което последните му думи издаваха, и очите ѝ се насълзиха. Той отново я погледна в очите:

— Какво друго искаш да ти кажа?

В този момент тя не искаше друго, освен да измисли начин да измъкне и двамата от този мъчително тежък разговор. Малко преди това беше приела мисълта, че не означава абсолютно нищо за него, но щом той се върна, за да отговори на въпросите ѝ, значи не беше така. Да, той се върна при нея. Това беше най-важното. След кратка пауза тя измисли как да отговори на последния му въпрос, за да разведри атмосферата. Съвсем сериозно заяви:

— Искам да ти задам още един въпрос и държа да получа отговор... става дума за нещо много лично, но за мен е изключително важно да го зная.

Той сви въпросително вежди, на лицето му се изписа досада и Кейт побърза да зададе „изключително важния“ въпрос, като се смееше:

— Колко езици умееш да говориш?

Той се изсмя, после с престорена замисленост отвърна:

— Не съм ги броил. Аз ще ти ги кажа, ти ще ги преброиш — прикова поглед в устните ѝ и се наведе към тях. — Говоря перфектно италиански — тя усети как топлите му устни се плъзнаха сладостно по всяка точка на нейните и я пронизаха парещи тръпки.

— И испански... — впи устни още по-настойчиво и я притисна в прегръдката си.

— И френски — устните му бавно разтвориха нейните и Кейт усети как езикът му нахлу решително и тази решимост я накара да се притисне към него. И най-неочаквано тази нейна реакция го накара да се отдръпне. Той я целуна леко по челото и прошепна:

— Говоря малко немски и малко гръцки. — Докосна с устни слепоочията ѝ и продължи: — И малко руски, и малко японски... — Прокара устни към ухото ѝ, тя потрепери, щом усети топлия му дъх, и се сгуши в него, а той завърши със закачлив тон: — А холандски знам едва-едва.

Мичъл се правеше, че говори безгрижно, но у него гореше копнеж да усети как тя ще потрепери отново в прегръдката му, този път — още по-страстно и още по-дълго. Не проумяваше защо нейната целувка го възпламенява така и за него беше истинско облекчение, че успя да запази контрол, като изброяваше езиците.

Кейт се усмихна:

— Забрави да споменеш английския.

— Наистина ли? — Поглади нежно с палец долната ѝ устна, после се загледа в движението на пръста си. Изведнъж бариерите рухнаха. Той притисна по-настойтелно палеца, разтвори устните ѝ и жадно я целуна. Езикът му заигра с изпепеляваща страст, а тя го пое с плам. Притисна се към Мичъл, а той прокара длани по гърба ѝ.

Когато успя да отдели устни от нейните, страстта вече бушуваше в тялото му и мисълта да тръгне към нейната вила в това състояние му се стори нелепа и смешна. Ето защо продължи да я държи в обятията си. Той вдигна поглед и се загледа към разлюляното море, обзет от различни чувства: чувстваше се и щастлив, и развеселен, но и нямаше сили да повярва. Близостта на нейното тяло му доставяше удоволствие. Радваше се, че и тя изпитва наслада от това.

Всъщност всичко у нея го привличаше.

Допадаха му чувството ѝ за хумор, нейната благост, чувствителност. Наслаждаваше се на смелостта, прямотата и достойнството ѝ. Доставяше му удоволствие да я гледа усмихната и да слуша звънкия ѝ смях. Харесваше лицето ѝ, косата ѝ, беше изпитал истинско удоволствие, когато докосна лицето му с думите: „За мен ти си нещо много повече от красиво мъжко лице“.

Чувстваше наслада от това, че тялото ѝ така добре се сливаше с неговото и че дланите му обвиваха така плътно гърдите ѝ. Мичъл се отърси от мислите си и пак погледна към нея, защото реши да отпусне прегръдката си и да я поведе към апартамента.

— И колко езици преброи? — попита я с усмивка.

Тя вдигна глава от гърдите му и за момент го погледна безизразно, но веднага след това се усмихна:

— Не успях да ги преброя. Стигнах само до френския.

— Ами тогава да ги преброим пак.

— О, господи... — възкликна задавено тя и отпусна безпомощно глава на гърдите му.

— Само че не тук. — Мичъл се почувства развеселен, но и поласкан от нейната реакция, и обви ръка около кръста ѝ. Двамата тръгнаха през тревата и той взе да се пита коя жена беше възбуждала у него такива мощни и безспирни обрати в чувствата му — от смях към страст, от разочарование към упоение. Това беше едно невъобразимо възбуждащо и завладяващо преживяване. Искаше винаги да се наслаждава на пълната му силата и на жената, която му причиняваше всичко това, и когато се загледа към отворената врата на терасата, той се замисли дали нямаше да направи грешка, ако я поведе към леглото в стаята на нейния приятел. После се запита кого всъщност можеше да смути това. Нея? Или него? Или двамата?

Абсурдно беше да си приписва евентуално смущение от факта, че ще легне с чужда жена в леглото на собствения ѝ мъж, тъй като не го правеше за пръв път и нямаше никакви скрупули в това отношение. Ето защо реши, че мисълта му е свързана с нейните опасения... но престана да разсъждава, когато влязоха в апартамента и върху облегалката на стола в дневната видяха неговото сако.

Кейт отбеляза изненадано този факт:

— Забравил си сакоето си.

— Трудно щеше да бъде за обяснение пред адвокатата ти... — изтърси Мичъл, без изобщо да се замисля. Това беше най-неуместното нещо, което можеше да изрече в такъв момент, и той се изуми от тази нелепост, тази проява на безгранична тъпота от негова страна.

— Аз щях да забележа и...

— И какво? — тази реакция усложни предната му недомислица и Мичъл се ядоса още повече на себе си.

Кейт го погледна смутено и се наведе да погали спящото куче. Носът му беше хладен и влажен, то отвори очи, когато усети нейната длан, помръдна опашка и продължи съня си. Тя се изправи и избърса длани в панталоните си. Чудеше се как да отговори. Неприятно ѝ беше, че се получи така. След този въпрос взе да я измъчва съвестта, че ще бъде крайно непочтено от нейна страна да легне с него в апартамента на Ивън.

— Ами сигурно щях да го сложа в плик, да залепя бележка с твоето име и да го оставя на рецепцията.

Той прие този отговор като съвсем логичен, но му стана неприятно — почувства се така, сякаш на него щеше да надене чувал и да го захвърли на рецепцията.

— Или пък щях да го оставя в гардероба, докато се обадиш да ми кажеш какво да го правя.

Мичъл едва удържа идиотската приумица да я попита дали адвокатът носи същата мярка като него, после хвърли поглед към телефона и си представи как адвокатът стои до него, вдига слушалката при позвъняването на Мичъл или отговаря на неговото съобщение по гласовата поща. Докато гледаше към телефона, забеляза, че червената светлинка върху апарата вече не мигаше, а това означаваше, че Кейт вече беше успяла да отговори на съобщението.

Той насочи поглед към нея, като си помисли, че и тя като него гледа към телефона, но видя, че беше приковала очи към спалнята, а по лицето ѝ вместо нежност и желание беше изписано видимо чувство за вина. Мичъл почувства отвращение от мисълта, че адвокатът застана като осезаема бариера в тяхното неустойливо взаимно привличане.

— Утре ли ще пристигне, както ти беше казал?

Кейт поклати глава:

— Не, вдругиден — отвърна тя, но разговорът за Ивън я смути и през цялото време, докато гледаше спалнята, се чувстваше жалка в

собствените си очи от това, че беше там с Мичъл. Ако трябваше почтено да си признае, това легло не беше нейно, нито пък хотелската стая. Те бяха платени със средствата на Ивън. „Решавай веднага — каза си. — Веднага. Веднага. Веднага.“ Кейт се стресна, когато забеляза, че Мичъл намята сакото си.

— Тръгваш ли си? — изненада се тя.

Той кимна, а тя се успокои, когато я придърпа към себе си и я прегърна.

Веднага забеляза, че не изглежда ядосан, а развеселен.

— Но защо?

— Защото — отвърна сухо той — нещо ми подсказва, че порядъчните ирландски хористки намират за доста нередно да легнат с някого в леглото на друг мъж.

Кейт се възхити от неговата проникателност, но определението „порядъчна хористка“ ѝ се стори страшно неподходящо в такъв момент и реши, че ще бъде доста лицемерно да си замълчи:

— Що се отнася до мен, това „порядъчна хористка“, не звучи много убедително.

— Да не би да бъркам, като казвам това за стаята? — побърза да попита той с дяволита усмивка.

— Не съвсем, но...

— Смятам също, че ако легнем заедно „още от първата среща“, утре някой от двамата ще прецени поведението ни като евтин разврат.

— Себе си ли имаш предвид? — попита смаяно Кейт и се изсмя.

— Не мен. Тебе имам предвид.

Тя се замисли над думите му, но не пожела да скрие нито смущението си, нито силното си желание.

— Не ми е правило впечатление да съм чак такава девственица.

В отговор той плъзна пръсти в косите ѝ и вдигна лицето ѝ за една дълга целувка, която завърши с нареждане:

— До утре да изоставиш колебанията.

Макар че се замисли как по-добре да отговори, Кейт само прошепна:

— Добре.

Мичъл беше доволен, че изясниха нещата, освободи я от прегръдката си и тръгна към терасата, за да излезе оттам и да заобиколи сградата.

— Нали знаеш, че оттук има врата — посочи му Кейт.

— Знам, но ако мина покрай леглото заедно с теб, за по-малко от минута ще бъдеш в обятията ми.

— Доста си самоуверен.

Той отметна глава, затвори очи и каза:

— Дай ми само шанс да го докажа, моля те. Просто едно оправдание ми дай. Нищо друго не желая в този момент... освен едно-единичко оправдание и от жалките ми скрупули няма да остане нито следа.

Кейт предпочете да не отговори и той отвори очи:

— Утре в десет ще взема и теб, и Макс. Ще го откараме на ветеринар в Сейнт Мартен и ще прекараме деня там. И нощта — добави многозначително. Не чу възражение от нейна страна и попита: — Обичаш ли хазарта?

Кейт се загледа в мъжа, с когото прие да прекара вечерта само след няколко часа познанство, и отвърна с пленителна усмивка:

— По всичко личи, че обичам.

Той схвана намека ѝ и се усмихна:

— Тогава си вземи вечерна рокля.

След което се обърна и излезе.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

С чаша кафе, препечени филийки и вестник Мичъл седеше на малката палуба на яхтата на Зак Бенедикт, а Натаниъл Прескот, капитанът на яхтата, тихо ругаеше, приковал поглед в приближаващия се плавателен съд.

Прескот беше висок мъж с войнишка стойка и прошарена коса, цялото му същество излъчваше авторитет.

— Имайте готовност пак — отпрати предупреждение към Мичъл. — Ето, още един.

Още не беше довършил думите си и буквално на метър от яхтата премина ферибот, поел към един от съседните острови, а по високоговорителите на борда му прогърмя гласът на капитана:

— Уважаеми пътници, дясно на борд — от дясната ви страна — виждате яхтата на кинозвездата Зак Бенедикт, тя е с дължина трийсет и осем метра и се нарича „Джули“ на името на неговата съпруга. Пригответе камерите си. На борда виждам човек и това навярно е Бенедикт.

Мичъл изруга тихо и за да скрие лицето си, разтвори вестника.

— Чудно ми е как издържа Зак. Идва ми вече да ги заплаша с пушка.

Ден преди това „Джули“ стоеше кротко закотвена към кея на един красив яхтен пристан на Сейнт Мартен, но някакви побеснели фенове на Зак забелязали яхтата и веднага се досетили на кого е. Вестта се разнесла мълниеносно по целия остров. Само няколко часа след това кеят се превърна в туристическа атракция, а феновете на Зак не спираха да ги тормозят, да обикалят около яхтата, да искат автографи, да им досаждат до побъркване. Когато Мичъл се върна на борда след вечерята с Кейт, някои от тях още се навъртаха наоколо, и за да го отърве поне малко от тях, капитанът веднага отдели яхтата от кея. Така че тя вече не беше на пристана и това ги избави от припадащите досадници, но нямаше как да се измъкнат от туристите на фериботите и лодките.

— Ще проверя дали по другите пристани няма някое местенце, където да ни приютят. — Равнодушието в гласа му показваше, че не за пръв път му се налага да се справя с подобно изпитание. — Но до брега и обратно ще се наложи да ползваме моторницата.

— Няма проблем — каза Мичъл. — Тази сутрин имам малко работа в Сейнт Мартен.

— Ще кажа на Ярдли да приготви моторницата, за да тръгнем...
— Той направи пауза в очакване да чуе отговор от Мичъл.

Мичъл погледна часовника си. Беше осем и петнайсет.

— След половин час.

— Ще ви се обадя по мобилния и ще ви кажа къде сме хвърлили котва, за да знаете довечера къде сме — обясни любезно той.

— Тази вечер няма да се връщам на яхтата. Ще прекарам нощта в хотел.

— Е, така сигурно ще намерите повече спокойствие — въздъхна разбиращо Прескот. Точно преди да тръгне, се извърна и погледна Мичъл с едва доловима усмивка.

— Рано сутринта се обади господин Бенедикт. Обясних му, че снощи бяхме принудени да напуснем пристана. Каза ми да ви предам, че там, където е той, всичко е невероятно спокойно и приятно.

Мичъл прие шегата му с лека усмивка. Зак беше отседнал в апартамента му в Рим, докато завърши снимките за новия си филм, а след това двамата с Джули щяха да пристигнат при него в Сейнт Мартен.

Мичъл остана сам, облегна се, загледан в кръжащото ято чайки над главата си, и се замисли за предишната вечер, за необичайното му държание спрямо Кейт. Тя го беше помолила да помогне на някакво си улично псе, а той хукна да вика линейка и лекар, даже предложи да го заведат на ветеринар. След това тя му показа, че не желае да ляга с него, нито да го вижда повече, ако не ѝ разкаже нещо за себе си, и той веднага даде да се разбере, че няма да приеме да му налагат условия. Няма да приеме да бъде манипулиран, и избра най-вярното решение — да си тръгне. Но малко след това се почувства като обезумял от най-неистовото желание в живота си и се върна да отговаря на въпросите ѝ. Като капак на всичко го обзе някакво комично чувство за порядъчност и благородство — дотам, че сметна за неразумно да легне с нея в

хотелската стая на нейния приятел и предпочете да изчака, за да я заведе в друг хотел на следващата вечер в Сейнт Мартен.

Като се имаше предвид, че цялата вечер се беше държал нелепо и глупаво заради желанието да легне с нея, това решение накрая изглеждаше буквално абсурдно. Погледнато от страни, цялото му поведение през онази вечер изглеждаше непонятно, но не беше точно така. Защото всичко у нея го изпълваше с трепет и възбуда още от първите минути в хотела.

Да, обаче това беше предната вечер. Сега беше по-различно и дори му се струваше, че без красотата на лунната светлина, без музиката, без цялото съчетание на обстоятелствата — без всички онези неща, които придаваха малко по-особен характер на вечерта, цялата тази „магия“ може би нямаше да я има. Точно в момента не можеше да каже със сигурност какво би предпочел, откакто в Лондон беше пристигнал брат му със семейството си, Мичъл от време на време усещаше, че се „размеква“, а това беше чуждо и доста неприятно чувство за него. Най-напред отвори душата си за Уилям, после остави да влезе под кожата му леля Оливия, даже беше подал ръка на дядо си. И ето, сега пък се увличаше по едно червенокосо ирландско момиче.

Мичъл забеляза, че към яхтата идва друг ферибот. Но вместо да грабне вестника, той взе препечена филийка, отчупи парче и го хвърли през борда. Морските чайки моментално се нахвърлиха с крясъци. После подхвърли във водата още четири парчета и отвсякъде прелитаха бели крила.

— Уважаеми пътници — гръмна гласът на капитана, — ако сте фенове на филмовата звезда Зак Бенедикт...

Мичъл хвърли нови две парчета и от небето заваляха чайки като дъжд, пикирайки с мощни крясъци право към хляба.

— ... пригответе камерите си...

Мичъл взе и останалите филии и започна бавно да мята парче по парче във водата. Пред него се образува плътна сиво-бяла завеса от стотици долитащи чайки.

— ... пазете се от чайките...

Мичъл погледна часовника си и бутна стола назад. Трябваше все пак да си подготви някакъв багаж за тази нощ.

Премина бавно през палубата зад ята от побеснели чайки, необезпокояван от погледите на туристите.

До леглото стоеше тъмносиният куфар на Кейт.

Тя седеше на бялото канапе в дневната, галеше Макс по главата и си мислеше за предишната нощ — беше дала съгласието си да прекарат нощта заедно и беше приела тази идея като нещо съвсем естествено и логично. Но на сутринта това нейно намерение ѝ се стори някак налудничаво.

Спомни си радостта в онзи момент в градината, когато Мичъл се приближи зад гърба ѝ и каза: „Моят брат се казва Уилям“. Излизаше, че този мъж я беше пленил просто защото не беше пожелал да говори за своя брат и да каже колко езици знае. Изглеждаше ѝ абсолютно нелепо.

Всъщност това абсурдно чувство на привличане беше породено най-вече от общата атмосфера на вечерта — атмосфера, която подчертаваше неговата невероятна красота, изисканост, чар и която я плени, а неговата цел беше именно тази. Той недвусмислено ѝ даде да разбере още в началото на вечерта, че има това намерение.

И целувката му беше прелъстителна. Нежното поглаждане с устни, което преминаваше в огнения екстаз на убийствена целувка. Даде си сметка, че това беше целувка с едно-единствено, недвусмислено намерение. Но щеше да бъде прекалено глупаво от нейна страна да се чувства задължена да легне с него само защото предната вечер се бе съгласила.

След като Мичъл си беше тръгнал, тя не можа да заспи, защото се чувстваше твърде напрегната и превъзбудена, затова се зае да си приготвя багажа. Приключи едва към три и сложи до куфара няколко тоалета със съответните обувки, чанти и бижута. Но и след това не беше решила какво да облече, когато той дойде да я вземе, и с каква прическа да бъде.

Но тази сутрин в главата си имаше други мисли и нямаше настроение да умува върху тоалета си. Беше вързала на опашка косата си и облече първото, което видя в гардероба — джинси, бяла тениска и кожени сандали.

Въздъхна и погали Макс по главата:

— Ти си виновен. Задължена съм му, че ми помогна да те спасим и да ти сложим пудра против бълхи, и ще трябва да легна с него...

Три отчетливи почуквания на външната врата прекъснаха думите й. Макс се надигна и тя му сложи саморъчно направената „кайшка“ от две усукани и завързани бели хавлиени кърпи.

Погледна часовника си. Беше точно десет.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Кейт се спря с ръка върху дръжката на вратата и се напрегна да събере сила и смелост да посрещне един непознат мъж, с когото в момент на пълно безумство беше приела да прекара нощта. Насили се да се усмихне и отвори, като за всеки случай отстъпи назад, защото той можеше да поиска да я целуне.

Мичъл застана на прага. Носеше черни джинси и черна спортна риза с къси ръкави, която подчертаваше тена му и придаваше на очите му цвят на синя стомана — изглеждаше зашеметяващо красив и убийствено сексапилен.

Кейт направи още няколко крачки назад.

— Точен си като англичанин — подхвърли, за да прикрие смущението си.

Той се поколеба за момент, като забеляза, че се беше погрижила да остави разстояние помежду им, после я стрелна с дяволит поглед и пристъпи навътре.

— Точността е от малкото положителни качества, които притежавам — Мичъл вдигна рамене и се огледа. Забеляза синия куфар върху леглото, после обърна поглед към Макс: — Как е той?

— Изглежда добре — отвърна Кейт и погледна към чантата в ръката му. — Дано носиш каишка и нашийник. За да го изведе сутринта, усуках две хавлиени кърпи.

— Забелязах. Изглежда така, сякаш е избягал от СПА за кучета — пошегува се той и ѝ подаде чантата.

Припомни си прекрасната вечер, която бяха прекарвали заедно, и това донякъде премахна нервното напрежение.

— Ще заключа вратите. — Мичъл тръгна към терасата.

— На масата е останала почти цялата закуска. Вземи си каквото ти хареса — каза тя зад гърба му, докато отваряше плика.

— Не намерих магазин, в който да продават каишки, и за да не закъснея, взех това там — обясни той, докато вървеше към масата, за да надникне в покритите чинии.

Кейт извади от плика две крещящи вратовръзки — за пръв път виждаше толкова безвкусни допълнения към мъжкото облекло, едната беше изрисувана с палми, а другата беше яркосиня със златистожълт надпис „Сейнт Мартен“. Тя се поусмихна, наведе се към Макс и свали каишката от хавлиени кърпи. Умееше да връзва вратовръзка — беше се научила, докато през ваканциите работеше в „Донован“, и сърчно уви около шията на Макс грозотията с палмите. Погледна през рамо и видя как Мичъл вдигна капака на единия съд.

— Може и да ти се сторя гнуслив — отбеляза той, — но отказвам да се храня с кости, ръфани от куче.

Секунди след това, щом го чу как заключва вратата на терасата, тя нагласи краищата на вратовръзката, после свали слънчевите си очила и ги сложи на главата на Макс, като го потупа леко, за да му даде знак да не мърда.

— Едва ли като турист изглежда по-добре, отколкото като любител на СПА — увери го Кейт, когато той застана зад гърба ѝ. После се завъртя към него, за да му даде възможност да погледне Макс.

— Все пак вратовръзките са по-леки и... — тръгна да обяснява той, но в следващия момент се засмя и закова поглед в Кейт.

Очите ѝ се сляха с неговите и тя усети как омайната прелест от вечерта отново ги обгръща. Явно, че и той почувства същото, защото хвана нежно раменете ѝ.

— Здравей — по лицето му се разля усмивка, без да сваля поглед от нея.

— Здравей — отвърна тя приглушено. В този момент телефонът иззвъня и тя се стресна. Мичъл обърна глава към звънящия апарат и възнегодува, че адвокатът е подбрал толкова неподходящ момент. Отпусна ръце и предложи:

— Хайде да излезем някъде.

Кейт кимна в знак на съгласие и се наведе да свали вратовръзката на Макс, после я връза с другата и се получи нещо като дълга каишка.

— Когато го разхождах тази сутрин, не му беше особено приятно да е вързан — сподели тя с Мичъл, докато вървяха по алеята към главния вход на хотела, — но не направи опит да бяга.

— Не е глупав, значи, и знае откъде идва кокалът — отбеляза Мичъл, но му направи впечатление, че голямото куче с удоволствие

вървеше близо до нея, и му се стори някак странно, че едно скитащо псе с такава готовност падна в краката ѝ. По всичко личеше, че Кейт Донован имаше дарбата да оказва подобно въздействие върху „бродещи“ мъжки създания — и кучета, и човеци.

— Дано да е така послушен и когато решим да го качим в кола или на лодка — добави.

Мичъл беше вдигнал гюрука на кабриолета, за да взят безопасно кучето, но то не прояви желание да се качи, колкото и настоятелно да го убеждаваше и да го побутваше Кейт. Мичъл остави в багажника куфара на Кейт и мина от едната страна на колата, за да ѝ помогне, но спря за момент, за да се наслади на гледката. Тя стоеше наведена над кучето и се мъчеше да сложи предните му крака в колата. И в гръб Кейт Донован изглеждаше прекрасно.

— Може би ако влезеш първо ти — отбеляза той, — Макс ще се качи след тебе.

Тя го послуша и Мичъл затвори зад кучето задната врата, заобиколи колата и се качи на шофьорското място, а Кейт прескочи отпред на мястото до него.

От мястото на паркинга, от другата страна на алеята, детектив Чилдрис се загледа как кабриолетът на Уайът потегли и провери колко е часът. Беше оставил бележника до себе си. Взе го и записа точния час, а откъм фойето на хотела право към него по алеята закрочи детектив Макнийл.

— Откри ли коя е червенокосата? — попита Чилдрис, потегляйки веднага щом Макнийл затвори вратата.

— Още не. И този портиер като онзи вчера и като управителя на заведението ми отговори, че според установената практика в хотела имената на гостите не се съобщават на никого.

Те забелязаха как колата на Уайът зави надясно и Чилдрис натисна рязко газта.

— Бутна ли една петачка на портиера, преди да го попиташ?

— Бутнах му даже десетачка — отвърна шеговито той, — но не успях да си купя отговор. Днес обаче на работа е заместник-управителят, господин Орли, а той изглеждаше адски притеснен. Докато изчаквах във фойето, пристигнаха мъж и жена с предварително запазена стая, записани под името Уейнрайт, и Орли не успя да намери документите им за резервация. Изпрати с тях хотелски

служител, за да ги придружи до вилата, но се обърна с „господин и госпожо Уейнрайт“. Не съм питал Орли за името на червенокосата, защото нямаше да ми каже, но пък може би „господин Уейнрайт“ ще го накара да го направи.

Макнийл бръкна в джоба на ризата, докато говореше, и извади мобилния си, след което набра номера на „Айлънд Клъб“.

— Бих искал да говоря с господин Орли — каза. След доста дълга пауза Макнийл чу гласа на Орли — той едва си поемаше дъх от пренапрежение.

— Орли слуша. Съжалявам, че ви принудих да чакате. С какво мога да ви бъда полезен?

— Обажда се Филип Уейнрайт — излъга Макнийл, като се стараеше в гласа му да звучи строгост, но едновременно с това да проличи, че е склонен към снизхождение относно допуснатите гафове, ако Орли прояви повече отзивчивост. — Когато отивахме да закусим със съпругата ми, в коридора ни поздрави една млада жена, която помни имената ни от предния престой тук. Ние също не сме забравили, че миналата пролет прекарахме тук прекрасна вечер заедно с нея и бихме искали да я поканим по-късно днес на коктейл на плажа, но не можем да си спомним името ѝ. Тя е червенокоса, спомена също така, че е настанена във вила номер шест. Кажете ми, по дяволите, как се казваше тази жена?

— Съжалявам, господин Уейнрайт, но според правилата на установената хотелска практика информация за нашите гости ние не даваме на никого.

— Аз също съм ваш гост! — възнегодува Макнийл.

— Правилата на хотелската практика са валидни както за външни лица, така и за гостите на хотела.

— Дайте ми тогава да говоря с Морис — Макнийл поиска да чуе управителя, защото добре знаеше, че не е там. — С него се познаваме от години и той със сигурност ще ми каже името ѝ!

Заместник-управителят се поколеба за момент:

— Морис отсъства... ако все пак сте толкова убеден, че той ще ви каже...

Макнийл се подсмихна в себе си, щом долови угодническите нотки в гласа от другата страна, но остана доста разочарован от това, което му казаха:

— Вила номер шест е регистрирана на името на мъж, не виждам да е посочено име на жена. Съжалявам, но ме чакат на другия телефон...

— Ами кажете ми тогава неговото име? — побърза да реагира Макнийл. — То също би могло да освежи паметта ни.

— Името му е Бартлет, но държа да повторя, макар и с риск да прозвуча грубо, че ме чакат на другия телефон, и то спешно.

— Е? — попита нетърпеливо Чилдрис.

Макнийл изключи телефона и го прибра в джоба си.

— Вила номер шест е регистрирана на името на мъж, името му е Бартлет — отвърна Макнийл. — Не е посочено името на жена.

Гюрукът на черния кабриолет се виждаше пред тях.

— Обзалагам се, че Уайът кара към Блоуинг Пойнт — отбеляза Чилдрис, като ставаше дума за кея, откъдето корабчета и лодки взимаха пътници и ги връщаха на острова. Малко след това десният мигач на черния кабриолет взе да мига. — Ето, видя ли... познах. Уайът е тръгнал към Блоуинг Пойнт, а това значи, че ни чака ново пътешествие с лодка. Вече получавам морска болест.

— Вземи си хапче.

— Не искам, защото ми се доспива.

— Значи трябваше да си вземеш едно снощи, вместо да се надвесваш от лодката.

— Когато по-късно се обадиш на Елиът, кажи на държавния прокурор, че ако тази нощ Уайът остане в яхтата си наред някое пристанище и ми се наложи да спя на лодка, то искам да бъде нещо по-голямо, за да не се люлее като тапа при всяко помръдване на водата. Не е проблем да издържа на гадене за половин час, докато го преследваме между островите, но когато по цяла нощ повръщам, нямам сили да си върша работата.

Усмивката на Макнийл моментално се стопи от тези думи — даваше си сметка за безспорния професионализъм на Чилдрис в автомобилното преследване, той умееше да минава с лекота между колите при всякакъв вид трафик. Притежаваше изумителен усет кога точно да скъси разстоянието спрямо колата на Уайът, за да прецени в коя посока е решил да поеме, също и кога да остане на безопасно разстояние, за да не привлича вниманието му.

Именно поради тази причина преследвачът по суша беше Чилдрис, а Макнийл — по вода. За по-сигурно всеки ден наемаха различна кола и различна лодка, но Макнийл разчиташе преди всичко на професионализма на Чилдрис и нямаше особена вяра в собствените си умения да управлява лодка, било то и малка рибарска моторница, каквато бяха наели за този ден.

— Колко голяма е яхтата на Уайът днес? — попита Чилдрис, като натисна мигача за десен завой.

— Нямам представа — някъде към десетина-дванайсет метра.

— Ако ще спим на лодка и тази нощ, искам да е не по-малка от неговата — той изчака колегата му да го погледне в очите и каза: — Говоря сериозно, Мак. Макнийл понечи да се пошегува, но се отказа. Забеляза как по челото на Чилдрис избиха капки пот при мисълта за евентуално ново преследване по вода и загорялото му от слънцето лице придоби синкав оттенък. Вместо да признае, че не му е по силите да се справи с по-голяма лодка, наведе глава и смотолев:

— Тази сутрин той остави багажа си в хотела в Сейнт Мартен, така че едва ли мисли да прекара нощта на яхтата.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пристанът на Блоунг Пойнт гъмжеше от хора. Ярки флагове се вееха над два катамарана — те се отделяха от кея, натъпкани с туристи, а множество други пътници чакаха на опашка, за да се качат на ферибота, който през половин час правеше курсове между Ангила и Сейнт Мартен.

Мичъл паркира колата в единия край на кея, където беше завързана наетата от него лодка, а там, на носа на лодката, ги очакваше с цигара в уста нейният капитан.

— Дано Макс да приеме да се качи и на лодката — каза той, докато отваряше вратата на Кейт и ѝ подаде ръка. После се вмъкна на задната седалка и издърпа Макс за необичайната каишка. — Целият трепери.

— Притеснява се — в гласа ѝ звучеше съчувствие. Тя потупа крака си отстрани и извика: — Насам, Макс, хайде да...

Кейт едва не се свлече от тежестта на едрото куче, което изскочи навън. Тя залитна със смях и протегна ръка към каишката.

— По-добре аз да го вода, докато го качим на лодката — предложи Мичъл. И за по-сигурно уви около ръката си едната вратовръзка и я стисна здраво, но притесненията му се оказаха напразни, защото още щом стъпи на земята, Мак веднага се прилепи към Кейт и закрачи доволно редом до нея.

— Случвало ли ти се е и друг път да опитомяваш диви същества, или Макс е първият ти опит? — попита Мичъл.

— Макс не е дивак в пълния смисъл на думата — отвърна Кейт, като го погали между ушите. — Сигурно е живял по улиците, но се привързва лесно, а това ще рече, че като малък е имал покрай себе си някого, който се е грижел за него и го е обичал. В противен случай искам да кажа, ако не е бил „приобщен“ към хората още от мъничък, сега нямаше изобщо да се занимава с нас — тя погледна убедително Мичъл и поясни: — Моята най-добра приятелка и бивша съквартирантка е ветеринарен лекар.

Щом стигнаха до наетата лодка, Кейт веднага се зае със задачата да качат Макс.

— Нека най-напред да се кача аз — каза тя. Хвана протегнатата ръка на капитана и прекрачи лодката, после се обърна с лице към кея и пак се потупа по бедрото. — Насам, Макс — прикани го тя.

Кучето отстъпи назад разтреперано и Кейт си помисли, че сигурно ще се наложи да го натоварят принудително, но в следващия момент то направи мощен скок напред и се стовари в краката ѝ с такава сила, че тя се олюля към капитана, но той моментално сграбчи ръката ѝ и я задържа да не падне.

— Оказа се по-лесно, отколкото си го представях — отбеляза Мичъл, когато се качи в лодката.

— Лесно — да, но за теб, не за мен — засмя се Кейт, докато почистваше козината от джинсите си.

Мичъл се засмя леко на остроумната забележка и застана до нея. Капитанът запали двигателя, Мичъл извърна погледа си леко встрани и се загледа разсеяно в косата ѝ, докато лодката набираше скорост и кеят оставаше все по-надалеч зад тях.

— Какво си ме зяпнал така? — обърна се към него тя.

Мичъл беше приковал поглед в нея, защото за пръв път виждаше толкова красиви зелени очи, такава нежна кожа и такива сочни устни. Сигурно имаше и безкрайно мека душа, ако се съдеше по любовта и загрижеността, които отдаваше за някакво улично псе. И само това донякъде го смущаваше, но иначе всичко в тази жена го омагьосваше.

— Възхищавах се на прекрасната ти усмивка — отвърна той и се загледа как лодката пореше водата, а дирята ѝ се разливаше като две крила зад нея.

Този неочакван комплимент трогна Кейт, макар да ѝ се стори, че гласът му не издава особено възхищение и отговорът му не прозвуча особено убедително.

След около десетина минути, когато приближиха брега на Сейнт Мартен, капитанът се обади:

— Някой от вас да е фен на кинозвездата Зак Бенедикт? — високо попита той.

Мичъл не отговори, а Кейт погледна към капитана и отвърна:

— Аз съм една от най-големите му почитателки.

— Това там е яхтата на Зак Бенедикт — посочи наляво той към пристанището, където се полюляваше лъскава бяла моторна яхта. — Името ѝ е „Джули“.

— Значи носи името на съпругата му — отбеляза Кейт като пояснение за Мичъл, загледана с възхищение в изящния дизайн на тази яхта, която беше собственост на любимата ѝ кинозвезда.

— Чух туристите да говорят, че тази сутрин някои от тях са го видели на борда с вестник в ръка — осведоми ги капитанът. — Искате ли да ви отведе натам? Мога да мина буквално на сантиметри от яхтата, за да го видите, ако е на борда.

— Не — отсече категорично Мичъл, а Кейт отговори с любезното:

— Няма нужда, благодаря.

Но неговият рязък отговор я сепна и тя го погледна учудено:

— Явно не харесваш Зак Бенедикт?

Той сбърчи вежди и се престори, че обмисля отговора си, а на устните му се появи странна усмивка.

— Ако трябва да бъде съвсем откровен — отговори накрая, — не бих определил себе си като фен на Зак Бенедикт. Но ще ми бъде много интересно да разбере — продължи той — ти защо си „от най-големите му поклонници“?

Кейт долови лека насмешка в тона му.

— Възхищавам се преди всичко на човешките му качества — обясни тя без никакво колебание. — Когато преди няколко години избяга от затвора и взе като заложница Джули Матисън, той стана герой в очите на мъжете, а след като ѝ прости за това, че заради нея и нейния хитър капан го заловиха втори път, жените по целия свят се влюбиха в него. А накрая се върна в градчето, където тя живееше, за да ѝ предложи брак, и когато показаха по новините случката, почти всички жени в Америка се разплакаха.

— И ти ли проля сълзи? — попита Мичъл и се обърна с лице към нея.

— Естествено.

— Изглежда си безумна романтичка.

— Сигурно — призна си тя.

— Тази жена го предаде — припомни Мичъл. — И ако не бяха открили истинския убиец, Зак Бенедикт още щеше да е в затвора,

защото се довери именно на нея, след като избяга, а тя го предаде.

— Явно не си от хората, които прощават лесно?

— По-точно е да се каже, че не съм романтик.

В тона му прозвуча абсолютна убеденост, но Кейт си направи по-различно заключение, загледана в красивото му лице, защото си спомни всичко, което беше направил предната вечер. Отмести поглед от него с лека усмивка и се вторачи в яхтата на Зак Бенедикт.

— Как да разбирам тази усмивка? — поинтересува се развеселено той.

— Че предпочитам сама да си направя извод дали си романтик.

— И до какво заключение стигна?

— Че си именно такъв.

— Значи си мислиш, че можеш да преценяваш какъв съм просто като ме гледаш в очите?

Кейт кимна утвърдително, но отговори някак колебливо:

— Безкрайно се надявам да е така.

Мичъл съдържа усмивката си при този нерешителен тон и му стана забавно, като си помисли как ще я изненада на другия ден, когато я отведе на яхтата на Зак и ѝ разкаже, че познава добре и него, и съпругата му, и че харесва Джули. В този момент обаче предпочете да си замълчи, защото нямаше желание да проточват разговора за любимия ѝ романтичен герой и го занимаваше единствено мисълта как да стигне до леглото с нея.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ветеринарният кабинет е на няколко пресечки оттук — обясни Мичъл, като ѝ помагаше да слезе от лодката на пристана в живописното градче Филипсбърг. — Можем спокойно да стигнем пеш, но заради твоя куфар и кучето предлагам да вземем такси.

— Прав си, че... — започна Кейт, но замълча, защото чу сигнала на мобилния си телефон и го извади, за да провери кой я търси. — Трябва да отговоря, защото това е един съдружник, на когото оставих съобщение да ми се обади.

— Аз ще взема кучето и куфара и ще намеря такси — обясни Мичъл, поемайки направо към улицата.

Тя сложи телефона до ухото си, но шумът от колите и моторниците наоколо беше толкова силен, че не успя да чуе нищо, затова увеличи докрай силата на звука.

— Вече те чувам, Луис, можем да говорим. Как минаха нещата вчера?

Кейт следваше бавно Мичъл, а Луис Келард ѝ разказваше по телефона как е минал денят в ресторанта: доставчикът на зеленчуци изпълнил само половината поръчка и това наложило непредвидени промени в традиционното предястие, сервитьорът отказал да сервира повече алкохол на някакъв пиян клиент, който направил сцена и те го извели принудително от заведението, сутринта се обадил неговият адвокат и заплашил, че ще заведе дело срещу ресторанта заради нанесени морални щети на клиента му, запасите от вино били изчерпани и това изисквало спешно презареждане на избата...

Кейт се настани на задната седалка на таксито, Макс скочи след нея и тя моментално му направи място до себе си, докато даваше инструкции на Луис:

— Когато адвокатът се обади пак, не водете никакви разговори с него, а го препратете към нашия адвокат. Кой от сервитьорите е постъпил така?

Луис ѝ каза, че това е бил Джими, и тя продължи:

— Обясни му, че е длъжен да проявява повече такт. Баща ми беше споменал, че той е започнал да проявява своеволия, и възнамеряваше да го освободи от работа. Ти попита ли доставчика защо е изпълнил само половината от поръчката?

През цялото време, докато таксито бавно се придвижваше по крайбрежния булевард, Кейт продължаваше да слуша Луис, като полагаше максимални усилия да дава идеи за разрешаване на проблемите, но най-често се налагаше да отговаря на въпросите на Луис със свой въпрос:

— Как ли щеше да постъпи баща ми при подобни обстоятелства? В крайна сметка отчетът на Луис я докара до пълно недоумение.

— Обади ми се пак, още щом разбереш защо доставчикът не е изпълнил цялата поръчка и защо броят на покривките така внезапно е намалял — напомни накрая тя и той затвори.

След като приключи разговора, Кейт пхна телефона в чантата си, вдигна глава към Мичъл и видя, че той я наблюдава недоумяващо със склучени вежди.

— Сигурно се чудиш какъв беше този разговор? — попита го тя.

— Неволно го изслушах. Но бях останал с убеждението, че ти се занимаваш със социална дейност, а ресторантът е собственост на баща ти. Сега обаче ми се стори, че с това заведение се оправяш ти.

Кейт пое дъх:

— Баща ми е мъртъв. Убиха го преди три седмици на излизане от ресторанта. Беше късно вечерта и полицаите смятат, че става дума за непредумишлено убийство, само няколко дни преди това в същия квартал имаше един убит.

— И ти възнамеряваш да поемеш ресторанта в свои ръце, така ли?

Кейт кимна.

— Напуснах социалното министерство, за да се отдам на това. Работила съм по няколко часа дневно в ресторанта, когато бях ученичка, после и студентка, но изобщо не успявам да ръководя така успешно всичко, както го правеше баща ми. Боя се, че... — тя замълча и наведе смутено глава, при което с изненада забеляза, че Макс е положил глава на коленете ѝ и я гледа разтревожено.

Мичъл предпазливо довърши думите ѝ:

— Боиш се, че ще претърпиш провал.

— Не просто се боя, направо съм ужасена — призна си тя.

— Защо не го продадеш?

— Трудно ми е да го направя. Баща ми обичаше този ресторант и е вложил в него труда и средствата на целия си живот. Обичаше и мен, но му се налагаше да прекарва почти цялото си време там, ето защо най-щастливите спомени с баща ми са най-вече оттам. Този ресторант беше в сърцата и на двамата ни. Сега ми остана единственото от него... единственото от нас двамата. Трудно ми е да го обясня...

Тя протегна ръка и започна да гали Макс. Изненада се от готовността, с която започна да говори на Мичъл за своя баща. След известна пауза тя хвърли бегъл поглед към Мичъл с предчувствието, че е потънал и собствените си мисли или е безкрайно отегчен.

За нейна изненада той я гледаше много съсредоточено.

— Слушам те... — насърчи я.

Кейт се замисли как да му обясни защо ресторантът е свързан с толкова скъпи спомени от времето с баща ѝ и се спря на първото, което ѝ дойде наум:

— Между три и пет следобед обикновено затваряха ресторанта и когато бях ученичка, имах навика да си пиша домашните на бара, близо до баща ми, докато той си вършеше своята работа. Сядаше по-близо до мен, за да ми помага в домашните, щом попитам за нещо. Всъщност гледаше да е по-близо, най-вече за да е сигурен, че ще си напиша домашните. Знаех, че обичаше математиката, историята, физиката, но мразеше граматиката и не понасяше да ме изпитва по правопис. — Кейт завърши с тъжна усмивка: — А аз мразех домашните и за да си го върна, не го оставях нито ден, без да го тормозя да ми помага именно по граматика и да ме изпитва по правопис.

Мичъл не каза нищо, само повдигна вежди като знак, че му се иска да чуе още. Кейт остана изненадана от неговия интерес и реши да даде като пример още един спомен.

— Когато бях в четвърти клас — започна след кратък размисъл, — исках да се запиша на уроци по ролкови кънки на закрыта пързалка. Баща ми обаче никак не харесваше децата, които се навъртаха там, и затова ме записа на балет по два пъти седмично, макар че няхах никакво желание да ходя на балет. А пък сградата, където се

помещаваше школата по балет, изгоря само ден след моето записване... да не си помислиш само, че съм аз виновна за това.

— И през ум не би ми минало подобно нещо — отвърна Мичъл.

Направи ѝ впечатление колко сериозно ѝ отговори Мичъл едва не се разсмя, защото по всичко личеше, че си я представя като някакво ангелче, а не като малка палавница, каквато всъщност беше някога.

— След като местната школа изгоря, най-близо остава едно училище, което беше на няколко спирки от нас, но аз знаех, че баща ми никога няма да ме пусне сама с автобус, затова започнах непрекъснато да хленча колко ми е мъчно за учителката по балет и колко ужасно се чувствам, че ме лишиха завинаги от възможността да ходя на уроци по балет...

— И после?

— После баща ми взе, че покани учителката по балет провежда часовете си в ресторанта. Господи, какво забавление беше да го наблюдава човек как полагаше усилия да пази спокойствие и да не се мръщи, докато трийсет балеринки с къси полички всяка седмица по два пъти правеха пируети в трапезарията на ресторанта му, а до тях една стокилограмова учителка не спираше да дрънчи на остарялото му пиано.

Кейт се замисли с усмивка на лицето... спомни си рождените си дни и тържествата, които баща ѝ организираше в ресторанта. Погледът ѝ се върна към Мичъл и, за да не го кара да чака, тя сподели с него:

— Всяка година ме „изненадваше“ с голямо тържество в ресторанта, на което канеше всичките ми съученици. Украсяваше с балони и подготвяше красива торта — задължително шоколадова и с розова глазура като за момиче. По цели седмици преди това все опитваше някак да ми внуши, че няма да има възможност да организира подобно тържество. Казваше ми, ту, че бил принуден да даде под наем помещението за друг тържество, защото ни трябват пари, ту, че се налага, да замине някъде в същия ден. Просто искаше да ме изненада, когато се върна от училище и заваря всички в ресторанта.

— И успяваше ли да те изненада?

Кейт поклати глава:

— Никога. Не можех да не забележа огромния съд с розова глазура, който докарвах в кухнята ден преди това, или пък кутиите с шоколадов сладолед във фризера, нямаше как да не ми направят

впечатление двеста балона и хелиева помпа в задната стая. Освен това той поръчваше на един-двама от моите съученици да поканят останалите, а те, естествено, не пропускаха да ми кажат за това.

— Нищо чудно тогава, че никога не е успял да те изненада — отбеляза той с усмивка.

Кейт понечи да отвърне с усмивка, но внезапно стана сериозна:

— Всъщност веднъж успя — на четиринайсетия ми рожден ден.

— И как го постигна.

— Като ми каза, че е решил да не организира тържества за мен — Кейт предпочиташе да забрави за онзи печален рожден ден, затова се върна на въпроса му за евентуалната продажба на ресторанта. — Но даже и да реша да го продам, той трябва да работи, така че в момента нямам друг избор — длъжна съм да движа нещата... доколкото мога.

За нейна голяма изненада той не започна да я успокоява и да ѝ обяснява, че е способна да се справи, а я прегърна през раменете. Кейт се притисна в него, защото ѝ се искаше ласките му да прогонят страховете ѝ.

— Съжалявам за смъртта на баща ти — каза той след кратка пауза. — Сега разбирам защо вчера, когато бяхме в ресторанта, ти носеше книга със съвети за преодоляване на скръбта.

Кейт се сепна и го погледна:

— Явно си доста наблюдателен?

— Ами да, особено когато съм съсредоточил в нещо цялото си внимание. Или най-вече — в някого — добави той и многозначително спря поглед върху устните ѝ.

Кейт виждаше, че той нарочно се шегува, защото му се искаше да отклони мислите ѝ в друга посока и да я развесели, ето защо се усмихна и реши да подкрепи намерението му.

— Вчера обект на вниманието ти бях не аз, а собствената ти риза.

— Аз притежавам една особена дарба — мога да наблюдавам съсредоточено по две неща наведнъж.

— Същата дарба имам и аз и тъкмо затова в момента ми прави впечатление, че вече сме пристигнали и таксито е спряло, а шофьорът чака да слезем.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ветеринарният кабинет беше в розова къщичка с дъсчени стени и по всичко личеше, че за чакалня служеше дневната стая на доктора. Това беше ветеринарят, чийто номер Мичъл беше открил същата сутрин в телефонния указател, и при все че си бяха запазили час, наложи се да чакат близо четирийсет и пет минути — през това време Кейт попълни всички данни за кучето, а Макс подуши всяко ъгълче на помещението и не пропусна нито сърдитата котка, нито срамежливия пудел, нито клетката с вцепененото от ужас жълто канарче, които преди него се бяха озовали там със своите стопани.

Накрая ветеринарят излезе и извика:

— Мери Донован.

Кейт остави чантата си на стола до Мичъл, за да бъдат свободни и двете ѝ ръце, докато е в кабинети заедно с Макс.

Мичъл я проследи с поглед как тя влезе през вратата, после взе да прегледа един туристически наръчник на холандски език, защото не видя нищо друго в чакалнята. Малко след това мобилният телефон на Кейт зазвъня.

След няколко минути някой позвъни пак.

Десет минути след това телефонът отново зазвъня. Мичъл погледна смръщено към чантата ѝ и се замисли, че навярно я търсеше нейният приятел — адвокат. Което означаваше, според заключението на Мичъл, че или е крайно настоятелен, или някакво шесто чувство му подсказва, че щом приятелката му не отговаря, значи скита с чужд мъж. Заковал поглед в чантата ѝ, той си представи богат адвокат на средна възраст, който сигурно е бил привлекателен мъж, когато преди години Кейт се е запознала с него, но вече беше позагубил форма и чар... и полагаше отчаяни усилия да задържи една много по-млада жена... и още по-неприятното беше, че нищо чудно ролята ѝ на негова „играчка“ даже да беше започнала да му омръзва.

Мичъл преценяваше нещата по този начин, защото това беше за него познат сценарий от собственото му минало, но в този случай не

биваше да забравя все пак, че не беше зле да изпитва към адвоката известно благородно състрадание. Та нали този жалък нещастник беше похарчил цяло състояние, за да я доведе в един от най-люксовите хотели на Карибите, и докато работата го задържаше в Чикаго, Мичъл я беше повел към леглото си.

Кейт излезе заедно с ветеринаря и Мичъл вдигна глава, но му направи неприятното впечатление, че той я потупваше по ръката крайно фамилиарно.

— Ще му направя за всеки случай рентгенови снимки на главата — обеща докторът. — Ще се погрижа да бъде обезпаразитен и ще му сложа всички необходими ваксини. Обадете ми се предварително, ако решите да го доведете и утре вечер при мен. През това време — добави той, когато Мичъл се изправи — аз ще подготвя документите, за да го върнете без проблеми в Щатите.

Мичъл я погледна учудено, после се наведе да вземе куфара ѝ, оставен до стола му, и ѝ подаде чантата.

— Вчера май не трябваше да викам линейка за Макс — пошегува се той на излизане, когато ѝ отвори вратата, — ами трябваше да му купя билет за самолет.

Кейт прие тази забележка с усмивка и обясни:

— Ще трябва да го взема със себе си, защото тук го очаква единствено евтаназия.

— Ветеринарят ли ти каза това? — Мичъл слезе от тротоара пред дома на доктора и махна на едно такси.

Кейт кимна.

— Да, той каза, че в Ангилла на практика няма шансове той да бъде приютен някъде. Макс е безстопанствено куче и освен това е много едър, така че грижите за него ще изискват повечко пари.

Пред тях спря очукан сив шевролет с надпис „такси“ на вратата, двамата се качиха и Кейт продължи да обяснява, а Мичъл даде инструкции на шофьора.

— Тази сутрин се обадох на Холи, моята приятелка, която е ветеринар в Чикаго, и тя ми каза, че лекуването на бяс вече не е проблем, но в много редки случаи ваксината против бяс има тежки, дори фатални последствия при някои хора. Онзи лекар вчера направо изпадна в паника, при все че на острова нямат проблеми с тази болест. Така че той едва ли ще постави Макс под карантина за десет дни, ами

ще вземе да го умъртви, за да провери веднага дали не е болен. Почти съм сигурна в това.

Мичъл мълчаливо се съгласи с нея и реши да смени темата:

— Телефонът ти звъня няколко пъти.

— Сигурно е Луис от ресторанта и Холи. — Кейт се протегна да вземе чантата си. Натисна бутона за гласовата поща, без изобщо да се замисля, че беше усилила звука до максимум, а Мичъл извади туристическата брошура, която видя в задния джоб на шофьорската седалка, и започна да я прелиства.

Първото съобщение беше от Ивън и тя изпита угризение на съвестта, когато долови каква загриженост звучеше в гласа му:

Кейт, защо не ми се обади снощи, след като те търсих, мила моя? Тази сутрин пак звънях в хотела и оставих съобщение, но теб още те няма. Вече се притеснявам. Добре ли се чувстваш? Да не би пак да те боли главата?

Притесни се още повече от второто съобщение, което също беше от Ивън:

Скъпа моя, току-що се обадих на Холи и тя ми каза, че е говорила с теб и вчера, и тази сутрин, и че ти си добре. Явно си ми доста сърдита, че не съм при теб, и не желаяш даже да разговарям с мен. Страшно много ми липсваш, Кейт, но за да бъдем заедно повече време, все трябва да заминаваме някъде, и това започна да ми омръзва. Защо да не живеем заедно тук, в Чикаго? От години сме заедно и сме щастливи един с друг. И желанията ни са еднакви — да си имаме дом, деца, да бъдем семейство. Не е ли това най-важното? Аз...

Кейт затвори телефона, без изобщо да погледне следващото обаждане. Погледна крадешком към Мичъл и изпита облекчение, като видя, че се е съсредоточил в брошурата. След кратка неловка пауза Кейт каза бодро:

— Всичко е наред.

Той пхна брошурата на мястото ѝ и я погледна смръщено:

— Твоят приятел не е на същото мнение.

— Чу ли го?

— Нямаше как да не го чуя. Женен ли е?

— Не, естествено, че не! Как ти хрумна подобно нещо?

— Ами, ти казваш, че сте заедно от години, от него току-що чух, че не живеете заедно. На колко години е?

— На трийсет и три. Ти защо смяташ, че... — Кейт се извъртя към него. — На теб да не ти е хрумнало, че съм... — поколеба се за момент, после се постара да намери възможно най-безобидната дума в случая — някаква държанка?

— Не съм разсъждавал конкретно за нищо, но това е първото, което помислих въз основа на личния ми опит в подобни ситуации.

— А ти голям опит ли имаш с „подобни“ ситуации?

Той се изтегна на седалката, после я погледна и заяви направо:

— Да!

После веднага смени темата, за да избави Кейт от шока.

— Защо ветеринарят те нарече „Мери“?

— Защото в листовката написах пълното си име — Мери Катерин. Като бях малка, всички ме наричаха Мери Кейт, чак докато станах тийнейджърка. Баща ми винаги се обръщаше към мен така.

— Мери Кейт — повтори той смръщено. — Много точно. Даже идеално за скромна ирландска девойка.

Неговият тон я стресна и тя каза:

— Никога не съм била скромна. Дори напротив, бях много палаво дете.

— Чудесно — беше краткият му отговор.

Кейт обърна глава и се загледа в планинските склонове, размишлявайки върху промяната в поведението му. Нещо през последните минути го беше обезпокоило, но тя не знаеше причината.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

След няколко минути Кейт се обърна към него и видя, че той се взира в нея, замислено сбърчил чело. Тя прекъсна мълчанието с първото, което ѝ дойде наум:

— През този сезон на годината времето тук действително е прекрасно.

— Да, така е.

— Притеснявах се днес да не завали, но не виждам нито един облак.

— Действително ще бъде странно, ако завали от ясно небе — отбеляза той, леко развеселен, и Кейт изпита огромно облекчение.

Мичъл отмести поглед от зелените очи ѝ към сочните ѝ устни, но веднага обърна глава, за да възпре неудържимото желание да я целуне. Досега нямаше скрупули относно жените, но ето че най-неочаквано съвестта му се пробуди при вида на истинския образ на Мери Кейт Донован, който се откри пред него в този момент. В таксито на път към ветеринаря той чу разказа за баща ѝ, за живота ѝ с него. И в думите ѝ ясно пролича — забеляза го дори той, човекът, за когото семейната обич беше нещо непознато — колко много обича баща си и скърби за него. Освен това разбра с какъв ужас я изпълва мисълта, че е изправена пред задачата да управлява ресторанта в Чикаго. А пък липсващият приятел се оказа не такъв, какъвто си го представяше — богат, застаряващ развратник, който държи Кейт за своя играчка — ами негов връстник, който не просто обичаше Кейт, но искаше да се ожени за нея. И явно този човек я беше довел в суперлюксов хотел на пищен тропически остров, защото Кейт имаше нужда да се съвземе. Но е бил принуден да се върне в Чикаго и да остави в тази изкусителна среда красивата, наскърбена и объркана Кейт, за която изневярата беше чуждо понятие, но в своето безкрайно обезсърчение от самотата и мъката тя беше склонна в този момент да се впусне в авантюра с Мичъл.

Ще мине седмица, ще мине месец, ще съжали, че е приела да легне с него, ще се наложи да се бори с чувство за вина. А беше безкрайно добра: въпреки своите проблеми и мъката си тя реши да вземе едно безстопанствено псе, за да го подслони в дома си и да спаси живота му. Накрая ще започне да се измъчва, че е постъпила така предателски, така „жестоко“ спрямо своя приятел.

Съвестта му подсказваше, че ако действително я харесва толкова много, трябва да ѝ спести всички тези последствия и да каже на шофьора да обърне обратно към Филипсбърг. Кейт заслужаваше подобър приятел от него. Той не мислеше да се задържа в Чикаго повече от седмица. В някои светски хроники вече бяха отбелязали за неговата поява на рождения ден на Сесил и ако останеше в Чикаго, все някой щеше да започне да се рови в живота му и да го превърне в привлекателен обект на клюки в средите на противни за него хора, на които не желаше да разкрива факти от своя мизерен живот. Освен всичко останало не желаше да споделя за родството си с прочутите Уайът, но не би могъл да скрие това в родния град на Кейт.

Един глас обаче упорито му казваше, че Кейт не е малко момиче и няма нужда друг да преценява вместо нея как да постъпва и кое е най-доброто за нея. Пък и освен всичко това една страстна любовна нощ щеше за известно време да ѝ осигури утеха. Разгневената съвест на Мичъл веднага го сряза, че последното не е плод на разсъждение, а на чиста похот.

Точно в този момент таксиметровият шофьор се обърна и се поинтересува:

— Скоро ли ще трябва да завия?

Мичъл се поколеба как да отговори, но след това отсече:

— След няколко километра.

Похотта и разсъжденията нямаха сили да надвият съвестта, но имаха сили да заглушат гласа ѝ.

Кейт очакваше след тези думи да погледне към нея и да ѝ обясни къде отиват, но той пак обърна глава към прозореца и не каза нищо. Тя се почувства обърквана от мълчанието му и се протегна над него да вземе брошурата, която преди това държеше той. Почти същата беше получила и тя във фоайето на хотела — и в тази пишеше, че Сейнт Мартен е островче с площ от седемдесет квадратни километра и е

притежание на две държави: северната част е френска, а южната — холандска.

Имаше приложена карта на острова и Кейт я разтвори, за да прецени къде се намират в момента. Пътуваха по главния път на острова, а според картата нямаше друг такъв и той правеше кръгова обиколка на целия остров. Тя беше забелязала, че малко след Питсбърг минаха покрай пътни отбивки с табели за залива Симпсън и аерогарата „Принцеса Джулиана“, което означаваше, че пътуваха на изток. Припомни си и други ориентири по пътя и стигна до заключението, че пътуваха на север, към френската част — от лявата страна беше Карибско море, а вдясно се виждаше подножието на планините.

Беше ясно, че крайният обект се намира във френската част, и Кейт се зачете в описанията на бурния нощен живот там, фантастичните магазини и великолепните плажове, в това число и нудистки. Четенето ѝ помагаше да не мисли за обажданията на Ивън.

Тя четеше третата брошура, когато таксито направи завой, намали и пое по тясна лъкатушна алея, озеленена и оградена от каменни стени. Няколко минути алеята се виеше нагоре по един склон с гъста тропическа зеленина, после направи рязък завой и излезе пред каменен портал с униформен пазач, застанал до големи порти, на които с месингови букви се четеше: „Анклав“.

Мичъл се приведе и каза на портиера името си, след което вратите се отвориха и таксито влезе, направи още един завой и Кейт занемя от красотата на гледката, която се разкри пред тях: върху един склон непосредствено пред Карибско море беше сгушен великолепен триетажен хотел и средиземноморски стил, откъдето се спускаха няколко стъпаловидни алеи право към дълъг, уединен плаж със сърповидна форма и невероятно чист бял пясък. По стъпалата се движеха сервитьори с подноси с храни и напитки за плажуващите, които бяха скрити под огромни плажни чадъри, прикрепени към шезлонгите.

— Каква прелест! — възкликна Кейт.

Един от портиерите ѝ отвори вратата да слезе. Тя се вмъкна от таксито и веднага се извърна да погледне хотела. Покривът беше от морска керамика, сградата беше покрита с бял хоросан и изпъстрена от многобройни кръгли красиви балкончета, както и няколко големи, покрити балкони.

Фойетото беше красиво и хладно, с полиран каменен под и големи остъквени врати, които извеждаха на балкон-ресторант. Мичъл я поведе напред покрай рецепцията, където една двойка си резервираше дихателни приспособления и платноходка, но когато той продължи напред покрай асансьорите към едно бюро с табела: „Гостуващи“, тя го погледна неуверено.

— Не съм се регистрирал — обясни той.

— Не си ли отседнал тук?

Той поклати глава.

— Аз съм на яхтата на един мой приятел, но реших, че тук ще ни бъде по-добре.

Тя предпочете да не отива с него до рецепцията и посочи към няколко стола, между които имаше маса с купчина брошури на хотела:

— Ще те изчакам ето там.

Когато Мичъл тръгна към рецепцията, от един от магазините във фойетото излязоха две красавици. Те спряха погледи върху него и смехът им секна, после се обърнаха и го изгледаха как се отдалечи. Заговориха едва когато наближиха асансьорите, а там седеше Кейт.

— За пръв път виждам такъв красавец, а ти? — каза едната.

— Та той е божествен! — отвърна другата с огромно възхищение и с френски акцент, после се обърна, за да го погледне още веднъж.

Кейт проследи автоматично погледа ѝ. Мичъл стоеше на рецепцията и попълваше декларациите. Направи ѝ впечатление, че раменете му изглеждаха внушителни, но вниманието ѝ беше привлечено и от друго. „Божественият“ не беше взел куфар със себе си!

Това едва ли означаваше друго, освен че Мичъл нямаше намерение да слага дреха на гърба си до сутринта, когато ще си тръгнат, и при тази мисъл сърцето ѝ се сви. Предната вечер изрично ѝ беше казал да си вземе нещо по-елегантно, за да потърсят забавление в някой нощен клуб, а ето че той не беше взел никаква дреха за себе си, нито даже бански костюм...

Сигурно защото тук и плажът, и басейнът са за нудисти!

В таксито беше прочела в онази брошура, че много от плажовете във френската зона са нудистки, а този хотел без съмнение беше в същата зона. Тръпки я полазиха по гърба дори само от мисълта да отиде на нудистки плаж, а да се появи гола — това беше немислимо.

Когато Мичъл приключи с регистрацията и тръгна към нея, на пътя му застана директорът на хотела.

— Радвам се, че успях да ви осигуря апартамента, който пожелахте, господин Уайът — отбеляза директорът и тръгна да се ръкува с Мичъл. — Наложил се малко повече дипломатичност, но пък другите кандидати останаха удовлетворени от офертата.

Кейт видя как, преди да се ръкува с директора, Мичъл бръкна в джоба си, и тя неволно се запита каква беше сумата, която отпътува в друга посока при това ръкостискане. После се зачуди за каква „оферта“ ставаше дума и кои ли бяха „другите кандидати“.

— Дидерик вече е горе и ви чака — продължи директорът. — Той се е погрижил за всички ваши желания.

Кейт си каза колко хубаво би било, ако едно от тези желания включва дрехи и бански костюм. И веднага след това сведе поглед, за да не се разсмее от пълната нелепост на тази своя мисъл.

В следващия момент Мичъл застана пред нея.

— Готова ли си? — попита той.

Кейт вдигна бавно глава и погледът ѝ се спря на лицето със слънчев загар и пронизителни сини очи.

— За какви твои желания се е погрижил Дидерик?

Изражението му се смекчи:

— Дано е поръчал обяд.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Подбраният по вкуса на Мичъл апартамент беше на последния етаж, в дъното на коридора. Двукрилата врата беше леко открената, а на стената се виждаше дискретна табелка с надпис: „Президентски апартамент“.

Мичъл разтвори широко вратата и й направи път към просторното преддверие. Тя влезе, премина вляво и дъхът й секна. Стените на апартаента бяха остъклени и през тях се разкриваше невероятна гледка към островите. Мокетът беше в морскосиньо, мебелите — в бяло, в големите вази бяха натопени екзотични тропически цветя.

Непосредствено до фойето беше поставена голяма маса с шест стола. Точно по средата на апартаента беше разположено огромно легло, покрито с пухкава бяла кувертюра и с множество възглавници. Човек можеше да се наслаждава на Карибите, излегнат върху това легло. На тавана беше вградено осветително каре, което беше с формата на леглото и изпращаше нежна светлина. А светлината беше така регулирана, че партньорите в леглото да имат поглед един към друг... Кейт едва откъсна очи от леглото и пристъпи напред.

От другата страна на леглото, непосредствено пред остъклена стена бяха подредени в полукръг — така че от всяко място да се вижда приказната гледка — бели канапета и столове с пухкави възглавници.

— Останах без дъх! — възкликна Кейт.

— Радвам се, че ти харесва — отвърна Мичъл и тръгна към дъното на апартаента, откъдето се излизаше на голяма оградена тераса. Под морскосиния слънчев чадър стоеше мъж, вероятно въпросният Дидерик, и наливаше вино в чашите върху масата.

— Докато ти разглеждаш, аз ще проверя дали Дидерик е сложил масата.

— Явно си поизгладнял — пошегува се тя.

Той се извърна и Кейт установи, че от широката му усмивка и от пронизващия му поглед струи гореща страст:

— На мен никога не ми липсва апетит, Кейт.

Недвусмисленият подтекст на думите му предизвика остра тръпка в тялото ѝ. В таксито той беше умислен и тя реши, че едва ли ще я заведе в леглото. Но последната му реплика ѝ прозвуча така, сякаш беше намислил вечерята да им бъде поднесена направо в леглото, за да не губят време. Кейт се сепна и пое бавно след него.

До вратата на терасата имаше барплот за напитки с четири столчета. Вдясно от него се виждаше сводест вход към баня с красива стенна мозайка, която изобразяваше пейзаж от острова. В центъра на помещението, под стъклен купол, през който проникваше слънчева светлина, се виждаха четири стъпала към огромна вана, облицована с мозаечни плочки и оградена с колони. От трите страни имаше по една огромна стъклена кабина, всяка, от които с душове с различна височина, и цяла стена от кранчета.

Кейт остави чантата си на тоалетния плот, опасващ две от стените, и отиде в тоалетната. Докато си подсушаваше ръцете, тя се загледа в чантата си и в главата ѝ нахлуха мисли за Ивън и за телефонните му съобщения.

Знаеше, че той я обича, но никога не си беше представяла, че е готов на всичко, за да я задържи — дотам, че дори да ѝ предложи брак по телефона... нещо повече — по гласовата поща! Беше трогната от такава нетипична за него спонтанна постъпка. Допреди това той се чувстваше добре, че тя не желае да говорят за брак, и Кейт го тълкуваше като проява на вътрешно удовлетворение от съществуващото положение: имаше си добра работа, имаше самочувствието на мъж с красива приятелка, имаше си и игрите на голф. Но явно заключенията ѝ бяха погрешни. Той, изглежда, беше приел да не говорят за мечтания от него брак, защото искаше да не се налага, а да изчака тя да изпита желание за това.

Какво благородство, каква нежност и всеотдайност от негова страна...

Кейт тръсна глава, взе чантата си и отиде в централната стая. Сложи я върху едно от столчетата в края на барчето и пое към вратата на балкона, но в следващия момент спря и се обърна. Имаше три съобщения на гласовата поща, когато проверяваше обажданията, но изслуша само две. Третото сигурно беше от Луис от ресторанта. Значи

трябваше задължително да изслуша и него. Изправена с гръб към балкона, тя бръкна в чантата, извади телефона и го включи.

Ако съобщението беше от Ивън, нямаше да има сили да го изслуша. Не и в този момент. Не и минути след като беше записала името си в хотел заедно с чужд мъж, когото почти не познаваше и към когото изпитваше такова неистово привличане, че още не можеше да осъзнае какво става. Знаеше единствено, че искаше отново да изпита парещата тръпка от целувката на Мичъл, неописуемата радост да се чувства притисната към тялото му, чудното усещане за неудържимо привличане дори само след поглед към него или след произнесена от него дума.

И все пак нямаше да отрече, че познаваше този човек само от един ден, и затова всичките ѝ разсъждения и желания изглеждаха крайно неразумни. Абсолютни лекомислени. Направо безразсъдни.

От тази напрегната обърканост усети леко схващане Кейт се притесни, че сигурно пак ще я заболи главата, въпреки че взимаше лекарства, и се протегна да разтрие врата си, после свали ластика от косата си и я разпусна.

Мичъл гледаше от балкона как гъстите червени къдрици на Кейт се разляха като водопад над раменете ѝ и престана да чува думите на сервитьора. По всичко личеше, че тя се измъчва от нещо, но после видя как тръсна решително глава и пое право към него. Той вдигна чашата към устните си, за да прикрие възхитената си усмивка, и се загледа в нея, докато тя излизаше на балкона... американска красавица с бяла тениска и джинси, които ѝ придаваха непринуден финес... това вярващо ирландско момиче с възвишени ценности и невероятна доброта и със заможен годеник — човек интелектуалец и неин съгражданин.

Мичъл нямаше право да опорочава всичко това и да я вкара в леглото си.

Тя излезе на балкона и тръгна към него — усмихната, невероятно сексапилна, с изкусителни устни, родени за страстни целувки, с дълги, извити мигли над зелените очи и грациозно тяло, което го изпълваше с изгарящо желание.

Мичъл си каза, че ще добие пълно право да легне с нея, ако има доблестта да бъде откровен още от самото начало и да не ѝ създава илюзии и напразни надежди.

Подаде ѝ чаша бяло вино.

— Дидерик ми разказа за предишните наематели на този апартамент.

Изречението му подсказа на Кейт, че това е абсолютно формална реплика, с която той любезно се опитваше да запълни мълчанието, докато икономът е при тях.

Дидерик беше на малко повече от четирийсет — с плешива глава и добре поддържани мустаци — и явно се беше подготвил добре за предварително поръчаната вечеря. Беше подредил на масата множество таблички с плодове и сирена, огромна салата от пресни зеленчуци, широка чиния с миниатюрни сандвичи, супник с две специални купи за супа и в момента подреждаше лимонови резенчета и стръкчета магданоз върху поднос със скариди. В началото говореше с Мичъл на холандски, но щом го чу, че с Кейт общува на английски, веднага мина на същия език.

— Предишните наематели пристигнаха тук преди три дни — младоженци, които дойдоха в нашия хотел за четири дни, но не бяха пътували много преди това — обясни Дидерик. — Първия ден се разходили до някакви пазари от другата страна на острова и там яли лошокачествена храна. На сутринта се чувстваха толкова зле, че лекарят им постави диагноза хранително отравяне, и после им се наложи да не стават от леглото почти през цялото време.

Кейт си спомни краткия разговор във фоайето, когато директорът на хотела спря Мичъл, и се обърна с укорителен поглед към него, но въпроса си зададе на Дидерик:

— И къде са сега младоженците?

— Отвлякох ги и ги хвърлих от една скала — отвърна Мичъл.

— В друг апартамент — отговори Дидерик, — за който господин Уайът беше така любезен да плати. Младоженецът и без друго се чувстваше смутен от цената на този апартамент, а това им разваляше удоволствието от престоя — той погледна със задоволство украсата на скаридите и се обърна към Кейт: — Преди да си тръгна, ще разопаковам багажа ви. Искате ли да изгладя нещо?

— Не, благодаря. — Кейт си отчупи от сандвич с кресон и се доближи до парапета на балкона, за да се наслади на гледката.

Зад гърба си чу Дидерик да казва:

— Изгладил съм вашите дрехи, господин Уайът, и съм ги прибрал в гардероба.

Тя се извърна рязко и едва не залепи сандвича върху ризата на Мичъл, защото не предполагаше, че той стои на сантиметри зад нея.

— Значи си носиш дрехи? — възкликна радостно тя.

Мичъл постави ръце на парапета от двете ѝ страни и се вгледа развеселено в нея.

— Изглежда, това ти донесе голямо облекчение.

Не успя да отговори, защото Дидерик я изпревари с любезен въпрос:

— С какво друго мога да ви бъда полезен след разопаковането на багажа?

Без да отмества развеселения си поглед от Кейт, Мичъл отвърна:

— Подготви леглото, преди да си тръгнеш, и се погрижи никой да не ни безпокои.

Тя се вцепени.

— Не си ли твърде безцеремонен?

— Тук е хотел.

— Да, знам. Но през последните пет дни съм се регистрирала в два такива хотела с двама различни мъже. Чувствам се като развратница.

Той се разсмя, като я чу как нарече себе си, и плъзна бавно пръсти нагоре по ръката ѝ.

— Значи мислеше, че не нося други дрехи?

— В таксито ми направи впечатление, че не носиш куфар — обясни Кейт, като полагаше усилия да не проличи с какво вълнение я изпълваше допирът на пръстите му.

— Оставих го тук сутринта, когато дойдох да уредя този апартамент или поне нещо по-добро от това, което ми предлагаха на рецепцията. — Пръстите му минаха плавно по рамото ѝ и се плъзнаха леко под деколтето на блузата ѝ. — Любопитно ми е да разбера как си представяше, че ще постъпя, щом не си нося дрехи?

— Мислех си, сигурно си преценил, че няма да имаш нужда от дрехи — обясни Кейт, като се напрягаше да се съсредоточи върху думите, защото цялото ѝ тяло трептеше от допира на пръстите му. — Много от туристическите реклами споменават, че доста от плажовете на Сейнт Мартен са нудистки.

— Казино клубовете не са.

— Естествено. Но помислих, че може би си променил решението си да отидем довечера в казино.

— И какво друго съм решил?

— Не знам.

— Напротив, знаеш.

Кейт едва сдържа смеха си и веднага хвърли поглед към вратата.

— Шшт. Дидерик още е тук. Ще те чуе.

— Какво значение има?

— Ами за мен има. Може да ти прозвучи доста наивно, но никога не съм отсядала с някого в хотел само, за да бъда с него в леглото и затова сега се чувствам доста неловко. За теб не е нищо ново, нали?

— Сега ме караш аз да се чувствам неловко.

— Сигурно не трябваше да те питам — каза обезсърчено Кейт.

— Сигурно — прошепна той.

Тя се напрегна от укорителния намек, но нямаше време да отговори, защото той вплете пръсти в косата ѝ и леко наклони главата ѝ назад. Топлите му устни се сляха с нейните в продължителна, сладострастна целувка, изпълнена с чувствена жажда. Когато отдели устни от нея, той каза:

— Хайде да влезем вътре.

Кейт кимна. В този момент вече беше готова да даде съгласието си дори и да ѝ предложи да се хвърлят надолу с главата през балкона, но когато влязоха, думите му я върнаха в реалността.

— Кейт, трябва да поговорим. Седни.

Тя се стресна от деловия му тон, приседна леко върху страничната облегалка на едно канапе и го изгледа заинтригувано как отиде до прозорците, бръкна в джобовете си и за момент остана с наведена глава, сякаш правеше опити да събере мислите си. После решително се обърна към нея.

— Преди да легнеш с мен, искам да съм сигурен, че си наясно какво представляват отношенията ни. Казвам това, защото ми се иска никога да не поглеждаш със съжаление на преживяното от нас.

— Да, слушам. — Кейт искаше да покаже, че не е нужна пауза, за да подсилва смисъла на думите си.

— Ти сама сподели, че си „романтичка“, а снощи ние преживяхме нещо невероятно, но... може би... не бива да

преувеличаваме значението му. Искам да кажа, че между нас съществува невероятно физическо привличане, а целувките ни снощи под лунната светлина на плажа бяха просто... Как да ги определя?

— Вълшебни? — подсказа му Кейт собственото си определение за предната нощ. В следващия момент съжали, защото така откриваше нещо крайно лично по отношение на преживяното, Мичъл обаче го прие като подходящо определение.

— Да, именно „вълшебни“. Не само за теб, но и за мен цялата атмосфера беше изключително въздействаща. Силата на преживяното имаше такъв ефект, че аз дори приех да отговарям на твоите въпроси — нещо абсолютно чуждо за мен при други обстоятелства.

Кейт отметна глава и го попита с колеблива усмивка, като се мъчеше да не прави прибързани заключения:

— Може би искаш да ми кажеш да се махам?

— Не, в никакъв случай. След снощната ни вечеря аз горя от неистово желание да легна с теб.

— Значи искаш да поставиш някакви предварителни условия?

— Не, нямам предвид това.

— Ами какво тогава?

— Имам угризения — каза той с ужасно нежелание — и не знам как да се справя с тях.

— Досега никога ли не те е измъчвала съвестта?

— Да, в подобни обстоятелства за мен това е нещо невъобразимо и непоносимо — отвърна директно той.

— В такъв случай трябва да се чувствам поласкана — отбеляза Кейт, макар че в действителност съвсем не изпитваше това, а се чувстваше все по-объркана.

— Искане ми се да ти обясня, че за мен е изключително важно да съм сигурен, че ти добре съзнаваш защо си с мен. Тази сутрин разбрах от теб, че баща ти наскоро е починал. Явно между вас е имало силна връзка и сега ти се чувстваш объркана и самотна. На всичкото отгоре ти трябва да продължиш неговия бизнес. Това те потиска и те плаши. Не е изключено при всички тези обстоятелства да нямаш сили да стигнеш до ясна преценка на отношенията ни — той направи кратка пауза, за да чуе дали тя ще каже нещо.

Кейт само кимна, в знак, че разбира за какво става дума, макар че съвсем не беше така. Не разбираше докрай към какво е насочил

мисълта си. Все още не.

— Допреди около час си мислех — продължи той, — че твоят приятел е някой застаряващ женкар от Чикаго, който обича да се показва с теб и да пътувате заедно. Надявам се, че ме разбираш?

Тя кимна вяло.

— Добре. Ето всъщност какво трябва да знаеш: в Чикаго се намира един интелигентен и привлекателен мъж, който има желанието да се ожени за теб. Тук, в тази стая, до теб стои мъж, който има желанието да те люби до побъркване. Нищо повече. За да не се стига до евентуални усложнения.

— А на теб усложненията не са ти по вкуса?

— Никак — отвърна Мичъл. — Особено от този род.

— Благодаря за предупреждението — отвърна Кейт, като полагаше неимоверни усилия да запази самообладание и да не се почувства съкрушена, че сама беше поставила себе си в това непоносимо положение. Тя виждаше колко по-добре ще бъде за нея още на момента да си даде сметка, че намеренията на Мичъл не се простират по-далеч от една кратка, приятна и неангажираща интимна връзка с нея. Знаеше също, че изневярата към Ивън ще я накара да се почувства виновна и отвратена от себе си, че вместо него е предпочела Мичъл с неговите нагли и безкрайно жалки предложения.

Пък и преценката на Мичъл за нейното душевно състояние беше вярна: след смъртта на баща си тя се чувстваше ужасно объркана и невинаги подхождаше разумно към нещата. Имаше щастие, че Мичъл прояви такава мъдрост и доблест, като ѝ откри най-открито намеренията си. В своята изключителна почтеност той дори не я притискаше да приеме предложението му. На практика ѝ даваше възможност да откаже.

След като го изслуша, Кейт почувства истинско облекчение, но в нея остана усещането за нещо ужасно болезнено и уничително. В момента обаче се налагаше единствено да запази спокойствие, а пък с емоционалните си терзания да се заеме едва след това, когато остане сама.

— Напълно си прав, че смъртта на баща ми ме направи крайно объркана и напрегната през последните дни и сигурно невинаги преценявам нещата правилно. — Макар че казваше така, сърцето ѝ се бунтуваше, интуицията настойчиво ѝ внушаваше, че в преценката си за

всичко друго тя може и да беше сбъркала, но не и в усещането си за една особена, неоспорима „свързаност“ с този човек, за която със сигурност беше наясно и той! Ето защо реши да поеме риска да му го открие. Какво толкова можеше да стане, освен да ѝ се подиграе, но знаеше, че той няма да постъпи така. Погледна го право в очите и предпазливо изрече:

— Според мен съдбата сама е решила да ни срещне и да станем приятели... Било е писано да се случи.

Още щом изрече „било е писано“, той я погледна изпитателно, подпря се на прозореца и скръсти ръце на гърдите си.

Тази реакция беше безмълвен израз на категоричното му неприемане на всякакви предопределености, но Кейт побърза да поясни думите си, за да избегне насмешката му.

— Аз те харесвам много — продължи тя с тих глас — и според мен ти също ме харесваш...

— Да. И то много — потвърди той и се усмихна изненадващо с невероятно сърдечна усмивка.

— Именно това имах предвид, като казах, че е решение на съдбата. По принцип доста трудно се привързвам истински към някого, а за теб още от самото начало бях решила, че изобщо не си по мой вкус...

— Защо?

Тя се изсмя:

— Поглеждал ли си се в огледалото?

— Бръсна се всяка сутрин.

— Чудесно, но си невероятно красив и е някак трудно да си представиш, че един толкова красив мъж може да е човек с характер, добросърдечен и... и с някакви особени качества. — Кейт съвсем се обърка и като не намираше как точно да се изрази, реши за по-ясно да използва пример. — Ще се опитам да ти поясня. — Тя разпери ръце и с усилие се усмихна: — Виж какво стана с нас. Ние сме заедно в тази хотелска стая, дискутираме проблеми за секса и правим това като стари приятели. Споделяме най-чистосърдечно, че ще бъде по-добре да не стигаме до леглото. — Кейт замълча с надеждата да чуе потвърждение от неговата уста.

Той кимна замислено с присвити очи, сякаш правеше някакво непредвидено и не особено приятно заключение.

— Значи това е, което смятаме за по-доброто?

Той го изрече така, сякаш задаваше въпроса на себе си, и Кейт реши, че не е нужно да отговаря. Пък и при създалата се ситуация това питане звучеше крайно неудобно, а тя вече се чудеше как да намира издържани обяснения. Ето защо се изправи мълчаливо и отиде до вратата към терасата.

— Виж, аз никога не съм мамила моя приятел — каза спокойно. — Всъщност никой от двамата не си е позволявал да върши непочтени неща, ето защо няма ли да е най-добре да постъпим като хора, които току-що са се сприятелили на един прелестен остров — просто да отидем на разходка. След като се върна в Чикаго, а ти... там, откъдето си дошъл, ще си пращаме картички от други места и ще си пишем: „Помниш ли онова прелестно кафене в Сейнт Мартен?“. След разходката, ако нямаш нищо против, ще ме оставиш в кабинета на ветеринаря. Аз ще си взема Макс и ще го прибера в Ангила.

Мичъл не каза нищо и продължи да мълчи, тогава Кейт погледна през рамо и го видя, че стои на същото място: подпрял рамо на прозореца, скръстил ръце, но този път я наблюдаваше със склучени вежди.

Тя се вгледа в красивото му лице с непроницаемо изражение, което не ѝ позволяваше да отгатне мислите му.

— Мога ли да те попитам нещо? — попита неуверено тя.

Той кимна.

Тъй като нямаше сили да го гледа в очите, докато му задава този въпрос, Кейт се обърна пак към терасата, като потриваше нервно ръце.

— Не си ли разочарован, че снощи помежду ни не е имало истинско вълшебство? Че всичко е било за момента?

Тя не чу отговор и погледна през рамо. Той не наблюдаваше нея, а беше свел глава, сякаш разглеждаше килима.

— Не — отвърна отсечено той. Вдигна глава, погледна я право в очите и повтори: — Не.

Кейт се почувства като ударена от гръм. Тя с ясно съзнание си даде сметка за нещо още преди да чуе потвърждението му и стреснато се обърна към него:

— Ти не си разочарован от липсата на вълшебство просто, защото не си търсил подобно вълшебство и ти е било все едно?

— Ти употреби думата „вълшебно“ за снощното ни преживяване, не аз — каза той. Тръгна с решителна крачка към нея, за да ѝ разясни как стоят нещата от негова гледна точка: — Аз не вярвам в никакви „вълшебства“ и „вълшебни“ неща в човешкия живот. Не вярвам нито в приказки, чудеса, магии, нито в съществуването на вещици или лоши ирландски джуджета.

— Тук вече се вслушвай в думите си — реши да се пошегува Кейт.

— Нали и ти не вярваш в подобни измишльотини?

Разочарованието ѝ премина в обида, защото той явно беше доволен от цялата ситуация и в известен смисъл даже сам тласкаше нещата в тази посока. Тя се помъчи да отговори със спокоен глас:

— Вече е все едно в какво вярвам.

— Представи си обратното.

— Ами във всеки случай не вярвам в Дядо Коледа и във великденски зайчета. Но знам какво означава вълшебно усещане и вчера се убедих в това. Склонна съм да смятам, че не ти беше причината за това, но...

Той я прекъсна рязко и я подразни с подигравателния си тон:

— Май ще вземеш да ме убеждаваш, че се чувстваш „вълшебно“ с твоя любим адвокат?

— Първо, не смятам да те убеждавам в нищо. Второ, ако отговорът на твоя въпрос беше „да“, аз изобщо нямаше да съм с теб нито вчера, нито днес. Третото и най-важното, никога повече не споменавай за него — заяви категорично тя. — И двамата нямаме право да говорим за него.

Мичъл видя в това ненадейно застъпничество за нейния приятел недвусмислен знак, че трябва веднага да си промени тактиката, защото в противен случай го чакаше тежък провал. Кейт беше жена с гордост и самочувствие и нямаше да се втурне така лекомислено в обятията на Мичъл. Единствено нещо „вълшебно“ можеше да я отдели от нейния приятел. Всъщност тя вече беше решила да му остане вярна.

— Важното е това — в гласа ѝ прозвуча сговорчивост, с което тя несъзнателно го отдръпна от ръба на бездната, — че нито ти искаш да повярваш във вълшебни неща, нито пък аз желая да се откажа от вярата си в тях. Голямата пропаст между нас е именно в това. Не тази стая, нито нещо друго.

Мичъл почувства как потъва в ефирно пространство, замаян от една млада червенокоса красавица с ангелско лице и неумолима ирландска гордост. Все пак той направи усилие да дойде на себе си и да попита трезво:

— Какво ще кажеш да легнем и там ще видим?

Тя поклати глава с характерната си загадъчна усмивка:

— Защо ми е да го правя? За да мечтая да усетиш нещо „вълшебно“, а на теб да ти е все едно? За това вълшебство са нужни двама. Не един. Ти със сигурност ще се чувстваш доволен, а аз ще се чувствам излъгана. И все пак даже да бъде разочарование за мен — сподели тя с нежна откровеност, — не искам и ти да се почувстваш така. Чудно защо, но много държа на това. — Обърна се, излезе на терасата и се загледа в морето.

— Хайде да се поразходим и да се поопознаем, после ще си взема Макс и ще се върнем с него на Ангила. Ако си решил да се преоблечеш, ще те изчакам.

Мичъл усети как подът сякаш се продъни под краката му, ушите му забучаха. Той пое дълбоко въздух и се загледа в крехката фигура на жената, която успя да му отнеме цялата сила. Постепенно дойде на себе си. Там на терасата стоеше едно фантастично ирландско момиче, което влезе в душата му и разпали желанията му. Тя беше пламенна и нежна, умна и чистосърдечна, горда и непредсказуема. Момиче с кристален глас и ангелска усмивка, същото това момиче, което приютяваше мръсни бездомни псета. Тя беше просто приказна. А той...

Той беше неин пленник.

Приблужи, прегърна я и я притисна към гърдите си.

— Кейт, нека не се боим от усложненията — усмихна се той.

— Благодаря за предложението, но предпочитам да оставим нещата такива, каквито са.

Сякаш не чул думите ѝ, Мичъл я целуна по главата и прошепна:

— Искам да слушам заклинания от теб, да виждам амулети, прелестна вълшебнице. Обладай ме с магичния си чар.

— Стига глупости, че и приятели няма да станем — смъмри го тя.

— Приятели вече сме — отбеляза той и устните му погалиха ухото ѝ. — Сега остава да станем любовници.

Парещи тръпки се разляха по тялото ѝ в мига, в който я докосна топлият му дъх, но тя реши да остане твърда докрай.

— Казах вече — не искам.

— Искаш. Искаш и ти, искам го и аз — продължи той и я целуна по слепоочието. — Обгърни ме с ръце, потопаи ме във вълшебното. За вълшебното са нужни двама.

— Остави ме на мира! — избухна тя. — Ти за какъв се смяташ и какво изобщо...

Мичъл видя, че така няма да я убеди, и веднага премина към действие, сложи ръка на устата ѝ и не ѝ позволи да довърши думите си.

— Кейт — предупреди я шепнешком той, — искам през следващия час да чувам от теб само стонове на наслада и нищо друго, освен „да“, „още“, „моля те“.

Той отлепи малко дланта си и чу:

— Престани!

— Сбърка думите — отбеляза Мичъл и я обърна с лице към себе си. — Погледни ме, Кейт.

Ядосани зелени очи проблясваха нервно изпод фини тъмночервени вежди, сключени в мрачно негодувание.

— Иска ми се да ти кажа истината. А тя е, че предната вечер моите чувства не бяха по-различни от твоите и ти много добре знаеш това.

Кейт гледаше право в него: тъмносините очи и гласът му ѝ подсказаха, че той говори истината, освен това ѝ открива още една „гънка“ от душата си. Следващите му думи също бяха силни и убедителни:

— Преди малко казах неща, които те смутиха, но те бяха просто жалък опит да те предпазя от мен... — Направи кратка пауза и наклони глава на една страна, после добави с иронична усмивка: — А може би да предпазя себе си от теб.

Кейт стисна силно устни, за да сдържи напирания смях, и побърза да отмести поглед към рамото му. Нищо не можеше да я спаси от неудържимото привличане към този човек. Тя поклати леко глава, изумена от собствената си безпомощност. Мичъл обаче изтълкува погрешно нейната реакция и я прие като желание да му обясни, че не приема думите ѝ.

— „Не“ не е от списъка на позволените думи.

Развеселена и едновременно с това изпълнена с нежност, Кейт почувства, че е време да отстъпи. Погледна го усмихната право в очите, положи длани на гърдите му и дълбоко от душата ѝ се изтръгна нежно една дума, която също не беше в списъка:

— Мичъл...

Тя видя как погледът му светна, когато чу да произнася името му по такъв начин.

— Нека бъде в твоя списък и тази дума.

Кейт се наклони към него с развеселени, грейнали очи, гласът ѝ стана дрезгав от напирателната страст и ръцете ѝ се обвиха около врата му.

— Моля те — прошепна тя.

— Прекрасен избор — обяви Мичъл и отвърна със закачлива целувка.

— Още — простена тя, когато той отлепи устни.

— Още по-прекрасен избор — отбеляза Мичъл с широка усмивка и я притисна към себе си, за да се наслади на устните ѝ, да усети неповторимата им жар. За не повече от минута нейната непринудена развеселеност се превърна в неудържима страст.

Отведе я към леглото и отдели ръце от нея само, за да съблече ризата си. Хвърли дрехата на пода и се протегна да помогне на Кейт да свали блузата си, но тя поклати глава с усмивка, сякаш да покаже, че предпочита да го направи сама. Изтегли я от колана и моментално я измъкна над главата си. Той я видя пред себе си в бял дантелен сутиен и на устните му се разля нежна, сладострастна усмивка.

Побърза да разкопчае колана си.

Кейт започна да сваля сандалите си и докато стоеше наведена на пода пред нея тупнаха неговите панталони и слипове. Ръцете ѝ взеха да треперят и тя с усилие успя да разкопчае сандалите си. Събу ги и се изправи. Той прокара ръце по раменете ѝ, смъкна с палци презрамките на сутиена, плъзна длани към гърба ѝ и го разкопча с опит и вещина.

Това я накара да вдигне очи към него. На устните му се изписа многозначителна усмивка, после той погледна гърдите ѝ и свали сутиена. Кейт събу джинсите си. Той плъзна поглед по цялото ѝ тяло: гърдите ѝ, извивката на кръста ѝ, корема, надолу към къдравите кичурчета между бедрата ѝ. Интуицията веднага ѝ подсказа, че Мичъл

очакваше и тя да го огледа преценяващо, но макар да беше готова да приеме нежната близост на тялото му, не смееше да го погледне.

Той повдигна брадичката ѝ и попита:

— Стесняваш ли се?

Кейт съвсем спокойно отвърна:

— Не, просто не знам дали...

Той явно не схвана добре думите ѝ.

— Не бива да се съмняваш.

Кейт се помъчи да прикрие усмивката си и положи ръце върху мускулестата му гръд, а той я обгърна през кръста.

— Не това е, което не знам... — отвърна тя шепнешком.

Двамата стояха голи един пред друг. Той отдели ръце от талията ѝ и ги прокара нагоре към красивите ѝ гърди — неголеми, но добре заоблени, затваряйки блажено очи. После хвана зърното на гърдата ѝ. Отпусна безпощадните си пръсти чак когато от нея се изтръгна първият стон на наслаждение.

Тя плъзна ръце по раменете му, сля устни с него в нежна целувка и се прилепи плътно до тялото му.

Тихата наслада се възпламени в неудържим прилив на страст, Мичъл я хвана през кръста, обърна се и поеха към леглото. Ръцете му отново се плъзнаха върху гърдите ѝ. Тя беше впила чувствен поглед в него с много нежност и палави искри в очите. Стори му се невероятно, че изпитва такава дълбока наслада дори само от сливането на погледите им.

Кейт бавно прокара длани по гърба му и го притисна силно към себе си. Разтвори бедра, а той си напомни да не бърза, защото любовната игра едва беше започнала. Ала не издържа на желанието съвсем леко да проникне в нея и с истинска наслада почувства приятната влага. Усмихна се леко, като видя екстаза в погледа ѝ. Вплете пръсти в косата ѝ, наведе глава и потърси устните на Кейт. Искаше му се да проникне още съвсем мъничко в изкусителната топлина, но Кейт вкопчи ръце в бедрата му, повдигна таза си, изстена и промълви настойчиво:

— Моля те.

Той леко се отдръпна въпреки поканата.

— Моля те...

Мичъл изгуби контрол — облада я, телата им се сляха. С последно усилие на волята той легна по гръб и я накара да го възседне, за да забави движенията ѝ. Тя подпря длани на гърдите му и се изпъна, буйната ѝ коса закри лицето ѝ. Ритмичното полюшване на Кейт се сля с дишането му, с пулсирането на кръвта му. Той се повдигна, за да се притисне още по-плътно към нея и да ѝ достави още по-голямо удоволствие, но тя го погледна в очите — възбудата ѝ бе силна като неговата, ала погледът ѝ бе въпросителен.

— Не бързай — промълви Мичъл с убийствено себеотрицание.

Едва когато чу отговора ѝ, той разгълкува погледа ѝ.

— Вече не издържам — прошепна Кейт.

Мичъл изстена предвкушвайки насладата, обърна я по гръб и проникна в нея с отмерени тласъци. Кейт притисна лице до врата му — ноктите ѝ се впиваха в гърба му, тялото ѝ следваше неговия ритъм. От гърдите ѝ се изтръгна стон и тя се вкопчи още по-силно в него, защото цялото ѝ тяло се разтърси от конвулсии. Мичъл отново проникна в нея, двамата заедно стигнаха до върха на плътското удоволствие.

След това тя остана да лежи в обятията му, като не сваляше поглед от него и машинално пригладдаше косата му.

— Отново? — в гласа ѝ прозвуча надежда.

Мичъл се засмя и я притисна още по-силно:

— Това е любимата ми дума.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Детектив Чилдрис захвърли куфарчето си на едното легло в стая 102 на хотела.

— Видя ли го оня нахалник, пиколото, как почти насила щеше да ми изтръгне куфара от ръцете?

— Искаше му се да получи десетина долара бакшиш. — Макнийл извади от куфарчето си малък лаптоп.

— Знаеш ли защо се чувствам гадно на подобно място? — не чу отговор от Макнийл и продължи: — Тук навсякъде се фръцкат по бански полуголи мадами и ние с теб изглеждаме като двама педераста.

Макнийл вдигна глава и видя, че в желанието си да прилича на обикновен турист, неговият колега се беше издокарал с бермуди и тениска с палми и надпис: „Сейнт Мартен“, на главата си беше сложил бейзболна шапка, а на врата му висеше камера.

— Най-вече заради твоите бермуди.

Чилдрис беше насочил мисълта си в друга посока.

— Хич не ми е по вкуса да се влача на сантиметри след някого, когато трябва да го държа под наблюдение. Това увеличава страшно много риска да бъдем забелязани от Уайът. — Той отиде до вратата, докато говореше, и се загледа в залепения списък с цени на стаите. — Една нощ тук струва толкова, колкото платих за покупката на последната ми кола. На прокурора ще му призлее, щом получи сметката.

— Ще му разкажа всичко, както си беше: нямаше как да паркираме нито на шосето, нито на алеята към това място, а може да се наложи да стоим и да чакаме потеглянето на Уайът цяло денонощие. Портиерът ни даде разрешение само за един час престой, а след това дойде служител от хотела и ни каза да се махаме. Ето защо трябваше да се регистрираме.

— Да, знам цялата история, но се радвам, че всичко това ще го разкажеш на Елиът ти.

Макнийл погледна часовника си и взе мобилния си телефон. Време беше за контролния разговор.

— Господин Елиът?

Със смръщено изражение Грей Елиът вдигна глава от снимките, разпръснати върху бюрото в кабинета му в Чикаго:

— Да?

— На телефона е детектив Макнийл.

— Ще те помоля да затвориш вратата — каза Грей. Завъртя стола си и изчака, докато секретарката му излезе и затвори след себе си, после вдигна телефона си. — Здравсти, Мак — бяха първите му думи.

— Получи ли доклада и снимките, които ти изпратих вчера по имейла? — попита Макнийл.

Грей се надигна от стола и рязко отвърна:

— Получих ги.

— Тази сутрин Уайът взе червенокосата от хотела и дамата заедно преди малко се регистрираха в хотел на Сейнт Мартен. Още не знаем името ѝ, но в Ангела хотелската ѝ стая беше регистрирана на името на някакъв Бартлет. Така или иначе, ще ѝ се наложи да използва кредитната си карта или да извади шофьорското си свидетелство и тогава ще разберем...

— Не си правете труда — прекъсна го остро Грей, вторачен в снимката на мъж и жена на брега на морето, съединени в страстна прегръдка. Това беше нощна снимка, направена с инфрачервена камера. Образите нямаха особен контраст, но се различаваха съвсем ясно. — Името ѝ е Кейт Донован.

— Дали не съм я виждал някъде тази жена? — попита Мак. — Името ѝ ми звучи познато.

— Даниел Донован е неин баща.

— Онзи ли Донован... собственикът на ресторанта?

— Същият — отвърна жлъчно Грей. — Същият, който преди няколко седмици загина уж в улична престрелка.

В ума на Макнийл започна постепенно да се сглобява цялата картина, за която наемкваше Грей, и той приседна на края на леглото.

— Това е един от тримата, които през последните месеци намериха преждевременно смъртта си и са поддържали връзки с Уайът.

— Именно.

— А какъв е този Бартлет?

— Кейт Донован е приятелката на Ивън Бартлет — изръмжа Грей. — Или поне за такава я мислех. Двамата с Ивън сме приятели от деца. Той е потомствен юрист и всичките му предци имат идеална репутация. Убеден съм, че Ивън Бартлет изобщо няма представа какво върши тя.

Без да коментира думите му, Макнийл добави с равен глас:

— Вчера не го видяхме никъде този Бартлет, но името му е регистрирано в хотела в Ангила, където е тя.

— Значи използва името му. Ивън не е там. Вчера го видях в съда, води дело — но за да не оставя у Макнийл впечатлението, че чувствата му надделяват над разума, Грей добави рязко: — Постоянно дръжте под око Уайът и Донован. Сега ще трябва да приключим разговора, защото ме чака среща. Само още нещо... — добави той. — Искам незабавно да ме уведомите, ако яхтата на Бенедикт отплува в международни води. Също и ако забележите признаци, че Уайът подготвя самолета си, за да отлети от Сейнт Мартен.

— Оставили сме на аерогарата „Принцеса Джулиана“ няколко наши механици и те държат под наблюдение самолета. Тази сутрин проследихме Уайът до хотела в Сейнт Мартен и той остави багажа си там. Според мен едва ли ще се връща на яхтата довечера, но ако с тази Донован тръгнат в различни посоки, няма как да следим и двамата, и яхтата.

— Не мога да отделям повече средства по този случай, вече вложих предостатъчно. Оставете яхтата, ако се наложи. Невъзможно ще бъде да изтеглим Уайът, в случай че отплава в международни води, но пък можем да упражним доста жесток натиск върху Зак Бенедикт и той ще ни го предаде сам.

— Може би смяташ, че Уайът ще ни отведе до мястото, където е трупът, или ще си уреди среща с някой негов съучастник?

— Нямам представа какви са съучастниците, но можеш с две ръце да подпишеш, че трупът на Уилям е скрит някъде из земите на семейната ферма. Там има огромни горски площи, хванахме се заедно с местните и преровихме навсякъде. Но земята е замръзнала, на някои места още има сняг, обаче в най-скоро време ще открием трупа. Ето защо, когато го намерим, искам да знам точно къде се намира Уайът. Не желая да обяснявам откъде знам, че той е убиецът и че трупът е

заровен на територията на фермата. Открием ли го, свидетелят ще даде показания. Обещал съм обаче дотогава да му осигуря пълна анонимност.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Докато Кейт се преобличаше, за да отидат в казиното, Мичъл се беше облегал на терасата и се взираше в светлините на един туристически кораб, който бавно плаваше на север.

След като се любиха за пръв път, двамата станаха само да хапнат набързо, после се върнаха в леглото за още любов и накрая потънаха изтощени в дълбок сън. Когато Мичъл отвори очи, вече се свечеряваше, а Кейт лежеше в обятията му. В тишината на спалнята бе изпитал неописуема наслада, която го изпълваше и в този момент.

— Извинявай, че се забавих — промълви тя зад него.

Мичъл се изправи, обърна се и широко се усмихна.

Кейт Донован стоеше пред него с къса черна рокля без презрамки, украсена с дантела, носеше сандали с висок ток и тънки каишки — беше олицетворение на мечтата на всеки мъж — пищни форми, нежна кожа, великолепна коса и дълги стройни крака. Действително не беше виждал по-красиви крака, усмихна се Мичъл.

— Как да тълкувам тази твоя усмивка — че изглеждам прекрасно или че роклята не ми стои добре? — попита тя уж шеговито, но в гласа ѝ се долавяше лека угриженост.

— Усмихвам се, защото едва сега ми прави впечатление какви изключителни крака имаш — отвърна той с престорена замисленост, — за пръв път ги виждам така добре.

— И преди бях със същите крака — отбеляза насмешливо тя. — Всъщност си спомням, че и в леглото бях с тях.

— Там ми липсваше разстояние, за да ги видя добре.

Кейт се приближи и застана с гръб пред него.

— Би ли ми вдигнал ципа? — помоли тя и за по-удобно стисна в ръка косата си.

Макар да беше натрупал солиден опит в закопчаването на женски ципове, Мичъл се изненада какво нежно и приятно чувство усети само щом погледна разголения гръб на Кейт. Той внимателно

дръпна ципа, а тя взе да се шегува за реакцията му по отношение на краката ѝ:

— Значи така, по всичко личи, че си мъж, който има слабост към женските крака, правилно ли отгатнах?

В друг случай Мичъл със сигурност щеше без колебание да отговори „да“, но в този момент въпросът, и то зададен от нея, го поразя. Обгърна с ръце раменете ѝ, приведе глава и я целуна.

— Няма защо да си губим времето с подобни разговори — прошепна ѝ той.

Кейт се извърна бавно и го погледна право в очите. Веднага съжали, че му беше задала този въпрос — явно му беше неприятно да отговаря: не беше важно кои части от женското тяло харесва. В този момент най-важно беше да знае, че я харесва.

— Добър отговор — усмихна се тя, докато го гледаше в очите.

— Така е.

Той я отведе в едно казино в холандската част на острова — голям частен клуб, в който се чуваше реч на всякакви езици. По пътя Мичъл ѝ беше казал, че казиното е от „европейски тип“, и сега Кейт разбра, че е имал предвид изключително изисканата и приятна обстановка в заведението. А това според нея отговаряше на неговия изящен и елегантен вид. Той беше облечен в идеално ушит сив костюм и тъмносива риза със светлосива вратовръзка.

И тук хазартът беше узаконена игра както в щатските казина, но това беше единственото сходство между тях. В действителност такъв тип клубове тя беше виждала само по филмите, снимани по разни места, например в Монако.

Като се мъчеше да не ѝ личи, че за пръв път влиза на подобно място и сред подобни хора, Кейт оглеждаше с интерес масите за бакара, рулетките и насядалите около тях хора — богаташи с купчини жетони и елегантни жени със скъпи бижута.

— Търсиш ли нещо конкретно? — попита Мичъл.

— Да — в погледа ѝ проблеснаха шеговити искри. — Джеймс Бонд.

— Е, тази вечер ще трябва да се задоволиш само с мен.

— Няма проблем — отвърна смело тя и се усмихна.

— Въпросът ми беше да разбере дали имаш предпочитания конкретно към някоя игра. — Мичъл едва сдържа момчешкия си порив да я прегърне през кръста.

— Все ми е едно, стига само да печеля.

— Ами значи не е задължително да сме тук — пошегува се той.

— Аз наистина имам късмет, когато играя — сериозно изрече тя. — Любимка съм на монетните апарати. Пък и заровете показват доста симпатии към мен.

— А на карти върви ли ти?

— Понякога...

Намериха две свободни места на една маса за Блек Джак и когато Кейт видя, че сто долара е минималният залог, я побиха студени тръпки, но побърза да отвори чантата си и извади без колебание пет пътнически чека по сто долара.

— Искам най-напред да осребря това.

— Аз бях решил да играем с мои пари, иначе нямаше да ти предложа да дойдем тук.

— Не искам да залагам твои пари. Баща ми ме е учил, че една жена трябва да залага само собствени пари, иначе по-добре изобщо да не играе.

— Баща ти е бил доста интересен човек — отбеляза равнодушно Мичъл, а Кейт тръгна към касиера. Мичъл се загледа след нея и несъзнателно се усмихна — неподправеният ѝ финес го изпълваше с възхищение и той с наслада гледеше как се полюлява огнената ѝ коса.

— Belle femme^[1] — отбеляза мъжът, който седеше отдясно на Мичъл и също беше вторачил поглед в Кейт.

— Така е — потвърди той. Направи знак към крупиеето, за да му донесе да подпише обичайната бланка за ползване на кредитния му лимит. — Погрижи се тази жена да не остава без жетони, ако средствата ѝ намалеят — инструктира го Мичъл, когато крупиеето плъзна по масата жетоните му.

— Няма проблем, господин Уайът.

Около час след това тя вече беше спечелила 2400 долара и Мичъл спря да играе, защото искаше да стои до нея и да я гледа как се справя. Личеше си, че тя добре знаеше кога да поиска друга карта, кога да си запази предната ръка и кога да залага двойно. Тя печелеше многократно, когато следваше стандартната схема на игра, но най-

удивителното беше, че от време на време ѝ хрумваше да направи точно обратното на традиционната стратегия и въпреки това печелеше. Противниците ѝ обаче се оказваха в доста неприятно положение, защото тези хрумвания правеха нейните ходове непредвидими. Докато Мичъл се чудеше дали Кейт върши това съзнателно, тя плъзна жетоните си към крупнето:

— Моля, бих искала да ги осребря. — После се обърна любезно към четиримата си съиграчи: — Съжалявам, че прекъсвам играта, но предпочитам да се вслушвам във вътрешния си глас.

Французинът отдясно на Мичъл грейна в усмивка и целуна ръката ѝ с нескрито възхищение:

— Elle est une tres belle femme^[2] — погледна той към Мичъл.

Кейт се развесели, но същевременно ужасно се смути и побърза да прибере спечеленото от играта, а мъжът взе да разговаря оживено с Мичъл и той с лекота му отговаряше на френски.

— Какво ти обясняваше толкова? — беше първият въпрос на Кейт, щом се отдалечиха.

— Веднага забелязал колко си красива, но му направило впечатление също, че имаш доста добър късмет при залаганията.

— Не беше само това. Питаше те нещо, защото видях, че ти поклати глава и му отвърна доста сърдито.

Той я погледна с широка усмивка:

— Наистина ли е било „сърдито“? Крайно нелюбезно, а и твърде необичайно от моя страна.

— И какво те попита? — не отстъпваше тя.

— Дали не бих се съгласил да постоиш известно време до него, за да се порадва и на красота, и на късмет.

Кейт изсумтя сърдито и поклати глава:

— Стар женкар пробутва изтъркани номера.

Мичъл се засмя и отново го сепна юношеската жажда да я сграбчи в прегръдките си и да я нацелува гордо пред всички.

— Ти какво отговори?

— Не знам как точно да го превода.

— Опитай.

— Общо взето, казах му, че е стар женкар и пробутва изтъркани номера.

Кейт се разсмя, но настоя да чуе отговора:

— Нещо друго му каза.

Мичъл се наклони към нея и прошепна, устните му лекичко докоснаха лицето ѝ:

— Казах му да си намери свое момиче, защото аз моето не си го давам.

Тя се развълнува от определението „мое момиче“, но си даваше сметка, че той не го казва в буквален смисъл, и се помъчи да прогони смущаващите мисли. Цялата вечер прекара чудесно, но загуби половината от спечеленото при първите залагания.

И в хазартните игри Мичъл се справяше с характерната за него непринуденост и вещина, но най-забавно ѝ беше да наблюдава как той приемаше интереса на няколко жени, които със закачливи погледи открито му показваха своите симпатии. Той обаче оставаше абсолютно безразличен, сякаш тях изобщо ги нямаше. Значи или беше привикнал на такива неща и не му правеха впечатление, или просто не обичаше да го гледат като сексуален деликатес. Искаше ѝ се да бъде вярно последното.

Малко след полунощ приключиха със залаганията и се отделиха в едно уютно барче на първия етаж, където имаше малък оркестър и певец. Намериха празна маса и Кейт се загледа как Мичъл седна, разкопча сакото си и се отпусна доволно на стола. Почувства се пленена от тази гледка на красив, самоуверен мъж, удобно отпуснат в скъпо частно казино. Побърза да прикрие възхищението си, подпря се на масата и се загледа в него.

Изглежда му се стори, че сервитьорът се бави, защото той повдигна леко глава и хвърли поглед встрани с едва забележимо смръщване. От две различни страни моментално се втурнаха като изневиделица двама сервитьори и едва не се сблъскаха един в друг в желанието си да го обслужат, а Кейт насмалко не избухна в смях. В ресторанта на баща си беше виждала всевъзможни сигнали за повикване на сервитьори — и безобразно груби, и възможно най-префинени, но в този момент призна пред себе си, че Мичъл надминаваше всички и по „стил“, и по „ефект“.

— Да поръчам по един коняк? — беше неговото предложение, докато сервитьорът стоеше и чакаше.

— Чудесно — отвърна тя, макар да знаеше, че ще изпие не повече от глътка. Все така развеселена от мислите си, се загледа към

певица, а по устните ѝ затрептя усмивка.

След като поръча питиетата, Мичъл погледна към нея, но не схвана добре усмивката ѝ:

— Явно тази песен ти харесва?

Кейт кимна.

— С какво те развълнува?

Трудно ѝ беше да обясни какво точно изпитваше в момента, затова откровено отговори:

— Веднъж, когато дойдоха в Чикаго, Майкъл Бубле и неговият дядо случайно влязоха да вечерят в нашия ресторант, а тогава аз бях на тринайсет. Дядо му се похвали на баща ми, и то с голяма гордост, че в Канада Майкъл е започнал кариерата си на певец, а татко предложи той да направи в нашето заведение своя „дебют на американска сцена“. По това време Майкъл беше на шестнайсет, но баща ми останал толкова очарован от изпълнението му, че дори ме повика да сляза и да го послушам.

— И после? — поинтересува се той, защото му се стори, че тя леко се смути.

— Ами Майкъл изпя песента, която изпълняват в момента. Изпя я за мен.

— Може би трябва да ревнувам?

— Ами да — пошегува се Кейт с чаровна усмивка. — Лудо се влюбих в него още щом го видях. Скоро след това го слушах втори път, но вече в Карнеги Хол.

Почувства се глупаво, че му разказа още нещо от своя живот, макар че за Мичъл не знаеше нищо, впери поглед в масата и забеляза, че на сантиметър от нейната стоеше неговата ръка. Тя се вторачи с възхищение в тази голяма мъжка длан с издължени пръсти. После се ядоса на своята глупава наивност и отмести очи.

С леко наведена глава, Мичъл също като нея се взираше в ръцете им. После вдигна бавно своята длан и покри нейната.

Пареща тръпка премина по цялото ѝ тяло. Преглъщайки, тя го погледна, за да види реакцията му. Ръката му още по-силно стисна нейната.

[1] Красавица (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Тя е невероятна красавица (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кейт се взираше в океана, търсейки с поглед Мичъл, машинално изтърси пясъка, полепнал по краката ѝ, после протегна ръка към хавлията, която бяха донесли от стаята. Нощта беше топла, но тя трепереше като лист от страх.

След като излязоха от казиното, Мичъл ѝ беше предложил да оползотвори печалбата си и да отидат в Махо Бей, защото там имаше бутици за висша мода, които по цяла нощ бяха отворени за многобройните посетители в нощните клубове и казината. Кейт му каза, че предпочита да се върнат в хотела, за да си вземат бански и да поплуват. Тя си представяше едно идилично освежаване, но когато предложи да излязат от водата, Мичъл каза, че ще поплува още малко.

Щом го видя как мощно пое напред, Кейт веднага си даде сметка, че при Мичъл да поплуваш малко за спорт означава да се понесеш бясно напред като преследван от дяволи. Отначало тя го гледаше с възхищение, но когато го загуби от погледа си, взе да се притеснява.

Като се стараеше да не я обзема паника. Кейт не отделяше поглед от водната повърхност, която лъщеше на лунната светлина. Взе хавлията, облече я, завърза колана и се отпусна в един шезлонг.

Успя все пак да се пребори със страховете си за Мичъл, сви колене към гърдите си и обви ръце около тях. Вдигна глава и се загледа в блещукащите звезди по черното сатенено небе, а все по-осезателно започна да ѝ се струва, че близо до нея стои баща ѝ. Това усещане я обгръщаше с топлина, подобно на някаква прегръдка — завладяваща небесна прегръдка. Кейт се развълнува и по лицето ѝ потекоха сълзи.

Изтри ги с длан и пак се загледа в морето, за да открие Мичъл. Той плуваше право към нея.

И в този момент истината блесна, сякаш доказана и от баща ѝ, защото Кейт имаше чувството, че той седи до нея на шезлонга и гледа към Мичъл с дружелюбна усмивка.

Да, това беше избор на съдбата: съдбата беше определила те двамата да са заедно. Ето обяснението за магическото привличане, което тя изпита още при първата им среща. Спомни си вълнуващото признание на Мичъл: „И аз изпитвах същото, което и ти“. Силата на предопределението ги събра и ги сближи, но по-нататък капризната съдба ги беше оставила на собствената им воля.

Кейт избърса още една сълза, обърна поглед към небето и прошепна: „Благодаря ти, татко. Липсваш ми“. Усещането за неговата близост беше отслабнало, но загуби едва след като Мичъл излезе от водата. Той прокара ръце през косата си, докато вървеше — по широките му рамене и дългите му крака се стичаше вода. Кейт поклати глава при вида на този удивителен красавец. Погледна отново към звездите и си помисли: „С какво спечелих желанието ти да ме възнаградиш с такъв прелестен човек?“.

Мичъл взе хавлиената кърпа, която тя му подаде.

— Привет! — посрещна го развеселена тя.

В отговор той се усмихна.

— Как е в Ямайка? Срещна ли акули по пътя?

Мичъл се ухили на нейната шегичка и започна да подсушава с кърпата ръцете и гърдите си.

— Цяла седмица се излеждавам тук — поясни той. — Имах нужда да се раздвижи.

— С плуване ли се занимаваш за спорт?

Той поклати глава.

— Един от моите служители е специалист по бойни изкуства. Обикновено той ми помага да спортувам.

— А какво работи той при теб?

— Той е моят шофьор.

— Твой шофьор — повтори замислено Кейт. — Също и твой бодигард.

— Той се смята за такъв.

Кейт изчака той да остави кърпата и едва след това го попита това, което я измъчваше:

— Ти всъщност с какъв бизнес се занимаваш, щом имаш и бодигард?

— В Европа частните шофьори обикновено са и бодигардове.

На Кейт ѝ направи впечатление, че дали умишлено или не, той пак не спомена своя бизнес. Но тя вече беше спала с този мъж, а и се чувстваше все по-пленена от него. Ето защо гореше от желание да научи нещо повече за Мичъл и да бъде съпричастна на делата му. Докато вървяха бавно по плажа към стъпалата, водещи към хотела, тя реши да повтори въпроса си:

— С какъв бизнес се занимаваш?

— Занимавам се с печелене на пари. — Той по навик се измъкна с обичайния си остроумен отговор в подобни случаи, но после му стана съвестно, че и на нея отвърща като на непознат досадник. — Не се занимавам с бизнес — поясни той. — Даже да имам желание, просто нямам талант. Инвестирам в идеи и дарби на хора, които имат заложби за бизнесмени.

Кейт пхна ръце в джобовете на хавлията си и се поинтересува:

— Ами как преценяваш в какви идеи и таланти да инвестираш?

— Събирам информация, следвам интуицията си и така стигам до някаква логична преценка.

Неговият тон ѝ подсказа, че предпочита да сложат край на този разговор. Кейт се помъчи да продължи под формата на остроумен коментар:

— Щом имаш вътрешен усет за нещо, значи това е талант.

— При мен не става дума за вродена дарба, а за добра предварителна подготовка.

— Къде си получил такава подготовка?

Той се спря и се загледа в нея:

— Имах си наставник... Ставрос Константатос.

Кейт ококори очи, щом чу името на този безкрайно себичен и самовластен гръцки магнат, един от най-големите богаташи в света.

— Искаш да кажеш онзи, който живее на собствен остров, пълен с въоръжени охранители, и който държи торпедни снаряди на яхтата си?

Мичъл се развесели.

— Противовъздушни оръдия, не торпедни снаряди — поясни и хвана ръката ѝ. — В пансиона бях в една стая с неговия син Алекс. Веднъж той ме покани да прекарам зимната ваканция у тях, на острова, защото не му се искаше „да умира от скука“, докато слушаше бизнес лекциите на Ставрос по време на всяко хранене. Алекс не

мислеше как да печели пари, а как да харчи, нещо, което е характерно за всички деца на богаташи.

Направи ѝ впечатление, че Мичъл не включи себе си в категорията „деца на богаташи“, но реши да не любопитства.

— Бащата на Алекс действително ли говореше за бизнес по време на всяко хранене?

— Ставрос говореше за бизнес навсякъде и по всяко време — засмя се Мичъл, — но за мен не беше отегчително, а безкрайно увлекателно. Естествено на него му направи впечатление това и явно се надяваше моето отношение да окаже въздействие върху сина му. През следващата ваканция поиска от Алекс пак да ме отведе на острова. Впоследствие се запознах с много хора от тяхната фамилия. Ставрос години наред ми осигуряваше подкрепа, даваше ми стимул и добра подготовка, докато накрая не ме превърна в свой верен последовател. След колежа ме взе на работа при себе си, „за добиване на пълна квалификация“. В крайна сметка започна да ми доверява да сключвам сделки от негово име, да участвам в общите печалби... и общите загуби.

— Явно е бил прекрасен човек, а ти имаш щастлива съдба.

Мичъл кимна, но предпочете да не споменава колко пъти след седемнайсетата му година съпругата на Ставрос беше правила опити да го прелъсти. Премълча и за „прекрасните“ преживявания, които беше имал на времето в домовете на богатите си съученици — там, където го посрещнаха изискани, гостоприемни родители и където отиваше за празниците по покана на техните синове. И те като всички останали му задаваха онези омразни въпроси за произхода му, за семейството му, когато научаваха, че е захвърлен изцяло на произвол на съдбата, почти винаги го приемаха като използвач, който търси начини да се вмъкне в живота на синовете им с користни цели.

Някои от тях решиха дори да се обърнат към директора и да се оплачат, че синовете им имат за съученик момче с неизяснен произход. Оттам им отговориха, че Мичъл е „пълнен отличник“ и „талантлив спортист“, който получава специална подкрепа от известна американска фондация. Тези факти той научи от синовете на възмутените родители.

Спомни си как през годините в пансиона родители на съучениците му безброй пъти го бяха питали дали има някаква

родствена връзка с „чикагските“ Уайът. По ирония на съдбата тогава му се налагаше да отговаря само с „не“. Ето защо сега му бе толкова трудно да признае, че всъщност отговорът е „да“.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Отпусната в прегръдката на Мичъл, Кейт наблюдаваше как мракът се стопява под лъчите на изгряващото слънце. След нощното къпане се върнаха в хотела, взеха душ и внезапно изпитаха вълчи глад. На таблата върху масичката още се виждаха остатъци от пиршеството с яйца на очи, поднесени върху парче шунка и залети с пикантен сос, и палачинки с ягодово сладко.

След това Мичъл я поведе към леглото. Нямаше я настойчивостта от предишната им интимна нощ. Този път той я облада бавно, чувствено и я поведе към кулминацията, като през цялото време шепнешком я напътваше и окуражаваше — думите му я възбуждаха не по-малко от онова, което правеше с нея. Още преди да свърши, Кейт се гърчеше в обятията му и задъхано повтаряше: „Още, още, още“.

След като последната конвулсия разтърси цялото ѝ тяло, той ускори своя ритъм. Кейт машинално се изви като дъга, от гърлото ѝ се изтръгна стон и тя се сля с него.

След време в спомените си за тази нощ може би щеше да се вижда като наивна ученичка, попаднала в ръцете на безкрайно опитен, но безразличен към нея учител, само че той неясно я прегърна, притисна лице до шията ѝ, сякаш и за него тяхното сливане беше несравнимо преживяване.

И в този момент, докато се наслаждаваха на изгрева, тя пак усещаше прегръдката му — той беше обвил ръка през рамото ѝ и с върха на палеца нежно поглаждаше кожата ѝ. Бяха изнемощели, интервалите на мълчание постепенно се удължаваха, но небето продължаваше да поема светлина и тихата еуфория на Кейт се стопяваше пред зората на новия ден, а в душата ѝ избуяваше тревога и започваше да я измъчва чувство за вина към Ивън.

След неговото обаждане тя го беше потърсила едва когато отиде да се преоблече за казиното, защото знаеше, че по това време Ивън е в клуба и играе тенис. Остави му съобщение и го увери, че приема отсъствието му спокойно и че се развлича, като разглежда околните

острови, и че той не бива да изпитва нито безпокойство, нито угризения. Казаното от нея беше самата истина, но без да се добавя премълчаното, защото всичко се превръщаше в ужасно срамна лъжа. Но пък нямаше как да сложи край на връзката им по телефона, не и след всичките години с него, нито пък почти веднага след идеята му да заживеят семейно. От десетдневната им почивка оставаха само четири дни. Ако делото му се проточеше още ден-два, той сигурно щеше да прецени, че няма смисъл да пътува до Ангила.

Мичъл веднага долови промяната в настроението ѝ и обърна глава към нея — жената, която го дари с умопобъркващо удоволствие, върховното удоволствие на целия му сексуален живот. Червените ѝ къдри се разпиляваха по възглавницата, нежните ѝ страни още пламтяха от страстното им сливане, но лицето ѝ беше добило доста угрижен вид. Мичъл реши, че сигурно я измъчва мисълта за нейния приятел. За същото се беше замислил и той.

— Май нещо те мъчи?

Тя обърна поглед към него.

— Не, няма нищо. Не е свързано с теб — побърза да поясни. Миг след това го попита усмихната: — Бил ли си женен?

Подобен въпрос винаги го караше да се напруга, но двамата с нея си лежаха така вече доста дълго време и от време на време си задаваха въпроси. Реално погледнато, двамата вече бяха опознали телата си, бяха отворили и сърцата си един за друг, а не знаеха нищо един за друг. Ето защо прецени въпроса като съвсем логичен, като отчиташе и факта, че вече бяха обменили достатъчно сведения за любими занимания, любими или нелюбими политици.

— Да, а ти?

— Не — отвърна тя.

Тя явно прецени, че за разлика от предишните този въпрос изисква известно пояснение, защото го погледна и въпросително повдигна вежди.

— Имах тригодишен брак с дъщерята на Ставрос, Анастасия — добави Мичъл.

За нея обаче това не беше достатъчно. Тя се обърна към него, вдигна ръка към устата му и я натисна с пръст.

— Ако взема, че умра от любопитство тук — предупреди го, — ще ти се наложи да обясняваш доста повече пред директора на хотела.

Беше готов да се намръщи, но кичур мека коса го галеше по бузата, пръстът ѝ нежно потриваше устните му, усмивката ѝ беше неустоима.

— Анастасия беше по-малкото дете на Ставрос, единствената му дъщеря — обясни той в своя защита. — Не я изпускаше от погледа си и я държеше изкъсо, като не ѝ даваше никакви пари.

— Струва ми се, че дъщерите на гръцките богаташи имат навик да живеят разпуснато.

— Същото мислеше и Ставрос — в гласа му прозвуча насмешка. — Когато наближи двайсет и една, вече така отчаяно копнееше за свобода и за „повече живот“, че човек можеше да я съжали. Единственото ѝ спасение от това робство беше да склучи брак, но Ставрос винаги държеше мъжете настрана от нея, с изключение на един-двама, които допадаха на него, но не на Анастасия. Двамата се познавахме от деца и бяхме добри приятели. Освен това се харесвахме. Така направихме споразумение помежду си. Да се оженим и аз да ѝ дам възможност за повече живот — толкова, колкото иска.

— И какво не се получи? — попита Кейт, като правеше опити да отгатне чувствата му.

— Анастасия поиска да ѝ дам от живота много повече от уговореното — нещо, което преди брака ни изрично прие да не споменава.

— И какво беше това?

— Да има деца.

— Значи ти си поискал развод с нея просто, защото поискала да ти роди наследници?

— Не, аз трябваше да приема желанието ѝ да се разведе.

Тонът му ясно ѝ подсказа, че обявява темата за приключена. Кейт отмести поглед, като се питаше дали да не прояви още малко любопитство. Прецени обаче, че точно в този момент едва ли ще получи възможност да научи нещо повече, пък и без друго това беше развалило настроението им, така че беше по-добре да не продължава.

Позамисли се за някой по-безобиден въпрос и стигна до решението да го попита за миниатюрния белег на ръката му.

— От какво ти е това тук?

Той погледна да види какво му сочи и тонът му веднага омекна.

— Набучих се на рапира, когато бях на петнайсет.

— Същото си помислих и аз.

Той се пресегна развеселен към брадичката ѝ, допря палец до точицата, която му приличаше на трапчинка, и я подразни:

— Ами ти откъде имаш тази вдлъбнатинка?

— Набучих се на една улична пощенска кутия, когато бях на тринайсет.

Мичъл се разсмя на шегата и понечи да я целуне по брадичката, но тя поклати глава:

— Говоря сериозно.

Той се отдръпна и я погледна учудено:

— Как се случи?

— Малко преди да навърша четиринайсет, реших, без да питам никого, да отида в Кливланд при една приятелка, която не бях виждала отдавна. Измолих от едно познато момче, то беше на петнайсет, да ме откара дотам. Травис взе колата от брат си, измъкнахме се от училище по време на обяда и отпътувахме. Травис изгуби контрол над волана, заби се в един бордюр и налетяхме върху пощенската кутия на тротоара.

— Ама позволено ли е на петнайсетгодишни да карат кола?

— Забранено е по закон. Това беше една от причините полицаите да ни приберат, когато дойдоха на мястото.

— А останалите какви бяха?

— В притежание на крадено превозно средство, бягство от училище, притежание на марихуана и унищожаване на държавна собственост.

Мичъл не можа да сдържи смеха си.

— Това не беше вярно — взе да се оправдава Кейт и се вдигна на лакти, при което той пак се засмя. — Ама, така е. Травис просто забравил да каже на брат си, че вземе колата, и той я обявил за издирване. А марихуаната беше негова, не наша.

— Вече съвсем не мога да си те представя като послушна хористка.

— Това бяха най-палавите ми дни. После всичко се промени, още от същия този ден.

— Какво се случи?

— Откараха ме в болница, за да зашият брадичката ми, и оттам, естествено, повикаха баща ми. Той беше уплашен и вбесен — на

връщане през цялото време ми се кара. Когато пристигнахме, той ме прати на горния етаж и заяви, че ми забранява да излизам в продължение на два месеца. Каза ми също, че отменя тържеството по случай четиринайсетия ми рожден ден и че няма да ми се размине само с това наказание, но искал първо да се съвземе, за да мисли спокойно. После отиде в кабинета си и затръшна вратата с такава сила, че тя се отвори пак.

— Горкото палаво момиченце — шегуваше се той. — Да го залостят въкъщи цели два месеца.

— Не мислех да остана и два часа. Аз също бях ужасно сърдита, че така ми крещя и ме натика в стаята, след като малко преди това ми бяха направили шевовете. Повъртях се из стаята и само след няколко минути тръгнах бавно по стълбите, защото бях взела решение да отида при една моя приятелка и да остана известно време в тяхната къща. Точно когато вече пристъпвах на пръсти към задната врата, чух от кабинета му нещо, което ме закова на място.

— Какво?

— Чух силни ридания. Виждах отражението му в едно огледало точно срещу вратата на кабинета. Той бе закрил лицето си с ръце и плачеше. Никога не ми беше минавало през ум, че този невероятен здрав и корав човек може да се разплаче за нещо. Това беше най-съкрушителният момент в живота ми.

— И ти какво направи?

— Върнах се в стаята си и цели два месеца не излизах никъде. От този ден нататък никога повече не съм бягала от часовете, нито съм му създавала проблеми... имам предвид сериозни.

Мичъл се замисли над разказа ѝ, но не успяваше да си представи момичето през онези години, защото не познаваше друг човек с подобна история на живота.

— Никога не си казвала нищо за майка си — реши да отбележи той.

Тя го погледна с въпросително вдигнати вежди:

— Нито пък ти за своята.

— Жива ли е? — не отстъпваше той.

— Няма да ти кажа, ако не чуя първо за своята.

— Ще ми кажеш и още как.

— Със сила отговори не се получават.

— Със сила — не, само с два пръста — увери я той и бръкна с ръка под чаршафа.

— Само да си посмял... — предупреди Кейт и стисна краката си. Внезапно реши, че в никакъв случай не бива да го оставя така лесно да измъква отговорите ѝ, докато той самият премълчава своите.

Пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ.

— Разтвори крака, Кейт.

— Не. — Миг след това се усети, че е голяма глупост да се противи. Отпусна крака с тихо стенание, защото в същия момент почувства как пръстът му се плъзна дълбоко в нея. Тя се отпусна и се отдаде на прилива от топлина и наслада по цялата ѝ плът.

— Може би искаш нещо да ми кажеш? — попита той, докато постепенно усилваше натиска и движеше пръсти.

— Още не — простена Кейт, обви раменете му с ръце и стисна клепачи. Той ѝ доставяше наслада.

— Ами сега няма ли да ми кажеш нещо?

Тя се притискаше в него, сърцето ѝ блъскаше като полудяло, ноктите ѝ се забиваха в гърба му.

— Не — изстена тя.

Той се закова неподвижно.

— Ами сега?

Тя увисна безпомощна над убийствена пропаст и той го знаеше, желанието му беше да блокира неудържимата жар само миг преди връхната точка и да изчака така, докато не я принуди да отстъпи. Кой знае защо малко преди това тя се беше заблудила, че той е намислил да измъкне думите ѝ, като ѝ достави наслада, а се оказа обратното — като я лиши от наслада.

Тялото ѝ стенеше да се предаде, душата ѝ не се предаваше. Тя свали ръце от раменете му, свлече се върху възглавниците и погледна към него с измъчен поглед.

Той също я гледаше с присвити очи и с напълно безизразно лице. Но изведнъж най-неочаквано я пое с ръце и пръстите му се забързаха към изоставените малко преди това места, след което я изведе право до самия връх на насладата, този път, без да я лиши от нищо. Кейт се вкопчи в него. По-късно тя се отпусна на възглавницата, вдигна ръка, прокара я бавно по лицето му и нежно погали гъстата му коса.

— Майка ми живее в Кливланд — предаде се тя, но победата си той беше постигнал не според неговите, а според нейните правила.

В сърцето на Мичъл пламнаха непознати чувства. Това беше жената, родена за него, двамата бяха родени един за друг. Но след ден-два при нея щеше да дойде друг мъж — мъж, който беше заел повече място в живота ѝ в сравнение с Мичъл...

Стори му се, че чува фанфарен зов и как вестителите гръмка произнасят името му, за да излезе на арената на осъдените и достойно да защити честта си пред ревящата тълпа — гладиатор без щит и меч, въоръжен само с тайните си и с крехките си надежди. Бе направил първата стъпка и вече вървеше към съдбата си — беззащитен, но без капка страх.

Кейт нежно милваше лицето му, зелените ѝ очи сякаш го подканяха. Той се усмихна, обърна глава, целуна дланта ѝ и прошепна:

— Онези, които отиват на смърт, ви поздравяват.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Макнийл седеше с бинокъл в скута си до прозореца на стая 102. Подпрял бе крака на перваза, прозяваше се и гледаше как розови ивици прорязват небето над океана. Двамата с Чилдрис се сменяха и неговото дежурство току-що започваше.

Хотелските служители вече щъкаха по плажа, подготвяха всичко необходимо за закуската, почистваха шезлонгите, а пред входа таксите очакваха да обслужват най-ранобудните гости. Ако Уайът тръгнеше да вземе такси и да напусне хотела, той при всички случаи щеше да мине покрай прозореца на Макнийл. Предната вечер именно от това стратегическо място имаше възможността да наблюдава с бинокъла си Уайът и госпожица Донован чак докато не се качиха в стаята си.

В единайсет двамата с Чилдрис се размениха на мястото до прозореца и Чилдрис си наля кафе от каничката, която бяха донесли хотелските служители по време на дежурството на Макнийл.

— Вече ми идва в повече стоенето тук — отбеляза той, докато слагаше захар в чашата. — Миналата нощ се зачетох в рекламната брошура на хотела и се подсетих, че трябва да се вгледам внимателно, в краката си и да не изчаквам нито ден повече без нужната ароматерапия.

Той сложи чашата на масата до себе си и взе бинокъла, оставен от Макс встрани. Вдигна го и огледа внимателно плажа, за да открие тяхната блондинка.

— Ето я, простряна на любимия си шезлонг. Току-виж съм се влюбил. Виж само... на лявата си бузка отзад има някаква татуировчица. Как съм пропуснал да я видя вчера? — Той нагласи обектива по-добре. — Това е Калинка... сладичко като идея, а?

— Аз отивам да се изкъпя — отговори му Мак и като тръгна към банята, издекламира един цитат от същата брошура — и ще се потопя в удоволствието на аромат от червен жасмин.

Чилдрис хвърли поглед през рамо и извика:

— Да оставиш малко и за мен.

Макнийл се изсмя и отиде до гардероба, за да си извади чиста риза и панталони, и веднага след това ги остави на леглото, защото се развъня мобилният му телефон.

От другата страна се чу студеният, рязък глас на Грей Елиът:

— Току-що открихме тялото на Уилям Уайът в стар кладенец на съседна ферма, която е била собственост на семейство Юдал. Прострелян е с пушка в гърдите. На практика намерихме го не ние — поправи се той, — а предприемачът, закупил преди няколко месеца фермата. Препънал се в капак на кладенец, покрит със сняг. Когато се опитал да го вдигне, забелязал нещо приклекено под капака и се вцепенил от ужас. Той побързал да види какво има под капака, защото знаел за изчезването на Уилям по време на престоя му в съседната ферма. На мястото веднага се явили местните полицаи, а те ни предадоха случая на нас. Преди малко хеликоптер докара тялото на Уилям и пушката, с която явно е бил убит. Вече е предадена за балистична експертиза.

— Някакви следи по нея?

— Никакви — отвърна Грей със странно безразличие.

Макнийл се опита да отгатне причината за това:

— Да са намерили нещо друго под капака?

— Черно кожено копче, с големината на копче от мъжко палто, с остатъци от конци по него.

— Копче ли? — повтори въпросително Макнийл и приседна свъсено на леглото.

— Да, много особено, ръчно изработено — поясни Грей, — с интересен орнамент отпред, а отзад — със знака на майстора, от когото е било изработено.

— Ти явно смяташ, че това ще ни помогне да открием този майстор?

— Не само това. Информацията сочи, че поръчки за такъв вид копчета се получават обикновено от европейски шивачи, които водят подробни записки, за да могат да осигуряват допълнителни копчета на своите клиенти.

— Европа е голяма. Не мислиш ли, че издирването на шивача или на майстора на копчето ще ни отнеме твърде дълго време?

— От следствието казаха, че кожата и боята върху копчето са британски, така че започваме първо от лондонските шивачи. Но

времето действително ни е много скъпо. До няколко часа журналистите ще надушат, че сме открили тялото на Уилям, и ако това стигне до ушите на Уайът, джетът му веднага ще напусне Сейнт Мартен и ще отлети на максимално далечно разстояние от щатските власти.

Трябва само да го прилъжа да се върне в Чикаго, там вече разполагам с достатъчно правомощия да го задържа за разпит и да му отнема паспорта. Това ще ни даде време да установим местонахождението на шивача, при когото е ушито палтото му, а идеалният вариант ще бъде да намерим самото палто. Открием ли дори едното само, веднага могат да получат заповед за арестуването му. Вече съм се договорил с нийоркското полицейско управление и днес те чакат от мен обаждане, за да започнат обиск на апартамента му там. Той има апартаменти и в Рим, Лондон, Париж, затова ще се постарая да уредя да бъде направен обиск по едно и също време на всичките му апартаменти. Европейските власти обаче още не искат да ни съдействат. Ето защо съм решил да пусна в ход някои мои връзки.

— Доста ще трябва да се поизмъчиш, за да го отделиш от онази Донован.

— Подготвил съм план — каза Грей. — Скоро ще съм при вас. Гледайте само да не го изпускате от очи, а и ако решат да се разделят, няма защо да се занимавате с Кейт Донован. Аз ще се оправям с нея, нека само да пипна Уайът.

— Ще го държим под око — увери го Макнийл. — Още нещо, Мак.

— Кажи?

— Разполагаме и със свидетел, който е виждал Уайът да носи палто с копчета като онова, намерено в кладенеца.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мичъл беше в банята и тъкмо протягаше ръка към крема за бръснене, когато се разнесе звукът на нейния телефон. Той държеше разсеяно тубата, а с крайчеца на окото си наблюдаваше как Кейт влезе откъм терасата, взе телефона и погледна изписания върху екрана номер. За миг тя се поколеба и прехапа устни, после долепи до ухото си апарата и натисна бутона.

Шумът от течащата вода не му даваше възможност да чуе думите ѝ, но я виждаше как стои като вкаменена, без да вдига глава, и машинално разтрива врата си, видът ѝ издаваше, че е ужасно напрегната. Това ясно показваше, че адвокатът или се връща скоро, или беше бесен, че не е отговаряла на предишните му обаждания. Кейт прекъсна разговора почти след минута.

Адвокат обаче трудно би вместил гневната си тирада в такъв кратък интервал — значи не за това се бе обадил. В крайна сметка емоционалните излияния бяха големият специалитет на адвокатите, а в случая обаждането му не стигаше дори само да вземе тон за начало. Следователно оставаше другата възможност — нейният приятел, адвокатът, се обаждаше да каже, че се връща в Ангила, но щом разговорът приключи така бързо, значи Кейт явно не си направи труда да възрази. Стана му неприятно.

Когато влезе в банята, Кейт го видя изправен пред мивката със самобръсначка в ръка и препасан с кърпа. Тя се подпря на тоалетката и се загледа в огледалото как той довършва бръсненето. Цялото му лице беше покрито с пяна, виждаха се единствено черни вежди, изразителни сини очи с дълги ресници и фините очертания на устните му.

Той сложи самобръсначката под водната струя и я погледна в огледалото, а на устните му заигра усмивка, като видя заплепеното изражение по лицето ѝ, после веднага продължи да се бръсне. След всяко плъзване на бръснача пяната постепенно изчезваше и откриваше едрите скули на загорялото му лице.

Кейт стоеше загледана в него, но много скоро челото ѝ се сбърчи от тревожните мисли, които я обзеха след обаждането на секретарката на Ивън. От нея научи, че в неделя двамата с Ивън работили до късно през нощта и накрая той успял да постигне приемливо извънсъдебно споразумение със защитата на ответната страна. После се опитвал да се обади на Кейт, за да ѝ каже, че ще вземе самолета в 2:30 ч. през нощта и ще пристигне на острова в 12:35 ч. местно време. За съжаление непрекъснато се включвал телефонният секретар във вилата или гласовата поща на мобилния ѝ телефон. Накрая се ядосал и се отказал, но не оставил съобщение, а поръчал на Патриша в понеделник сутринта да звъни на Кейт, докато я намери. „На твоето място — посъветва я с шеговит тон Патриша — аз бих излязла да го посрещна още на вратата с мила усмивка и с чаша мартини. Той беше направо бесен, че цели два дни не те намери.“ „И още по-зле ще му стане — помисли си Кейт, — защото ще го посрещна на вратата с куфар в ръка.“

Мичъл забеляза в огледалото как изражението ѝ се промени.

— Нещо май не ти е много весело — отбеляза безстрастно.

— Вече пътува насам.

— Значи има наистина за какво да не ти е весело.

— Ще трябва да отида във вилата, за да го посрещна и да му дам някакво обяснение. Чудя се как да постъпя и какво да му кажа...

— Да, не е весело, ами направо тъжно.

Смутена, дори обидена от безгрижните му отговори, от безразличното му отношение спрямо неприятностите, които я очакваха, Кейт отбеляза колебливо:

— Ти май имаш готови отговори за всичко. Няма ли и на мен да ми дадеш някой полезен съвет?

— Щом като вече пътува насам, положението е повече от ясно — заяви той, като изплакваше самообръсначката. — Вярвам, че по характер двамата с него сме джентълмени, което ще рече, че имаме ролята да изпълним точно определени задължения. А тъй като, надявам се, ти вече си взела решение да се разделиш с него и да бъдеш с мен, задължения имаш и ти.

Изненада се от странните му обяснения, от това „надявам се, ти вече си взела решение“, и се загледа замислено как движи бръснача над горната си устна, накрая попита:

— И какво по-конкретно е задължението ти в тази твоя роля на „джентълмен“?

— Длъжен съм да се оттегля благопристойно за известно време, докато изкара отпуската си заедно с теб, но без да преставам да се боря за правото си.

— Ами неговото задължение?

Той долепи самообръсначката върху лявата си страна и обясни:

— Щом научи, че си взела твърдо решение да бъдеш с друг, той е длъжен да поеме достойно поражението си, да ти пожелае да бъдеш щастлива... с което ще ти покаже от какъв принц се лишаваш, ще те накара да се колебаеш и измъчваш... и накрая трябва просто да се махне от погледа ми.

— А от мен какво се очаква?

— Без да отлагаш нито ден... нито час даже... ясно и точно да му обясниш, че решението ти е окончателно, но докато му разясняваш как стоят нещата, ти не трябва да се поддаваш на никакви негови желаниа да доближавате онова прекрасно просторно легло.

В този момент Кейт изведнъж проумя каква беше причината за раздразнението му.

— Ревност ли да виждам във всичко това?

— Още не, но май ще стане — беше неговият отговор, като движеше рязко и отмерено бръснача под лявото си ухо.

— Но защо? — Кейт демонстрира изненада, за да прикрие радостта си от тези негови думи. — Невъзможно е в телефонен разговор да сложа край на връзката ни или пък да отида и да му го съобщя директно на летището. Искам да сме във вилата, за да му го обясня по-внимателно и да се разделим по-естествено.

Мичъл замълча, изми лицето си, после попита:

— За колко време се стига от Чикаго дотук?

— Около осем часа, защото няма директни полети.

— Странно ми изглежда намерението ти „да се разделите по-естествено“, след като с нищо не му показва, че не държиш да се връща, нито да бъдете заедно до края на отпуската му.

Едва сега Кейт схвана в какво се състоеше заблудата му и побърза да поясни:

— Преди малко не разговарях с него, а със секретарката му. Поръчал ѝ да ме намери и да ми предаде, че идва със самолета в 2:30 ч.

през нощта и ще пристигне в 12:35 ч. Не съм и помисляла, че ще реши да идва за последните четири дни от почивката ни. Ако беше успял да се свърже с мен преди заминаването си, нямаше да го зальгвам, че го чакам да се върне и че всичко ще продължи постарому.

— Съжалявам. Не знаех за това.

Кейт прие смуцението му със снизходителна усмивки. Зарадва се от приятното откритие, че женската ѝ власт видимо действаше. Тя реши да се пошегува, ето защо скръсти ръце, наклони глава и започна да оглежда маникюра си:

— Що се отнася до онези правила и задължения... Какво ще ти продиктува да направиш своята джентълменска душа, ако реша да премисля известно време намерението си да се разделя с моя приятел?

Той се пресегне да вземе кърпата, за да прикрие усмивката си, защото веднага се досети какво ѝ се иска да постигне. На него обаче никак не му липсваше опит, а словесните двубои между мъж и жена, в които някой от двамата прави опит да поведе играта.

— При подобни обстоятелства — обясни той — съществуват пределно ясни правила. Ти се обаждаш по телефона, за да ми кажеш, че се колебаеш, и двамата с него просто си разменяме ролите.

— Искаш да кажеш, че ще приемеш достойно поражението, ще ми пожелаеш да бъда щастлива и ще се махнеш от пътя му? — В гласа на Кейт прозвуча разочарование.

След тези нейни думи се усмихна.

— Сладка моя, харесва ли ти наистина да си играеш такава игричка с мен?

— Не — отвърна тя смутено и той се разсмя.

Макар и поласкана от милото му обръщение, Кейт добави рязко:

— Само недей да се заблуждаваш, че примерната ученичка с червени къдрички не умее да държи на своето.

— Няма нищо примерно в ученичка, която е била регистрирана в полицията.

Кейт се засмя и поклати глава в знак на съгласие, че това действително е безобразно. Мичъл я погледна с повдигнати вежди, за да чуе дали ще каже нещо, но тя замълча, и той като момченце се ухили победоносно, след което се обърна към огледалото.

Кейт хвърли око към часовника:

— Не искам да ме гледа, докато събирам багажа си, затова трябва да съм готова, преди да дойде във вилата, а той сигурно ще е там към един. Вече минава единайсет, трябва да тръгвам. Ще се преоблека — каза и отиде до гардероба. Извади бели панталони и забеляза, че липсват черната рокля и обувките, с които беше предната вечер.

— Да знаеш случайно къде ми е роклята от снощи?

Мичъл се смръщи учудено.

— Ако си намислила да облечеш тъкмо това, когато ще му представяш твоите изчерпателни обяснения, за да бъде раздялата ви по-естествена, значи нищо не си схванала, когато говорихме за онези задължения.

В първия момент Кейт се вбеси, после се развесели от тези негови подозрения. Седна пред тоалетката и започна да разресва косата си.

— Ето значи, пак същият тон — взе да разсъждава гласно тя, сякаш говореше на себе си. — Не беше ли това... ами, да, точно така... гласът на един уж не особено ревнив мъж, който твърди, че ако случайно променя намеренията си, той ще се откаже с лекота от мен.

Мичъл замижа весело в израз на примирение, че признава нейната победа в словесния двубой, а тя продължи да се реши.

— Сега разбирам защо е плакал баща ти. — Това обаче си беше чиста лъжа, защото никога през живота си не беше изпитвал такава приятна лекота в душата си, както в този момент, докато я гледаше как разресва прекрасната си червена коса. — Снощи, докато ти беше в банята, дадох дрехите на Дидерик. Той ще ги върне почистени и изгладени.

След около десетина минути тя отиде при него на терасата — той стоеше и гледаше към морето:

— Трябва да тръгвам.

Мичъл се обърна и за момент се сепна, като видя куфара в ръцете ѝ, но веднага след това се усети, че тя го взима със себе си във вилата, за да събере нещата си. Бодрото му настроение се изпари, когато видя как тя оставя куфара и тръгва към него, за да се сбогуват.

— Наистина ли не искаш да дойда и аз и да те чакам във Филипсбург? — Той обви ръце около кръста ѝ.

Кейт сложи ръце върху гърдите му и поклати глава. Отмереният ритъм на сърцето му под бялото плетено поло ѝ даде кураж да обясни:

— Искам поне за малко да остана насаме със себе си. Преди да го видя, имам нужда за кратко да откъсна ума и сърцето си от нас двамата и да съсредоточа мислите си към него. С теб ще се видим в четири часа на онзи кей, където вчера оставихме лодката.

— Но може и да не са ти нужни три часа за обяснения, ако той приеме нещата спокойно.

— Тогава ще използвам времето, за да помисля малко повече за мен и теб.

Той се вгледа с усмивка в зелените ѝ очи, изпълнен с възхищение от желанието ѝ да прояви морал и дипломатичност.

Тя също се усмихна — морският бриз галеше косата ѝ, а той усещаше върху гърдите си познатия допир на нежните ѝ ръце, който го изпълваше с топлина и желание.

Добре знаеше, че е абсолютно права и че е много разумно от нейна страна да остане насаме, за час-два да забрави за „тях“.

— Дай ми една целувка за довиждане — Той мислеше да я целуне леко, но тя впи устни в неговите и тялото му пламна.

Под тях детектив Чилдрис вдигна безгрижно камерата, сякаш снимаше за удоволствие красивата фасада на хотела, отмести обектива веднъж наляво, веднъж надясно, после го върна към фасадата и направи още една снимка на двойката, която се виждаше на терасата на четвъртия етаж.

Мичъл не я изпрати до вратата, а остана на терасата, защото оттам имаше прекрасен изглед към входа на хотела, и той я видя отново само няколко минути след това, когато портиерът повика такси и сложи куфара ѝ на задната седалка. Щом шофьорът мина под терасата, тя помахна на Мичъл с усмивка през отворения прозорец на колата.

— Чакам те — извика той и тя кимна.

Таксито направи обратен завой по автомобилната алея в посока към главния път и Мичъл го проследи с поглед докрай, после се загледа в един туристически кораб в далечината, който плавно се носеше по водите. Реши, че на другия ден ще отведе Кейт на разходка по море с яхтата на Зак. Джули и Зак щяха да пристигнат след няколко дни и той искаше да ги запознае с Кейт. Искаше също да ѝ покаже

каква къща строи на Ангила — това беше първата му къща и той избра за нея едно красиво кътче наред палмова горичка, разположена на тихо крайбрежно място, откъдето се откриваше чудна гледка към океана.

Не знаеше как му беше хрумнало да избере за своята къща тъкмо този малък карибски остров, но ето сега в новия му дом една червенокоса красавица с прелестни зелени очи и с пленителна усмивка ще му доставя наслада, ще топли сърцето му и накрая ще го открадне. Дотогава оставаха... оставаха само четирийсет и осем часа.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Вратата на кабинета на главния прокурор на щата, намиращ се в сграда на Уошингтън Стрийт, беше затворена. Отвън цареше необичайна тишина благодарение усърдието на Паола Москато, секретарката на Грей Ели, която седеше на бюрото си и посрещаше всеки новодошъл намръщено и с пръст, притиснат до устните ѝ.

В кабинета двама от заместниците на прокурора стояха до прозореца срещу вратата и наблюдаваха как Грей Елиът подготвя за възложената задача главния свидетел по делото за убийството на Уилям Уайът. Той седеше във въртящия се стол зад бюрото на Грей, а пред него бяха сложили молив и бележник с няколко напътстващи фрази, от които да се ръководи по време на телефонния разговор, тъй като му предстоеше да позвъни на Мичъл Уайът. Трябваше да го прилъже да се върне в Кук Каунти, за да попадне под властта на местната юрисдикция.

Майката на свидетеля седеше пред бюрото и мачкаше в скута си носна кърпичка — скръбта беше помрачила красивото ѝ лице след известието, че са открили тялото на съпруга ѝ, и тя гледаше занемяла как синът ѝ се подготвя да заложи капан на убиеца. Лили Риърдън, следовател в екипа, наблюдаваше процедурата и като погледна към Каролин Уайът, кимна замислено и прошепна на колегата си:

— Представяш ли си само какъв шок е да разбереш, че след убийството на съпруга ти убиецът е останал да гостува в дома ти.

Джеф Сервантес кимна разбиращо:

— Ако Грей не успее да се справи със случая по най-бързия начин, тази жена ще се поболее, може и изобщо да не издържи.

Грей се подпря на бюрото си и попита:

— Готов ли си да започваме, Били?

Четиринайсетгодишният красавец вдигна глава към него, преглътна и кимна. Той беше стройно и високо момче за своята възраст — носеше тъмен костюм, бяла риза и стилна вратовръзка с лекота, характерна за добре гледано пубертетче, което се чувства еднакво

удобно и в джинси, и в костюм. На неговите години и Грей изглеждаше така.

— Пийни си още малко вода, защото ми се иска да повторим всичко още веднъж. Става, нали?

— Няма проблем, господин Елиът.

— Наричай ме просто Грей. Сигурен ли си, че се чувстваш готов за разговора?

Въпреки че си личеше голямото му притеснение, момчето кимна, веднага след това по лицето му пролича малко повече увереност и той кимна пак.

— Той уби баща ми. Ще направя всичко, което зависи от мен, за да го заловите.

— Не се съмнявам в това — отбеляза прокурорът, а на устните му трепна лека усмивка, защото веднага му направи впечатление, че момчето имаше чаровното изражение на баща си и непоколебимата твърдост на Сесил. — Значи така, нека преговорим нещата още веднъж. От теб се иска просто да кажеш на Мичъл, че са открили тялото на баща ти и убиецът е направил самопризнания, че...

— Знам.

— След това ще му обясниш, че дядо ти и майка ти са приели нещата много тежко и че ти имаш нужда той да е до теб, защото си ужасно уплашен.

— Добре — отвърна Били, после добави с трогателна непрестореност. — Последното ще го кажа без проблем, Грей, защото наистина съм... ужасно уплашен.

— Постарай се да бъдеш убедителен през целия разговор.

— Задължително.

Грей остана доволен от отговора му, пресегна се към бюрото си за телефона и натисна бутона за вътрешна.

— Свържи ме с номера, Паола.

Като гледаше да не притеснява момчето, Грей бавно мина зад него и включи записващия апарат, след това погледна часовника си. Прецени, че по местно време в Сейнт Мартен е един и половина, а по информацията на Чилдрис Мичъл Уайът се намираше в хотелския си апартамент.

За да минава времето по-бързо и за да не мисли за изпитанието, което предстоеше на Кейт, Мичъл беше позвънил на своя сътрудник в Ню Йорк, за да му изпрати по факса няколко документа, поискани от Ставрос. Когато откъм масичката дойде звукът на мобилния му телефон, Мичъл протегна разсеяно към него ръка.

— Чичо Мичъл, аз съм, Били — поясни за всеки случай момчето, и то с толкова разтреперан глас, че почти заекваше.

— Какво се е случило? — Мичъл се надигна бавно, предчувствайки неприятност.

— Става дума за татко...

Като стисна очи, той се приготви да му кажат онова, което все някога трябваше да чуе.

— Н-н-намерили са тялото на татко в един кладенец близо до фермата.

— Но това е ужасно — изрече Мичъл с прегракнал глас, след това отвори очи и тръсна глава, за да дойде на себе си. — Значи кладенец? Паднал е в кладенец?

— Не, не е паднал. Бил е убит. Прострелян в гърдите.

Мичъл не знаеше какво да каже от страх да не изрече нещо неподходящо и напрегнато очакваше момчето да продължи.

— Да, Били, говори. Слушам те.

— Убил го е пазачът в къщата на Юдълс. Н-направил е с... самопризнания. Той е един гнусен стар пияница и е признал всичко в полицията, когато го поставили натясно. Този гаден мръсник... застрелял баща ми! Чичо Мичъл, ела си у дома, много те моля! Мама се е заключила в стаята си, не излиза навън и аз се притеснявам страшно много за нея, а дядо Сесил... него ще вземат в болница, защото получи сърдечен пристъп.

— Ще си дойда — обеща Мичъл.

— Още довечера? Кажи ми, че ще си дойдеш още довечера, много те моля. Ще те чакам и ще се старая не губя сили, да бъда мъжът в семейството, както дядо Сесил ми каза, после ще предам всичко в твои ръце — Той направи пауза и Мичъл усети как сърцето му сви. — Чичо Мичъл, много се страхувам за мама. Тя изобщо не ми отговаря, а в стаята си има сънотворни.

— Връщам се.

— Веднага ли?

Той погледна часовника си.

— Оттук ще тръгна към пет, това при вас е три часът. Значи най-късно до осем ще съм там.

— Добре — каза момчето. — Чичо Мичъл?

— Кажи, синко?

— Татко те обичаше много. Той... той казваше... казваше, че ти си този, който го прави горд да носи името Уайът.

Мичъл изпита непознатото усещане, че нещо заседна на гърлото му, и се загледа през прозореца.

— Благодаря ти за тези хубави думи.

От другата страна на линията, в Чикаго, Били се отпусна доволно на стола на Грей и погледна с широка усмивка тръпнещите наблюдатели в стаята.

— Е, справих ли се добре? — попита той, като барабанеше уверено с молив върху жълтия бележник. — Изприказвах куп безсмислици, но пък свършиха добра работа, не е ли така? Особено онези преструвки за „стария пияница“, те имаха страхотен ефект.

Застанала в другия на стаята, Лили Риърдън усети как я полазиха тръпки и смутено наведе глава.

— Беше невероятен, Били — изрече гордо Грей и се изправи. — Направо невероятен.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Няколко минути след разговора с Били Мичъл остана като парализиран — взираше се в пода и полагаше усилия да овладее скръбта си от загубата на своя природен брат. Познаваше го бегло, но новината за смъртта му го беше потресла.

Болката от загубата на близък човек беше нещо съвършено непознато за Мичъл, защото допреди осем месеца дори самото чувство да имаш родственик беше непонятно за него. Но ето че душата му вече не беше чужда нито на едното, нито на другото, и той усещаше мъчителна болка.

Спомни си деня, когато Уилям заедно с Каролин и Били го очакваше в дневната на апартамента му в Лондон.

— Разбирам добре, Мичъл, защо не желаете да отговаряш на обажданията и на писмата ми — посрещна го с усмивка Уилям, независимо че той влетя в стаята като бесен с твърдото намерение да ги изхвърли като кучета, за да не му се мяркат повече пред очите. — Човек обаче не избира роднините си, така че май ще трябва да ни приемеш.

Но макар че през онзи ден нахълта сърдито в стаята с категорично решение да отхвърли безнадеждно просрочените опити за сближаване от страна на неговото семейство, той неочаквано се почувства сразен от усещането, че стои очи в очи с човек, който имаше някаква прилика с него.

— На мен не ми трябва брат — отрязва го Мичъл.

— Но не и на мен — отвърна Уилям с онзи несравним, типично негов тон, в който звучеше и много топлина, и невероятна твърдост. — Ще позволиш ли да седнем?

Мичъл понечи да каже „не“, но срещна погледа на Били, вторачен съсредоточено в него, и усмивката на Каролин, която сякаш му казваше: „Знаем, трудно ти е, но и ние сме доста смутени“.

Така и не усети как стана всичко, но той прие да ги види не само на другия ден, но и на по-другия и така нататък.

Уилям имаше голямо желание да опознае Мичъл, макар че предварително беше научил доста неща, а Мичъл за него — не. Той знаеше фактите, свързани с раждането му, беше изчел всички стари папки, които Сесил пазеше, и там беше намерил прибрани също така писмата и известията от училищата, в които беше учил Мичъл, но все пак беше достатъчно откровен да признае, че всички са стояли запечатани.

Освен информацията в папките Уилям беше открил немалко сведения и в компютърната мрежа. Знаеше за степените на Мичъл от Оксфорд и Кеймбридж, за Ставрос Константатос и за брака му с Анастасия. Понякога даже се шегуваше с брат си за някои по-известни негови авантюри.

Мичъл не искаше да знае нито за баща си, нито за дядо си, защото, за разлика от Уилям те никога не си бяха направили труда да го потърсят. В началото брат му приемаше с разбиране това негово отношение, но Мичъл доста скоро успя да се убеди, че въпреки своята благост и кротост брат му ръководеше парада и никой не беше в състояние да предскаже в каква посока ще поеме в един или друг момент.

Веднъж, когато беше в Чикаго за среща с Мат Фарел, Мичъл отиде на вечеря в дома на Уилям и там брат му реши да обърне разговора в посока, която преценяваше като солиден коз в стремежа му да го привлече към Сесил.

— Налага се да поговорим за сериозни суми пари...

— Неговите или моите? — попита хапливо Мичъл.

Макар вече да знаеше, че Сесил Уайът е милионер, Каролин веднага наведе глава, за да прикрие усмивката си. Уилям се разсмя, после добави със сериозен тон:

— Половината от моето наследство се полага по право на теб.

— Не ми е нужно.

— Не те питам дали ти е нужно, искам просто да знаеш, че няма да си го присвоя. аз съм твой по-голям брат, макар че по ум ти си по-голям от мен, и по право ми се полага да се погрижа за твоето наследство — смутено се усмихна, след което добави: — Често пъти съм се питал какви ли щяхме да бъдем като деца, ако бяхме израснали заедно, и съм те виждал във въображението си как си с мен навсякъде, как аз те пазя от побойници, а ти... ти... сам знаеш...

— Не, не знам — отговорът му беше напълно искрен.

Каролин довърши изречението, като гледаше към Мичъл с мила усмивка:

— Ти, ти щеше да се радваш, че имаш по-голям брат, който да ти дава кураж, да те учи на полезни неща и така нататък.

Мичъл се загледа в своя „по-голям брат“ — той седеше на челното място на голяма, изискано подредена маса в скъпо имение в Чикаго. На ръст беше малко по-нисък от него, на възраст — няколко години по-голям, на килограми — доста по-тежък. „Аз и сега се радвам — каза си той наум, — но ако си дошъл, за да ми даваш от богатствата си, по-добре ти да чуеш някои полезни неща.“

Скоро след това Каролин успя да поговори насаме с Мичъл по въпроса за баща му — баща и на Уилям — и му разказа неща, които му обясниха нежеланието на Едуард да потърси контакт с него.

— Никога не съм виждала такъв саможив човек като бащата на Уилям... тоест и твоя баща. Той цял живот се мъчи да прикрива истината за себе си и в собствените си очи, и в очите на другите, а за да избяга докрай от нея, непрекъснато пие. Като дете Уилям никога не е получавал грижи от него и затова беше взел твърдо решение да те намери — завърши разказа си Каролин.

— Уилям не може да се примири с мисълта, че в двамата сте били така изоставени в детството си, а сте могли да бъдете заедно и да се радвате един на друг затова е взел твърдото решение да компенсира изгубеното време. — След това тя се изправи, хвана Мичъл под ръка и двамата тръгнаха към трапезарията, където ги очакваше вечерята. — Между другото — довери ми го, — ако не си го забелязал, бъди сигурен, че той те обича — ти си прекрасен брат в неговите очи и той се чувства горд с тебе.

Мичъл виждаше, че тя очаква да чуе какви са неговите чувства към Уилям, но вместо това се усмихна и каза:

— Най-голямата му радост си ти.

— Той на мен е голямата ми радост — отвърна непринудено Каролин.

Но ето, сега се измъчваше, че не беше казал на Каролин колко уважава Уилям, така че Уилям да беше разбрал за неговите чувства. Защо не беше посмял да каже нищо? Защо не се реши да го сподели, докато брат му беше жив?

Мичъл въздъхна тежко. Трябваше да реши какво да предприеме. Със сигурност напразни бяха страховете на Били, че майка му ще погълне смъртоносна доза приспивателни. Още от самото начало Каролин добре знаеше — независимо от предположенията на полицаите — че Уилям е бил отвлечен. Знаеше също така, че само смъртта може да раздели Уилям от семейството му. Много пъти бяха разговаряли за това след изчезването на брат му. Освен това немислимо за нея беше да изостави Били сам на този свят, така че нямаше опасност да си сложи край на живота си.

От друга страна обаче, беше длъжен да замине незабавно за Чикаго и да бъде редом до Каролин и Били в изпитанията. Поне това трябваше да направи за... любимия си брат.

Той не се съмняваше, че щом обясни на Кейт защо налага да отиде в Чикаго, тя веднага ще прояви разбиране и съчувствие към него. Тя беше толкова добра, дори и ранено куче на пътя не подминаваше, така че със сигурност щеше да го разбере.

Възможно беше през тези няколко дни сутрин да пътува до Чикаго, нощем да се връща на острова. Пътят беше само четири часа, пък и можеше да спи в самолета. И все пак не можеше да си представи да я остави през това време сама в някой хотел, както беше постъпил приятелят ѝ.

Спомни си думите ѝ, че обича да пътува с яхта, и изведнъж взе решение — да говори със Зак и да уреди да я вземат на яхтата му, за да обикаля островите с тях, докато той отсъства. Това щеше да ѝ достави голямо удоволствие. След ден-два Зак и Джули заедно с Мат и Мередит пристигаха от Рим, за да направят продължителна обиколка с яхтата. Но сигурно щеше да ѝ бъде приятно да се запознае с тях, реши Мичъл.

Най-напред се обади на своите пилоти и им нареди в пет часа да бъдат готови за излитане за Чикаго. След това позвъни на рецепцията в хотела, за да ги уведоми, че се налага да напусне веднага хотела. Накрая се обади на Зак в Рим.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

От прозореца на дневната в апартамента на Мичъл на площад „Навона“ в Рим Джули Матисън Бенедикт се любуваше на удивителния фонтан, дело на Джовани Бернини. Фонтанът беше облян от светлина, малките ресторанчета на площада вече предлагаха вечерното меню, а покрай тях се нижеше бавно нескончаем поток от туристи и влюбени двойки. Зад нея седеше съпругът ѝ, разположен в изящно бароково кресло, и прелистваше записките от поредния снимачен ден на новия си филм. След двуседмичен престой в Рим работата приключи, но той реши да останат още два-три дни, за да направи някакви външни снимки.

— Ще ми липсва всичко тук — отбеляза Джули, като се обърна.
— И Джовани даже ще ми липсва.

Зак вдигна поглед към нея и се усмихна:

— Сериозно? Откога си престанала да го смяташ за бандит под маската на шофьор?

— От вчера — призна Джули. — Вчера буквално ме натика в колата и се втурна да преследва един мъж, който отъмкна чантата на възрастна дама.

Зак я стрелна с остър поглед:

— А кога щях и аз да науча за това?

— Ами сега — увери го простодушно тя, — вече напускаме Рим и тази история няма да те тормози. Не мога да повярвам, че Джовани е познавал Мичъл още от дете, още когато са живели в Италия. Представи си само!

— Аз лично се удивих и от това, че Джовани не ползва само няколко думи, ами говори английски що-годе добре — започна да обяснява Зак, но телефонният звън го прекъсна.

След няколко минути приключи разговора с необичайно замислен поглед.

— Какво има? — попита Джули.

— Обади се Мичъл. Явно на островите се е сближил с някаква жена, но се налага да замине за Чикаго и ще трябва да я остави сама. Помоли да позвъня на Прескот, за да я приеме на борда на яхтата и да обикаля около бреговете заедно с нас.

Тя го погледна изпитателно, защото в погледа му личеше някаква развеселеност:

— Няма ли да кажеш и останалото?

— Останалото е най-любопитно. Мичъл е намислил всеки ден да пътува до Чикаго и обратно, за да не я оставя да скучае на борда.

— Шегуваш ли се?

— Говоря сериозно. А и неговите намерения явно са сериозни — после добави с мрачно изражение: — Налага се да се върне в Чикаго, защото са открили трупа на брат му. — Той хвърли поглед към часовника си и се пресегна към телефона, за да позвъни на Прескот. — Сега на Сейнт Мартен е един и трийсет — отбеляза, а той ще я отведе на борда в пет.

— Не ти ли спомена как се казва? — продължи да любопитства Джули.

— Кейт Донован.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Кейт затвори куфара, отнесе го в дневната и го постави до сака с дрехи. За стотен път си повтаряше наум какво ще каже на Ивън, даже взе да се страхува да не прозвучи като заучено слово, но не спираше да я измъчва мисълта, че ще му причини голяма болка.

След като пригответи багажа си, излезе на просторната тераса и усети как душата ѝ се изпълни с приятно чувство на носталгия. Та нали само преди три дни стоеше на същото това място, говореше по телефона с Холи, хранеше Макс с бекон. Но тогава, в онова утро, животът ѝ изглеждаше сив и безрадостен, сега всичко беше ослепително красиво, изпълнено с надежда. Само за три дни целият ѝ живот се промени заради любовта.

С усмивка на лицето тя пристъпи напред и прокара ръка по каменния парапет. Там, сред гъстите палми, стоеше тя и към нея вървеше Мичъл, неочаквано склонил да се върне и да отговори на въпроса ѝ... „Името на брат ми е Уилям.“

Тук, на същата тази тераса, двамата танцуваха заедно.

— Тук се запознах с един човек и между нас има изключително привличане. Искам да продължа с него.

Сърцето ѝ замря — той стоеше като вкаменен и не отронваше нито дума.

— И кога се случи това?

— Преди два дни. Всъщност преди около три дни — побърза да се поправи Кейт, за да не изглежда постъпката ѝ твърде лекомислена.

— Кой е той?

— Не го познаваш. Живее и в Европа, и в Ню Йорк.

— Къде се запознахте?

— Ивън, моля те...

— Искам да чуя повече, за да разбера защо заради човек, когото познаваш от два дни, си решила да сложиш край на връзката ни от четири години. Каж ми!

— Запознахме се в един ресторант тук.

— С какво се занимава?

— Ами... не знам със сигурност.

— Как се казва?

— Няма значение.

— Напротив, за мен има значение. Искам да знам кого да ругая. Така е с мъжете, Кейт. Правим се, че проявяваме разбиране, че приемаме нещата спокойно, после се напиваме като свине и не спираме да ругаем мизерника, който ни е отнел любимата жена.

Очите ѝ се насълзиха.

— И сигурно си спала вече с него? — завърши той. — На мен ми трябваша два месеца, за да те отведа в леглото, а той се справи за два дни.

— Време е да тръгвам. — Кейт протегна ръка, за да вземе куфара си.

— И все пак искам преди това да чуя името му.

— Мичъл Уайът.

Лицето му се вкамени от изумление, защото не можеше да повярва на ушите си.

— Мичъл Уайът? — изрече бавно. — Ти тук си започнала връзка с него, с Мичъл Уайът?

— Да не би да го познаваш?

— Знам го да — промърмори ядосано. — Това е онова копеле, внукът на Сесил Уайът.

Но вместо да се смути от факта, че Ивън се е срещал с Мичъл, Кейт не отдаде особено значение на думите. През годините с него беше имала неудоволствието яко да се убеди, че хората във висшите кръгове поддържат тесни връзки помежду си от различни градове в страната, следят внимателно действията си и непрекъснато ги коментират помежду си. Отдавна се беше отказала да придружава Ивън на техните събирания. Тя беше обикновена чиновничка, дъщеря на собственик на ресторант, затова изглеждаше чужда в очите на тези хора и те се стараеха да проявяват любезност към нея само заради Ивън. Кейт полагаше усилия за същото и по същата причина. От време на време Ивън се опиваше да ѝ разкаже за някое от тези събирания, но още щом започнеше да обяснява кои и какви са били гостите, тя несъзнателно се разсейваше и не го изслушваше докрай. Не си спомняше кой точно

беше Сесил Уайът, затова прие съвсем безучастно репликата „онова копеле, внукът му“.

— По дяволите, на това му се казва съвпадение! — възкликна той, но в гласа му не личеше, че го приема точно така.

— На кое? — попита Кейт, доволна, че вниманието му се насочи към нещо друго.

— Когато се видях с него на рождения ден на Сесил Уайът, аз изрично споменах, че двамата с теб ще дойдем на почивка тук и ще отседнем в „Айлънд Клъб“. От него разбрах, че и той ще бъде по същото време тук. На яхтата на негов приятел. Прости ми, ако ти прозвучи параноично, но аз се изненадах, че той уж е решил да изостави току-така всички онези жени на партито, които му правеха мили очи... и че толкова не може да намери за себе си подходяща жена, да я доведе тук, на някой остров, да летуват заедно... но ето че той „най-случайно“ попаднал на теб — и то в хотел, на който не е гост... и то точно по време на моето отсъствие. Не, за мен това не е никакво съвпадение, а отмъщение.

— Но той изобщо няма представа кой си ти — прекъсна го Кейт. — Аз никога не съм споменавала името ти.

— Твоето местонахождение е моето име — отвърна рязко Ивън.

Кейт не виждаше смисъл да оборва подобни нелепости, но беше изумена, че настъпващата раздяла с нея го караше да прави абсурдни заключения.

— Отмъщение за какво? — попита равнодушно.

— Нищо ли не ти разказа Уайът за родословието си?

— Не ме интересува нито произходът му, нито родът му.

— Ами тогава се поинтересувай, Кейт — срязва я той. — Става дума за една гадна историйка, в която участваме и аз, и баща ми.

— Е, добре — примири се с въздишка тя. — Нека да чуя.

— Допреди няколко месеца Мичъл Уайът смяташе, че е бил изоставен още след раждането си и че името му е случайно подбрано от имената в телефонен указател. Той е учил в най-известните европейски пансионери заедно с децата на световните богаташи, но у него винаги са подхранвали заблудата, че това е ставало благодарение на благотворителни средства.

Сърцето я заболя от това, което чу, но нямаше търпение всичко да приключи по-бързо.

— Каква е връзката с теб?

— Автор на целия план за тази заблуда и за нейното поддържане е моят баща, но преди осем месеца Уайът разбрал каква е истината. Сесил обаче най-изненадващо реши да го покаже в Чикаго и сега навсякъде го представя като свой пряк наследник. Аз и баща ми сме единствените, които знаят покъртителната истина за неговото минало, и той е изпълнен с ужасна омраза към нас, ненавижда баща ми заради това, че е режисирал целия план в угода на Сесил. Когато се приближи към нас на тържеството у Сесил, отдалеч му личеше, че ни мрази. Аз поведох разговор и се опитах да загладя нещата, като споделих за предстоящото ни летуване в Ангилла. Разказах му за теб, за твоята скръб и за това, че на другия ден отивам на погребението на баща ти.

— Имаш предвид, че си му казал името ми? — попита натъртено тя.

— Да. Но изобщо не съм подозирал какво изпитва. Дори аз самият едва там разбрах каква е била съдбата на Мичъл през детството му, и то по вина на Сесил и баща ми. А сега — добави след това той, — преди да се разделим, искам да те попитам нещо.

Кейт видя, че той приема края, без да налага преценката си за постъпката на Уайът, и това я трогна. Знаеше, че е убеден в правотата си, но пък за разлика от него тя познаваше Мичъл. Без значение, че се стараеше да бъде безпристрастен, в случая той беше отхвърленият и това със сигурност правеше преценката за съперника му доста субективна. Тя не желаше да застава на страната на Мичъл, да го хвали до небесата и да поема ролята на негов защитник, защото това щеше да разстрои Ивън. Гореше от нетърпение по-скоро да приключи всичко, да се върне при Мичъл и никога с нищо да не му показва, че знае покъртителната история за неговото детство. Когато дойдеше време, той сам щеше да ѝ се довери. Донякъде вече беше спечелила доверието му. Кейт кимна в отговор на Ивън и се усмихна:

— Какво ще ме питаш?

— С теб съм заедно от много време, Кейт, и добре знам колко е трудно да те спечели човек. Възможно е вината да е моя, да не съм намирал верните подходи. Давал съм ти от себе си всичко, което мога да дам — обществен престиж, пари, но ти не се вълнуваш от такива неща. Ето затова бих искал да разбера как, по дяволите, този човек

успя само за два дни да постигне нещо, за което аз полагам усилия вече четири години.

— Ивън, моля те, нека да не... — започна Кейт, в очите ѝ неочаквано бликнаха сълзи, защото никога не беше подозирала, че любовта му към нея е толкова силна — той дори принижаваше себе си заради нея.

— Кажи ми. Искам да знам. На онова парти лелята на Уайът, Оливия Хъбърт, разказваше на гостите, че тук, на Ангила, той строи къща. Може би си имала тайна мечта да притежаваш вила на някой остров? Сигурно те е завел да разгледаш къщата му и е осъществил твоите мечти?

Кейт го изгледа безизразно. Мичъл не ѝ беше казал за новата си къща. Не беше намерил подходящ момент — двамата не спираха да се любят и да се наслаждават един на друг.

— Не — отвърна тя с тих, откровен глас.

— Докато пътувах насам, чух да говорят, че на пристана е яхтата на Зак Бенедикт, а в интернет съм чел, че Уайът е приятел на Бенедикт... и влага много пари в неговите филми. Значи тази е приятелската яхта, за която той говореше на онова парти по повод престоя му тук. Може би сте били на разходка с яхта и ти е обещал да се наслаждаваш на приятни пътешествия цял живот в компанията на кинозвезди? Да не би пък това да е било голямото ти желание?

— Не. — Кейт направи усилие гласът ѝ да прозвучи естествено. Но я жегна мисълта, че Мичъл беше слушал така безучастно възторжените ѝ коментари за Зак Бенедикт, когато капитанът на тяхното корабче им посочи „Джули“. И все пак не беше лъжа отговорът му, че не е фен на Бенедикт, защото явно двамата са приятели. Това ясно показваше, че Мичъл не страда от излишна суета.

Нейните отговори не заблудиха Ивън.

— Явно за пръв път чуваш за къщата и за яхтата?

— Нека да приключваме, защото разговорът, който водим, е безсмислен — заяви твърдо Кейт.

— Добре, но искам първо сама да си дадеш отговор на един друг мой въпрос: защо, по дяволите, Уайът е решил да те уведоми за адресите си в Европа и Ню Йорк, а е премълчал за този в Чикаго?

— Той никога не е стъпвал в Чикаго — не издържа Кейт. — Много пъти ме е слушал да говоря за Чикаго... Сигурно щеше да ми

каже, ако има познати там. Да, точно така, той даже ме питаше колко време е пътят от там дотук! Ивън, явно не говорим за един и същи човек.

— Дано да си права, скъпа, защото този, за когото говоря, живее в Чикаго — заедно с Каролин Уайът.

— С кого?

— С Каролин Уайът. В края на миналата година изчезна един мъж на име Уилям Уайът. Спомняш ли си?

— Не съвсем.

— Красивата Каролин беше и още е съпруга на Уилям. Твоят Мичъл се е хванал с жената на доведения си брат и се нанесе при нея веднага след изчезването на съпруга ѝ!

— Да, знам за брат му — побърза да отбележи Кейт с известно удовлетворение, че знаеше нещо поне. — Той е обичал Уилям, а ако на Каролин къщата е като на всичките ти приятели и роднини, значи е с размерите на хотел.

Ивън приглади косата ѝ, след това отпусна ръка.

— Не се оставяй този мръсник да съсипе душата ти. А когато го направи — добави с мек глас, — не забравяй, че целта му е била да съсипе мен, не теб. Така ще ти бъде по-леко — взе чашата си и погледна към багажа.

— Редно е аз да ги сваля вместо теб, но не ми е по силите да ти предлагам помощ в пътя ти към него. Прости ми, Кейт.

Той излезе на терасата и се упъти към градината.

Кейт не откъсваше поглед от него, сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка.

Безброй въпроси я измъчваха, когато влезе в банята. Искаше да провери дали е прибрала всичко. Но остана като вкаменена пред мивката, защото не можеше да забрави казаното от Ивън, трябваше сама да направи преценка на нещата. Спомни си как Мичъл ѝ прошепна: „Предишната вечер моите чувства не бяха по-различни от твоите, ти много добре знаеш това“ — и душата ѝ се ободри. Не бяха лъжа тези думи. Бяха думи на истинския Мичъл, не на този, който си измисляше Ивън.

Разказът за детството на Мичъл обясняваше нежеланието му да отговаря на въпросите на Кейт през онази вечер, когато се запознаха. Едва ли на негово място някой би проявил желание да споделя с лекота

нерадостната история на живота си. Важното беше, че той не ползваше красиви съчинения, интересни измислици за себе си, не правеше опити да впечатлява новите си познати с приятни за разказване истории, а това беше доказателство за неговата благородна душа. Беше белег на изключително силен характер.

Кейт намери убедителни опровержения за всички клевети на Ивън, включително и за слуховете по адрес на Мичъл. Обаче не успя да намери обяснение за едно: ако беше вярно твърдението на Ивън, че Мичъл живее в Чикаго, не виждаше защо е било нужно да го крие от нея. Оставаше само една вероятност... може би е решил след завръщането си от Сейнт Мартен да не се среща повече с нея.

Трябваше да намери отговор веднага, а не когато застане отново пред него, защото пред погледа му ще се почувства обезоръжена и мислите ѝ ще тръгнат в друга посока. Искаше един прост, искрен отговор, нищо повече. В крайна сметка Мичъл сам я беше пратил да се срещне с Ивън, да приключи с него „по-скоро“ и „веднага да се връща“. Значи какво толкова неестествено да му зададе такъв въпрос и да поиска ясен отговор.

Кейт затвори вратата на банята и взе да рови в чантата си, за да извади мобилния си телефон и брошурата от хотела. С треперещи пръсти набра номера — сигналите се редяха, сърцето ѝ биеше все по-силно. Когато накрая чу телефонния оператор от другата страна, вече се подпираше безпомощно върху тоалетката и с разтреперан от вълнение глас помоли да я свържат с господин Уайът от президентския апартамент.

— Съжалявам, госпожо — осведоми я след кратка пауза операторът, — господин Уайът напусна хотела.

— Как така? Какво искате да кажете? А не е ли оставил съобщение за мен, за Кейт Донован, искам да кажа?

— Момент, моля.

Коленете ѝ се разтрепериха, докато чакаше отговора.

— Не, госпожо. Съобщение няма — заяви уверено операторът.

Тя се извърна и сграбчи с две ръце тоалетката, ушите ѝ бучаха под тежестта на зловец, присмехулен шепот: „Не искам да останеш с погрешна представа за нашите отношения... Нищо повече от това... За да не се стига до евентуални усложнения... Аз и това ще направя“.

Тя се разрида, пипнешком потърси кърпа и скри лицето си в нея — искаше да заглуши воплите си, да не ги чуе Ивън. Изпълваше я отчаяното желание да се овладее, да се махне моментално от банята, преди да е влязъл Ивън — захвърли кърпата на пода и наплиска лицето си със студена вода, след това откряна вратата и надникна — в стаята нямаше никого. С насълзени очи пристъпи навътре, грабна куфара и чантата и забърза към вратата, там поведе борба с ключалката.

Раменете ѝ подскачаха от приглушени ридания, накрая отвори вратата с коляно и тъкмо прекрачваше прага, когато чу гласа на Ивън:

— Чакай да ти помогна, Кейт, нека да...

— Няма нужда. Остави ме — отвърна високо тя, но без да се обръща, за да скрие лицето си.

— Какво, по дяволите... — Той сграбчи ръцете ѝ и я извърна към себе си. Погледна за миг лицето ѝ и веднага я притисна към гърдите си. — Какво се е случило, скъпа моя?

— Н... н... недей да б... бъдеш мил с... мен. Аз т... те оставих з... заради него, а той си е заминал.

— Няма значение — отвърна сухо той. — Не смятам, че съм особено мил. Какво ще кажеш да те върна у дома?

Кейт кимна и едва намери сили да проговори:

— Първо трябва да взема Макс.

Макс скочи в таксито и Кейт побърза да се отмести по-навътре, за да му направи място. Ивън заобиколи отзад и влезе през вратата от другата ѝ страна.

— Добре ще се натъпчем — отбеляза той и се намести до нея.

Щом затвори вратата, бедрото му се притисна до нейното.

Винаги пътуваха така, притиснати един до друг, но този път тяхната близост изглеждаше някак смуцаваща. Кейт чувстваше колко е напрегнат. Мъка и гняв горяха в душата му след нейното предателство. В този момент тя имаше безкрайна нужда от ласката му, от състраданието му, но не ѝ се полагаше нито частица от тях, а той щедро ѝ даряваше това, което изобщо не заслужаваше — Кейт засрамено наведе глава с насълзени очи. Макс положи голямата си глава върху коленете ѝ, без да откъсва от нея своя благодарен поглед, и тя протегна ръка да го погали. По страните ѝ се търкулнаха две сълзи. Сепна се от мисълта, че дори не си беше направила труда да се извини на Ивън. Преглътна с усилие и прошепна:

— Съжалявам.

— Знам.

Тя бръкна в чантата си, но не намери кърпичка. На седалката до себе си видя сака на Ивън и веднага протегна ръка към ципа, защото по лицето ѝ вече се стичаха сълзи.

— Има ли вътре салфетка или носна кърпичка, или нещо друго, което да използвам?

— Мисля, че не — отвърна Ивън. — Дай ми го, ще проверя.

— Не е нужно — тя дръпна ципа. — Сама ще...

— Не пипай... — каза той, но тя го изпревари. Върху мъжките дрехи, грижливо сгънати в сака на Ивън, видя изящна кутийка в розово-син цвят с красива кремава панделка. Кутийка с венчален пръстен.

Кейт закова поглед в нея, после закри с длани лицето си и отново избухна в сълзи.

След известно колебание я прегърна и я притисна до гърдите си.

— На теб ти се полага утешение, не на мен — промълви съкрушено тя.

— Нищо не може да ме утеши — отвърна приглушено.

— Отвратителна съм — упрекна се тя.

— Така е — отвърна той, опитвайки се да се пошегува.

Кейт стисна очи. Нямахше повече сили да мисли за Мичъл, иначе щеше да експлодира. Изтощена от цялото това мъчение, от неимоверните усилия да не мисли за Мичъл, Кейт задряма, докато остарялата таксиметрова кола се подрусваше бавно по краткия път към летището.

Когато отвори очи, Кейт почувства, че Ивън стиска ръката ѝ.

— Събуди се, пристигнахме — каза той и я пусна.

Докато беше спала, Ивън ѝ беше сложил пръстена.

Тя го погледна и взе да клати недоумяващо глава.

— Не, аз не...

— Чуй ме какво точно искам „да ти предложи“ — побърза да поясни той. — Знам, че ще ми трябва известно време, за да се съвзема след всичко това, на теб — също. Предлагам обаче годежът ни да бъде обявен в медиите.

— Защо?

Той се наклони и прошепна:

— Ами, първото е, че този пръстен ще стои добре на всеки тоалет, който ще избереш за събота вечер на благотворителния бал на Детската болница. Поканени сме като спонсори.

Той дръпна ръката си, за да извади пари от джоба и да плати на шофьора. Кейт го гледаше като онемяла и не знаеше какво да каже.

— Ами второто?

— Там ще бъдат и от фамилията Уайът. Виж — продължи той, — не знам какво е твоето мнение, но ако бях на твое място, щеше да ми достави удоволствие да покажа на Мичъл, че е бил използван за...

— За какво? — горчиво промълви Кейт.

Той я погледна с усмивка:

— За последната ти забегка.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Към пет и половина потокът от туристи по улиците край пристана рязко се стопяваше. Екскурзиантите, напълнили чанти с подаръци от безмитните магазини, поемаха към заминаващите кораби, а летовниците на острова се прибираха в хотелите за кратка дрямка, защото ги очакваха забавления до зори — в скъпи ресторанти, нощни барове, хазартни клубове.

Седнал в колата си, Макнийл се обади на Грей Елиът, за да докладва за местонахождението на Уайът:

— Все още се намира в района на пристана. И това е неприятно. Но току-що говорих с нашия човек на летището, имам и приятна новина. Той ме информира, че самолетът на Уайът е зареден, готов за полет и всеки момент ще напусне хангара. Пилотите пият кафе и го чакат. Значи съвсем скоро ще излети.

— Добре, бъди на линия — отвърна Грей. — Интерпол също имат готовност за действие и ще направят едновременен обиск на апартаментите му в Европа, но не искам да давам сигнал за начало, докато Уайът е във въздуха. Иначе ще бъде рисковано, защото току-виж му се обади някой портиер или домоуправител, и той ще разбере, че подозренията ни падат върху него. Но макар че на борда има телефон, не вярвам да е давал номера на хора от прислугата.

— Ще се обадя веднага щом получа нова информация — каза Макнийл.

Той прибра телефона си, в същото време Чилдрис извади камерата и я насочи към Уайът.

— Този човек е същински магнит за мадамите — отбеляза с лек копнеж, докато наблюдаваше през камерата, защото в обектив влезе красива блондинка.

— Извинете, бихте ли ми казали колко е часът — попита женски глас.

— Пет и половина — отвърна Мичъл, без да погледне нито часовника си, нито жената. Секунди преди това беше видял колко е

часът, а и не желаше да отклонява вниманието си от поредния кораб, появил се на хоризонта и пътуващ към брега.

Корабът постепенно се уголемяваше, по размерите скоростта му все по-ясно личеше, че е туристически. Мичъл не бързаше да си прави заключения къде ще акостира, защото отдалеч корабите винаги създаваха първоначалното впечатление, че се приближават в неговата посока, но по бреговата ивица на Сейнт Мартен имаше безброй пристани и яхтклубове. Минаха няколко минути, корабът продължаваше да приближава пристана, където чакаше Мичъл — той изгаряше от желание корабът да не променя посоката си и не отделяше поглед от носовата му част, а сърцето му постепенно ускоряваше своя ритъм.

Когато корабът стигна до самия бряг, Мичъл огледа изпитателно хората на борда, с надеждата, че сред туристите ще види буйната червена коса. „Айлънд Сън“ акостира на пристанището и само за минути всички туристи се изнизаха. Мичъл се върна на своя наблюдателен пост и се взря отново към хоризонта. Надяваше се да забележи очертанията на нов туристически кораб, плаващ към брега. Сигурно самолетът беше закъснял, нейният приятел беше пристигнал малко по-късно, затова и Кейт се бавеше.

За кой ли път се запита защо не си размениха телефонните номера. Сутринта преди нейното заминаване двамата се насладиха на слънчевия изгрев, дариха си весело настроение, дариха си споделени мисли, дариха си насладата от дълги, страстни целувки, дариха си приказна любов. Но кой знае защо не си размениха телефонните си номера, а може би нямаше нищо толкова чудно в това, замисли се унило Мичъл, защото той губеше всяка способност да разсъждава, когато тя беше до него, и нямаше сили да мисли за друго.

След двайсетина минути дойде нов кораб и Мичъл се разочарова, защото и на него не видя Кейт. Слънцето клонеше към залез и въображението му започна да ражда невъобразими картини. Представяше си как Кейт се е свила уплашена пред бесните изблици на своя приятел, как лежи пребита и изоставена във вилата и какво ли още не.

Веднъж влезли в ума му, той вече нямаше сили да се отърве от тези кошмари. Извади телефона си и след няколко справки успя да открие номера на „Айлънд Клъб“. Тъкмо го набра и си спомни, че

Морис не беше там, затова помоли да го свържат с този, който е на смяна в момента. От другата страна отговори мъж, представи се като „господин Орли“ и попита с какво може да му бъде полезен.

— Обажда се Мичъл Уайът — каза той, като полагаше усилия да прикрие тревогата си, — госпожица Донован във вила номер шест не се чувстваше добре тази сутрин, а сега никой не вдига телефона. Много моля да проверите дали всичко е наред, а аз ще изчакам, за да ми кажете.

— Госпожица Донован? — повтори господин Орли. — Вила номер шест? Сигурен ли сте?

— Убеден съм — отвърна троснато Мичъл. — Изпратете веднага някой да провери.

— Радвам се, че ще мога да ви успокоя, господин Уайът — побърза да отговори Орли. — Телефонът във вила номер шест не отговаря, защото тя е свободна.

— Как така свободна?

— Ами двойката, която беше настанена във вила номер шест, напусна днес в три часа. Мога ли с нещо да...

Мичъл затвори, без да изслуша Орли. Не беше в състояние да приеме това, което току-що чу. Стоеше като парализиран на мястото си и гледаше към хоризонта.

Откакто сутринта Кейт му беше помахала за довиждане, у него за миг дори не се беше прокрадвала мисълта, че ще го остави да чака на пристана. Тя го обичаше, също както и той нея. Чувствата им укрепваха във всеки момент на близост. Двамата бяха един за друг и Кейт преди него беше открила това. Тя търсеше вълшебството на любовта и те си го даряваха един на друг. Връзката с нейния приятел не й даваше това. Невъзможно беше да е напуснала „Айлънд Клъб“, за да се върне при него.

Значи оставаше другият отговор — с нейния приятел са напуснали заедно вилата, но той си е заминал сам. В момента тя сигурно пътуваше към Мичъл и нямаше търпение да го целуне и да го прегърне. Знаеше как да провери... Мичъл бръкна в джоба на панталона, извади неуверено портфейла си и измъкна листчето, на което предната вечер ветеринарят беше записал своя адрес и телефон.

— Обажда се Мичъл Уайът — каза той, щом ветеринарят вдигна телефона. — Искате ли да разбера дали госпожица Донован взе Макс.

— О, да, взе го. Преди няколко часа и той много й се зарадва. Дал съм й всички необходими документи, за да го вземе на самолета до Щатите.

— Чудесно... — изрече Мичъл, а сърцето му щеше да се пръсне от болка. — Сама ли беше?

— Не, придружаваше я един симпатичен господин.

Изправени до колата си, Чилдрис и Мичъл наблюдаваха как джетът на Уайът напуска бавно хангара. Малко след това тътенът му се разнесе по пистата, той излетя и изчезна почти моментално в тъмното небе, оставяйки искряща следа.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

За разлика от апартаментите на Мичъл в Европа обзаведени съвсем стандартно, пътническата кабина на самолета му напомняше дневна в стил ар деко — преобладаващите цветове бяха сребристо и черно, строгостта се разчупваше от антикварните предмети и картини, които бяха част от богатата колекция на Мичъл. Голямо скъпо канапе в перленосиво стоеше между две кръгли маси с плотове от гранит, а върху тях бяха поставени елегантни хромирани лампи.

Срещу канапето имаше две масивни сиви въртящи се кресла. По-напред стояха неголяма ракла и бюро — работното място на Мичъл по време на път, следваха няколко седалки и вратата към неголяма, но елегантна спалня с баня.

При по-дълъг полет и в зависимост от часа, Мичъл или седнаше зад бюрото, или отиваше в спалнята. Тази вечер обаче най-напред спря пред бара в предната част на кабината и си наля коняк в голяма кристална чаша.

После седна на канапето и се загледа в трепкащите светлини на Сейнт Мартен, които постепенно се стопиха в мрака, нямаше търпение силното питие да стопи тежестта в гърдите му — изпъна крака и вдигна чашата.

До него светеше само нощната лампа.

Върна се към последните три дни, проследи внимателно в ума си всеки отделен момент. Дали някъде нещо не издаваше, че чувствата ѝ към него не са толкова силни, колкото си мислеше той.

Близо час размишлява и в крайна сметка в главата му нахлу порой от неудържими спомени за чувствените целувки на една невероятна червенокоса красавица с нежна усмивка, за огнената страст, която тя разпалваше него... и всички тези спомени завършваха с въпрос без отговор: защо не пожела поне да дойде до пристана, поне да си вземат сбогом?

Възможно ли беше — та тя сподели чувствата си толкова прямо и уверено:

Според мен срещата ни на този остров, сближаването между нас е воля на съдбата... ние с теб сме предопределени да бъдем заедно... Харесва ми да бъда с теб, ти харесваш мен... Ако животът разбие някоя от мечтите ми, не искам това да си ти.

В гърлото му заседна буца, той пое дълбоко въздух и се излегна на канапето с желанието да потъне в сладка забрава, да прогони неприятните мисли, отчайващото чувство на загуба и недоумение. Но вместо това с копнеж се върна към нежните мигове, когато двамата седяха безмълвни на леглото, как се наслаждаваха заедно на изгрева, как на масата в казиното тя беше сложила ръка до неговата.

През онази сутрин той беше измислил „правила“ за поведение, но тя промени намерението си и Мичъл трябваше да се съобрази с този факт, трябваше да поеме ролята и правилата, които беше предписал за нейния приятел:

Щом научи, че си взела твърдо решение да бъдеш с друг, той е длъжен да поеме достойно поражението си, да ти пожелае да бъдеш щастлива... така ще ти покаже от какъв принц се лишаваш, ще те накара да се чувстваш нещастна... и накрая — ще се оттегли.

Що се отнася до онези правила и задължения... Какво ще ти продиктува да направиш своята джентълменска душа, ако реша да обмисля малко повече решението си и да не бързам да се разделя с моя приятел?

При подобни обстоятелства — обясни той с равен глас — съществуват пределно ясни правила. Ти се обаждаш по телефона, за да ми кажеш, че се колебаеш, и двамата с него просто си разменяме ролите.

Но нали на път към аерогарата се беше обадил да провери — нямаше съобщение за него.

За момент дори му мина мисълта, че това нейно изчезване е някаква глупава момичешка постъпка, за да го накара да ревнува, да се увери, че той я обича. Ако беше така, тогава нямаше защо да се безпокои.

И все пак оставаха начини да я открие... не всичко беше загубено. Щом не намираше телефонния ѝ номер в указателя, ще го намери във вестника — в обявата за смъртта на баща ѝ.

Измъчваше го мисълта, че може да се е случило нещо лошо и това да е станало причина за нейното загадъчно заминаване.

Щом го обзеха подобни тревоги, за него те се превърнаха в наложителна причина да търси Кейт. Тя беше отделила време да се погрижи за изоставено куче, да го отведе спокойно на ветеринар. Него обаче съзнателно беше решила да го остави да чака самотен на пристана.

Телефонът на масата взе да звъни, но той дори не го погледна.

— Защо, по дяволите, този човек не вдига телефона? — Мат Фарел погледна въпросително към съпругата си. Пъхна ръце в джобовете си и се загледа към красивата панорама, която се откриваше през огромните прозорци на техния апартамент в Чикаго. — Сигурен съм, че е в самолета.

Мередит остави листа с черновата — беше се заела със задачата да подготви дневния ред за поредната среща на управителния съвет, тъй като беше ръководител на „Банкрофт енд Къмпани“, верига от скъпи универсални магазини, основана преди поколения от член на фамилията Банкрофт.

— Сигурно е в леглото — опита да го успокои тя, но Мат усети в гласа ѝ безпокойство. В същото време обаче си спомни нещо, което го поуспокои.

— По повод леглото... — Той повдигна многозначително вежди и не довърши.

Мередит се почуди как да тълкува това, но въпреки че в ума ѝ се натрапваше само една мисъл, тя не можеше да си представи, че става дума за подобен намек тъкмо сега, когато той така упорито търсеше Мичъл, за да го предупреди, че и на двата континента в апартаментите му има полицейски обиск.

— Какво леглото? — не издържа тя.

— Ами имам предвид Мичъл — добави той.

— Какво? — Тя се усмихна сърдито, защото вместо да ѝ отговори, той пак вдигна многозначително вежди и я остави да гадае.

Беше доволен, че успя да привлече цялото ѝ внимание, и затова побърза да продължи разговора:

— Когато ми се обади тази вечер, за да съобщи за обиска на апартамента в Рим, Зак каза, че сутринта Мичъл му позвънил от Сейнт Мартен с една доста странна молба... На острова Мичъл, изглежда, се

е сближил с някаква жена, но ще трябва да се върне за няколко дни при Каролин и Били, ето защо решил да се погрижи тя да не скучае, а да получи нужното внимание, и помолил да я вземат на борда на „Джули“, докато той е в Чикаго.

Мередит го погледна озадачено:

— И какво от това?

— Нищо. По-интересното е, че Мичъл възнамерява всяка вечер да лети до островите, за да бъде на яхтата заедно с нея. Това имах предвид с моя намек за леглото на Мичъл. — Почувства се доволен от себе си, защото жена му беше видимо заинтригувана от неговия разказ. — Сигурно е на самолета заедно с нея и затова не отговаря. Да не пропусна, името ѝ е Кейт.

Хрумна им нещо, от което и усмивката на Мередит се стопи, и развеселеното изражение на Мат изчезна.

— Дано да е останала на яхтата. — Мередит предпочете да не премълчава безпокойството, което смути и двамата. — Ще бъде крайно неприятно, ако тя слезе от самолета заедно с него, защото според твърденията на Зак полицаите ще го чакат още на аерогарата.

— Зак може би преувеличава — отвърна Мат и тръгна към телефона.

— Говориш така, но дали си убеден, че преувеличава?

— Не — отговори с нежелание той, защото не му се искаше да я лъже, но не желаше да я притеснява.

Мередит не смееше да гадае какво ще се случи. Години преди това Мат беше станал свидетел как приятелят му Зак Бенедикт получи несправедливо обвинение за убийството на своята съпруга, актриса, и двамата с него се сблъскаха с доста неприятни преживявания, от което загубиха доверие в наказателното правораздаване. Пак по същата причина в случая Мак беше уредил шофьорът му да има готовност всеки момент да потегли към летище „О’Хеър“ заедно с двама адвокати от юридическата фирма, която се грижеше за правните въпроси на корпорацията на Мат и Мичъл в Чикаго.

Телефонът до канаето отново се раззвъня, но Мичъл не го погледна. Много малко хора имаха номера му на самолета, и то от най-

довереното му обкръжение, и все пак нямаше да е зле да се разведри и той вдигна слушалката.

— Не зная кой си, но си ужасно досаден — кресна.

— Обажда се Мат — отвърна смутено приятелят му. — Зак се обади преди час, за да съобщи, че полицаите тършуват усилено в апартамента ти. Освен това му е позвънил сътрудникът ти от Ню Йорк, за да каже, че и тамошните полицаи претърсват апартамента ти в града.

— Какво търсят?

— Твоят сътрудник каза, че в заповедта за обиск е посочено черно мъжко палто или куртка и дреха с копчета, на гърба, на която има конкретна емблема. Полицаите разполагат със снимка на емблемата. Зак ми изпрати копие от италианската заповед, но не разбирам нищо от нея.

— Прочети ми я — нареди Мичъл, а мъката в душата взе да отстъпва пред напирания гняв. От другата страна Мат се запъваше на всяка буква и едва произнасяше думите в италианския текст. — Достатъчно, разбрах какво е — прекъсна Мичъл сричането му.

— Какво?

— Черно мъжко палто или куртка и дреха с копчета, гърба на която има конкретна емблема. — Той се изправи и разтърка врата си. — Недоумявам за какво е цялата тази работа.

— Двамата със Зак предполагахме, че има връзка с откриването трупа на брат ти.

Мичъл категорично поклати глава:

— Моят племенник ми каза, че някакъв откачен пияница от съседна ферма вече е направил самопризнания в полицията.

— Това е уловка за теб — полицаите искат да те заблудят и са казали на племенника ти какво точно да ти обясни — възрази Мат. — Чуй добре какво искам да ти кажа, защото аз вече съм патил в подобна ситуация и добре знам как действат полицаите. Претърсването на апартаментите ти става непосредствено след откриването на трупа на брат ти, което ще рече, че си заподозрян по случая. Полицаите искат ти да се върнеш в Чикаго, за да те разпитат или направо да те арестуват. Двамата със Зак сме убедени, че те очакват на летището.

Той направи кратка пауза, за да не му стоварва всичко наведнъж.

— Обадил съм се на Ливинсън и Пиърсън и те имат готовност да те посрещнат при кацането. Веднага щом наредиш, Джо О'Хара ще отиде да ги докара. Зак не одобрява моя план. Според него не трябва изобщо да кацаш в Чикаго. По-добре тази вечер да кацнеш на някое друго място, което е извън юрисдикцията на Щатите, а утре да си наемеш адвокати и те да уредят с общинския съд в Чикаго доброволното ти връщане. Може би Зак има право.

Мичъл отиде до бара и сложи чашата на един поднос.

— Никъде няма да се крия. Обади се на Ливинсън и му поръчай да провери кой върти тази жалка игра. После нека да каже на този човек, че макар да съм информиран за всичко това, аз ще кацна на „О'Хеър“. Така едва ли ще докажа моята невинност пред полицията, но ще се почувствам безкрайно доволен, защото ще им нанеса страхотен удар.

Мат Фарел леко се засмя:

— И какво по-нататък?

— Ами полицаите или ще ми сложат белезниците още на летището, или ще дадат възможност на Ливинсън двамата с него да отидем на другата сутрин в полицията и да обсъдим нещата в нормална обстановка. Искрено се надявам полицаите да предпочетат втория вариант.

Мичъл се свърза с Дейв Ливинсън на домашния му телефон и обясни какво иска от него като адвокат. След като приключи разговора, погледна часовника си — стрелките още показваха местното време на Сейнт Мартен. Изтегли с два пръста тънката ос, за да върне стрелките с два часа назад, и в същия момент го срази болезнената мисъл, че преди по-малко от денонощие двамата с Кейт се наслаждаваха на карибския изгрев, тя се беше притиснала до него и му разказваше онази весела история за брадичката си. Малко преди да заспи, той й беше предложил да вечерят заедно на яхтата и да се порадват на приятна морска обиколка под звездното небе.

Но вместо това тя беше заминала в Чикаго с мъж, на когото държеше повече, а той търсеше начин да се спаси от арест, защото го обвиняваха в убийството на собствения му брат — един човек, когото обичаше.

Мичъл се надигна от канапето, полагайки усилия да не мисли за Кейт, и тръгна към банята, за да се обръсне и да се преоблече. Длъжен

беше да се концентрира единствено върху проблема с полицаите и да търси начин как да помогне на Каролин и Били в това тежко изпитание. Всичко с Кейт приключи. Окончателно. Точка на нещата. Вече нямаше да мисли за нея, за краткотрайната им връзка. Мичъл я изтласка в най-затънтения ъгъл на ума си, откъдето нейният образ трудно можеше да излезе и да го преследва. Той добре знаеше да прогонва мъчителните мисли — беше усвоил това още в детските си години, когато в трудни моменти го ползваше като начин за възвръщане на силите, но и впоследствие се беше оказало изключително полезно умение в живота му.

Влезе в спалнята и съблече ризата си, после отиде до банята, отвори шкафчето, извади самобръсначката и пяната за бръснене. Накрая насапуниса лицето си и плъзна бръснача под брадичката си.

Този път умът му го предаде и върна образа на Кейт. Припомни си как сутринта тя го гледаше в огледалото и едва сдържаше усмивката си, докато наблюдаваше как любимият ѝ мъж се бръсне. Пяната за бръснене беше прикрила усмивката на собственото му лице, защото и неговата душа се бе изпълнила с блаженото удоволствие от нейния поглед.

Самобръсначката се отклони, той изруга и се пресегна да вземе кърпичка.

Мичъл тъкмо закопчаваше новата си риза, когато се обади Ливинсън.

— Никой не можа да ми даде сведения за издадените заповеди за обиск и за човека, на когото е поверено разследването по случая със смъртта на брат ти — обясни той. — Започнато е от детектив Макнийл, но сега той е изпратен зад граница със специална мисия. След като не открих никаква информация, реших да се обърна директно към висшестоящите и потърсих на домашния телефон Грей Елиът, главния прокурор на щата.

Двамата с Грей водихме доста интригуващ диалог, макар че повечето време говорех аз. Всъщност до края на разговора той с нищо не показваше, че знае за разследването. Но след това стигнах до убеждението, че той води разследването.

— И защо? — Мичъл беше много ядосан от липсата на конкретна информация.

— Защото в края на разговора ми каза да те поздравя с „добре дошъл“, да ти пожелае приятна вечер и да ти предам, че утре сутрин в одинайсет и трийсет ще има голямото желание да те види и да разговаря с теб.

— Значи ли, че няма да ме посрещат ченгета на летището?

— Това са думи на Грей, така че могат да се тълкуват и обратното: „Ти не спирай да си поддържаш илюзията, че си застрахован, и по-бързо приземявай на «О’Хеър» скапания си самолет, за да го конфискувам“. Независимо дали тази нощ ще те оставят зад решетките, и в двата случая няма съмнение, че утре в одинайсет и трийсет полицаите ще те разпитат.

— В такъв случай вие двамата с Пиърсън трябва да ме посрещнете на летището — нареди троснато Мичъл.

Когато самолетът кацна, Мичъл с изненада установи, че пред хангара на летището го очаква само една лимузина — на волана беше шофьорът на Мат, а зад него седяха Пиърсън и Ливинсън.

— След като разговарях с Грей, явно съм успял да го убедя, че нямаш намерение да се измъкваш от разпит — отбеляза Ливинсън, когато потеглиха към магистралата.

Джо О’Хара държеше волана и гледаше в страничното огледало.

— Преследват ни — съобщи той. — С две коли. Да им се изплъзна ли?

— Не, в никакъв случай! — отсече Пиърсън.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не му се сърди, Луси — измърмори сънено Кейт. — Макс не знае, че това е легло за котки.

Тя се пресегна да дръпне от Макс съскащата котка — той беше сложил глава върху пухкавото дюшече и така неволно беше нарушил границите на владение. Кейт сложи котката на възглавницата до себе си и погледна часовника върху нощното шкафче. Беше осем и половина.

Тя затвори очи с желанието да се потопи отново в блаженството на съня, но малко след това се отказа и отметна завивките.

— Добре ли спа? — обърна се към Макс. В отговор той помахаша опашка и Кейт го погали. — Ще трябва да се разбираш с Луси и Етел — обясни му, като спря да вземе Етел и да я погали.

Макс я последва в кухнята и тя му отвори вратата към двора на малката къща, която беше наела в един стар, но сравнително обновен квартал на Чикаго близо до предишното ѝ работно място. Кучето припна към заскрежената градина и подуши снега, но когато студът го прониза, то се уплаши от това непознато усещане и моментално се скри обратно в къщата.

Кейт приготвяше кафе и се правеше, че не му обръща внимание.

— Помогни ми да привикне по-бързо към домашни условия — молеше се тя просто така, не конкретно на някого. Още от дете не беше вярвала особено много в силата на молитвите, а след онази нощ на плажа заедно с Мичъл вече съвсем я загуби.

Никога през живота си не беше изпитвала такава божествена наслада в душата си както тогава, когато го гледаше как плува към нея под звездно покривало, докато я изпълваше чувството, че близо до нея стои баща ѝ — беше открила истинско доказателство, че има Божия сила, има Божествен план, както твърдеше нейният чичо, свещеникът. Нищо чудно думите му да бяха истина, стигна до това заключение Кейт, докато сипваше кафе във филтъра. Но в такъв случай излизаше,

че Божията сила има доста странно чувство за хумор. Божественият план се нуждае от много промени.

Докато беше заета с тези сериозни разсъждения, кафето се свари, а Макс излезе отново на двора и използва своите нужди трите големи дървета в двора. Кейт го посрещна на вратата, като се мъчеше да му покаже възхищението си и го похвали за добрата проява, после си наля чаша кафе.

Обикновено беше много ранобудна и сутрин отиваше в уютната дневна с чаша кафе, дръпваше пердетата и свита на стола наблюдаваше през прозореца как всичко наоколо се събужда за живот. Тази сутрин пропусна „забавлението“, защото стана три часа по-късно, пък и нямаше настроение за друго, освен да се пъкне обратно под завивките, за да се стопли.

По пътя към спалнята спря в коридора, за да включи термостата, после сложи чашата с кафето на нощното шкафче и се пъкна в леглото. Подпря гръб на възглавниците. Етел скочи от скрина и се сви на кравай в краката ѝ, Луси се отпусна още по-доволно върху възглавницата до нея.

Наближи девет часът и макар че вече беше изпила чаша горещо кафе, продължаваше да трепери от всичко, което преживя на Ангил и в Сейнт Мартен. Реши да се обади на Холи и да ѝ каже, че си е у дома, да сподели за годежа си с Ивън, а защо не и за преживяното с Мичъл. Работното време на Холи във вторник и четвъртък беше от обяд до девет вечерта, а тя живееше съвсем наблизо, така че можеше дори да се видят.

Тъкмо посягаше към телефона и той се раззвъня.

— Кейт — от другата страна се чуваше непознат, но сериозен мъжки глас, — обажда се Грей Елиът. Едва ли спомняте кой съм, срещали сме се няколко пъти, докато бяхте с Ивън.

— Ама, помня ви, разбира се — отвърна Кейт и се запита дали прочутият чикагски ерген действително е толкова скромнен, или просто се прави на такъв.

— Преди малко взех телефона ви от Ивън, той ми каза, че вече сте сгодени. Пожелавам ви да сте щастливи.

— Благодаря.

— Съжалявам, че правя това по телефона, но бих искал, ако е възможно, да дойдете в кабинета ми в десет и трийсет.

Кейт се вдигна стреснато и свали краката си от леглото, а Етел се търкулна встрани. Явно беше доста привилегировано положение да си сгодена за известен във висшите среди адвокат. Преди време едва измолваше от адвокатите, които водеха делото на баща ѝ, да ѝ се обаждат за повече информация. Сега самият областен прокурор беше решил да ѝ се обади.

— Сигурно е свързано с делото на баща ми?

— Донякъде.

— Какво искате да кажете?

— Като се видим, ще ви обясня.

Тя се смути от тона му. В началото беше толкова мил, а поканата прозвуча доста делово.

— Да си взема ли моя адвокат? — реши да се пошегува тя.

— Можете да вземете, когото искате — отвърна любезно той, а Кейт се ядоса на себе си, че приемаше толкова емоционално обаждането му. — Но смятам, че ще бъде по-добре Ивън да не присъства.

Веднага след разговора с него Кейт се обади на Холи.

— Здравей — каза тя веднага щом чу гласа на приятелката си, — от снощи вече съм у дома. Току-що ми се обади областният прокурор Грей Елиът и ме помоли да отида в десет и половина в кабинета му. Става дума за нещо по случая с баща ми. Имам нужда от подкрепа и ще се радвам много, ако дойдеш с мен.

— Ще дойда — отвърна Холи. — След четирийсет и пет минути идвам да те взема, тъкмо ще ми разкажеш как сте прекарали там.

Лъскавият ван на приятелката ѝ спря пред къщата в определеното време. Холи се усмихна, когато видя Кейт до себе си, но миг след това стана сериозна:

— Какво си правила там, че изглеждаш така ужасно! — тя потегли напред.

Щом видя приятелката си, Кейт почувства радостно облекчение и моментално се отпусна:

— Какво съм правила, питаш? Ами имам си нова любов и се сгодих.

— За Ивън ли или за новата ти любов?

— Сгодих се за Ивън. Новата ми любов е Макс.

— Супер. Има ли нещо лошо в това?!

— Не.

— Ами, защо тогава изглеждаш така... измъчена?

— Защото послушах съвета ти и легнах с друг мъж.

Холи вторачи невярващ поглед в нея и закова спирачките.

— И как мина?

Кейт затвори очи и направи усилие да се усмихне.

— Не много добре — отвърна.

— Нищо чудно, та вие сте били не повече от два дни заедно. Но пък за два дни човек може доста неприятности да си докара?

— Да, и то ужасно, ужасно много.

— Я разкажи нещо повече. — Холи не се отказваше да разпитва.

— Не сега... на връщане. Но пък постъпката на Ивън беше страшно благородна.

— Ти да не би да си казала за това на Ивън?

— Той носеше годежен пръстен за мен. — Кейт отвори очи и се усмихна съвсем непринудено.

Тя протегна ръка, за да покаже пръстена си. Приятелката ѝ го огледа внимателно. Холи беше с пропити джинси, износени ботуши, бяло вълнено поло, поизтърган дебел тъмносин жакет. Тя не ползваше грим, имаше дълга руса коса, прибрана на кок с кафеникава шнола.

— Невероятен е — възхити се Холи. — Скъпоценният камък е от изключително качество, много рядък цвят, перфектна форма.

Беше „блудната“ дъщеря на прочути нюйоркски богаташи и разбираше от бижута. Притежаваше попечителски фонд, от който отказваше да се възползва, макар че ставаше въпрос за истинско състояние. Дори с това облекло тя изглеждаше изискана, освен това притежаваше невероятния талант в миг да се преобразява във високомерна госпожица и да се държи със самочувствие.

Близките ѝ живееха в Ню Йорк, но тя не обичаше да говори за тях, само от време на време се шегуваше, със сестра ѝ са длъжни да помагат на онеправданите, като компенсация за това, че произхождат от династия на обирджии. Холи се грижеше за изоставени животни, а сестра ѝ Лоръл предоставяше безплатна съдебна защита на жени и деца.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Благодаря ви, Кейт, че веднага се отзовахте на молбата ми — каза Грей Елиът, след като се запозна с Холи. — Заповядайте. — Той посочи към канапето с малка масичка отпред и по един стол от двете й страни.

Двете млади жени седнаха на канапето. Кейт любопитно се загледа в Елиът, който остави на масичката няколко папки и седна на стола. Погледна я с усмивка и сложи лакти на коленете си.

— Познавате ли добре Мичъл Уайът?

Тя застина от изумление.

— Но нали казахте, че е свързано с делото на баща ми.

— Възможно е да има връзка. Именно затова водя разследване. Добре ли познавате Мичъл Уайът? — повтори с равен и спокоен глас.

— Ивън ли ви каза за него?

— Не, не той, нито пък ще го научи от мен и затова ви посъветвах, че е по-добре да не идвате с Ивън.

Това определено беше благороден жест от страна на прокурора и Кейт се вгледа в него, за да го прецени по-добре.

— Ще ви поставя въпроса другояче — продължи той. — От колко време го познавате?

— От два дни. Запознахме се случайно в Ангила.

— Тогава ли го видяхте за пръв път?

— Да.

— Добре ли познавате този човек? — върна се той към предишния въпрос.

— Съвсем не — каза тя.

— Убедена ли сте.

— Абсолютно.

На лицето му се изписа разочарование, дори съжаление, когато я погледна към нея и отвори папката. Измъкна рязко купчина снимки и ги подхвърли напред — върху полираната маса се пръснаха уголемени цветни изображения на Кейт и Мичъл.

Дъхът ѝ секна, тя моментално извърна лице, защото нямаше сили да гледа доказателството за тяхната интимност.

Холи се наведе да ги види по-отблизо.

— Ох, леле! — прошепна тя. Взе една от тях — на нея Мичъл и Кейт бяха на терасата на хотела непосредствено след настаняването им. Той стоеше пред нея с ръце на стената от двете ѝ страни — това беше моментът, когато тя през смях му призна как се беше уплашила, да не би да е забравил да си сложи дрехи в багажа. — Ето на тази искам копие — заяви Холи в напрегнатото мълчание. — Също и от тази тук — продължи тя, докато развеждаше снимка от плажа, на която двамата се прегръщаха и целуваха — там, където ѝ изброяваше колко езици знае. — Жалко, че не са по-ясни — приятелката ѝ взе друга снимка, на която Мичъл галеше гърдите на Кейт и си повя с нея. — О, Кейт, нямам думи! Просто съм възхитена.

Кейт не можа да се сдържи, в душата ѝ пламна неистов гняв и тя скочи срещу Грей Елиът — в очите ѝ проблясваха сълзи:

— Това е истинско безобразие!

— Кажете ми сега, добре ли познавате Мичъл Уайът? — Гласът му продължаваше да бъде спокоен, но на нея вече ѝ звучеше осъдително.

— Сам знаете дали го познавам. Не виждам защо е нужно да ми задавате подобни въпроси. Доказателството е пред вас.

— Искам да чуя вашето лично обяснение.

Холи прегърна през рамо приятелката си:

— Вървете по дяволите. — Тя се изправи и стрелна с презрително високомерие знаменития чикагски ерген, сякаш пред нея стоеше някакво жалко насекомо. — Моята сестра е Лоръл Бракстън. Тя ще представлява Кейт в цялата тази ситуация, ако действително имате някакви законни основания да я разпитвате за тези снимки, а не просто желание да надничате в чуждите дела.

— Имам пълните основания за това, госпожице Бракстън.

— Не „госпожице“, а „доктор“ Бракстън — поправи го тя и в погледа му трепна изненада, но пролича и уважение.

— Доктор Бракстън — прие той. Погледът му обаче беше обърнат не към нея, а към Кейт, защото тя хлипаше. — Кейт, или може би е по-добре да ви наричам госпожице Донован, щом не можем да поддържаме по-приятелски тон?

Кейт го стрелна с леден поглед, без да каже нищо, и той добави:

— Радвам се, че поне този път улучих верните думи.

Но неговите опити да я ухажда не можеха да впечатлят Кейт, защото Мичъл щедро я беше дарявал с чар и обаяние.

— Какво ви дава правото да правите подобни снимки и да се бъркате в личния ми живот? С какво основание ме повикахте тук и ме подлагате на цялото това унижение?

— Моята цел има връзка със смъртта на баща ви. Исках единствено да знам от колко време познавате Мичъл Уайът, за да преценя дали да го изключа, или да го включа в числото на заподозрените. Във фамилията Уайът за кратко време настъпиха два смъртни случая, баща ви е третият. Необяснимо е в известен смисъл как един човек може да предизвика толкова катаклизми в обкръжението си, но Мичъл Уайът явно е такъв човек.

Колкото и да беше странно, в този момент Кейт почувства решително желание да защити същия този мъж, към когото изпитваше презрение по лични причини, но не искаше отново да бъде обект на нападки и ненавист — явно не само от страна на Ивън, но и на Грей Елиът — и то единствено защото е незаконният внук във фамилията Уайът.

— Запознах се с него преди два дни на Ангила, никога преди това не съм го виждала. Останалото можете да видите от снимките. Абсурдно е той да има някаква връзка със смъртта на баща ми и е абсолютно невъзможно да е убиецът на брат си. Той го обичаше много!

— Значи е говорил с теб за Уилям?

— Не много. Каза ми, че е мъртъв... Не, не, не беше точно така — поправи се веднага тя, защото в сивите очи на Елиът просветна любопитство. — Аз не знаех, че брат му е Уилям Уайът, но по думите на Мичъл прецених, че сигурно не е между живите...

— Защо?

— Ами защото, когато сподели за него, той каза... Той каза. „Брат ми се казваше Уилям.“

— И кога е споменал за смъртта му?

— Слушате ли ме изобщо? — Кейт тропна ядно с крак. — Сама си направих извод за това, защото думите на Мичъл не бяха „брат ми се казва“, а „брат ми се казваше“ Уилям. Самият той никога не е споменавал за смъртта му.

— Добре, разбрах. Сега ще ми кажете ли как разбрахте, че е обичал Уилям?

— Тонът му ясно показваше, че говори за скъп човек.

Той кимна замислено.

— Добре — каза, сякаш приемаше думите ѝ. — Според вас, съдейки по тона и изражението на Уайът, той е обичал брат си Уилям?

— Точно така — отвърна Кейт. Искаше ѝ се да грабне чантата си и да изчезне.

— Ако съдите по поведението на Уайът, можете ли да заключите, че е обичал и вас?

Този въпрос я стресна и ужасно я смути. Тя затвори очи и с усилие произнесе едва-едва:

— То се вижда.

— Край на всичко това — намеси се Холи. — Да тръгваме. — Тя извади от чантата си визитна картичка на сестра си, бутна я в ръката на прокурора и си тръгна.

Кейт мълчаливо я последва.

Елиът ги проследи с поглед.

— Госпожице Донован?

Кейт се обърна и студено го изгледа.

— Съжалявам — заяви той. — Не можех само по снимките да преценя, че сте имали дълбока и сериозна връзка. Съжалявам, че трябваше да ви причиня тази болка.

Кейт не загуби самообладание и решително изрече:

— Даже да знаехте, щяхте да ме подложите на всичко това? Защо смятате, че бихте постъпили по-различно от него?

В колата на път към къщи Кейт разказа на Хол цялата история и накрая сподели, че Ивън иска да срещне с Мичъл на благотворителното тържество на Детската болница.

— Нямам представа как ще издържа да го видя отново след всичко, което ми причини.

— Аз ще ти кажа как — увери я Холи — и ще те подготвя. Всъщност дори бих могла да дойда с теб за подкрепа, ако Ивън намери място за мен на вашата маса.

— Ще намерим...

— Преди всичко ти е необходима страхотна рокля, което означава да се разходим до „Банкрофт“.

— В интерес на истината Ивън е телефонирал в същия магазин и е помолил консултантка да ми помогне да избира подходящ тоалет.

— Ивън ще плати сметката, но аз ще съм твоята консултантка.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Грей Елиът, Лили Риърдън и Джеф Сервантес стояха пред огледалното стъкло на стаята за разпити — тримата наблюдаваха как Макнийл и неговият верен сътрудник Джо Торело се подготвяха да разпитат Мичъл Уайът.

— Кои са тези до него? — попита Сервантес.

— Пиърсън и Ливинсън — отговори Грей.

— Това там са Пиърсън и Ливинсън? И то в една стая? — възкликна Лили без особено въодушевление. — Чудно как не са препратили Уайът към някой адвокат, който да го представлява в съда.

— И това ще стане.

Лили докладваше директно на Грей и се занимаваше с най-важните за него дела, Джеф беше неин сътрудник и щеше да ѝ помага при съдебното дело на Мичъл Уайът.

— Получихме ли отговор относно заключенията от разследването? — попита тя.

— Още не — поклати глава прокурорът.

— Кой арестува Уайът? — попита Сервантес.

— Дойде по собствено желание. Снощи, когато беше на път насам, Ливинсън ми се обади, за да съобщи за това. Явно някой е подшушнал на Уайът за нашето разследване и той си е направил заключение, че представената от нас версия за самопризнанието е пълна измислица и че заподозреният е той.

— Въпреки това е кацнал в Чикаго?

— Сам виждаш...

— Явно за да покаже, че е невинен — предположи Лили.

— Или че има достатъчно ум, за да ни заблуди — отбеляза Джеф.

— Той е твърде умен — каза Грей. После извади от джоба си копие от статия, която сутринта беше превел от гръцки, след като я свали от Интернет. — Преди шест години един гръцки репортер успял

да вземе интервю от Ставрос Константатос и да го разпита за тайната на неговия успех, за умението му да смазва всяка конкуренция.

Той им показа снимката над статията — гръцкият магнат беше заснет със стиснати юмруци, вдигнати победоносно над главата му. Отдолу в превод се четеше: „Аз водя моята борба с два силни юмрука. Десният е юмрукът на моите капитали и власт, с които отварям пространство пред себе си и не позволявам никой да застава на пътя ми. Левият не е юмрук на силата, а на съобразителността, находчивостта, дипломатичните манипулации спрямо моите съперници. В моята борба ползвам едновременно и единия, и другия“.

— Това какво общо има с Уайът? — върна вестника Лили.

— Неговият „ляв юмрук“ е Уайът — отвърна Грей. — Споменато е в статията.

Сервантес погледна през огледалното стъкло.

— Виж го само как е седнал.

Продълговатата маса вътре имаше откъм широката си страна два стола, обърнати към огледалното стъкло, и по един — в двата края. Уайът беше отместил стола встрани от масата и седеше с кръстосани крака непосредствено срещу стъклото, но с гръб към Пиърсън. На масата, точно под лакътя му, имаше бележник с химикалка и пълна чаша кафе, поръчана от Макнийл.

— Седи с гръб към единия адвокат, другия не поглежда.

— Може би се чувства сигурен и без тях — беше изводът на Грей. — Нищо чудно да е намислил да се справи сам.

— Личи, че адвокатите са го предупредили да не пие нищо тук, за да не вземем ДНК проба — каза Сервантес. — Освен това е наясно, че стъклото тук е огледално и че от другата страна някой сигурно го наблюдава.

Като по команда точно в този момент Уайът обърна глава и погледна право в тяхна посока.

— Дяволите да го вземат! — възкликна Лили. — На живо е още по-хубав. Губя шансове да убедя съдебните заседатели, ако сред тях има някоя жена или гей.

Грей се престори, че не е чул.

— Почна се — каза той. — Сега Макнийл ще започне най-напред с фотографиите, за да му стане ясно, че отдавна сме по петите му.

Макнийл прерови снимките, които беше правил с Чилдрис, и извади една, на която в едър план се виждаха Уайът и Донован да се целуват на терасата на хотела.

— Предлагам да се върнем малко назад, по-близо до деня, в който беше убит брат ви.

Уайът погледна намръщено и нищо не каза.

— Искам да чуя какво е това? — попита Макнийл и подхвърли небрежно фотографиите върху масата.

Уайът се приведе, за да погледне снимката, после вдигна глава към детектива.

— Ако бяхте малко момче, щях да ви обясня.

Макнийл подхвърли върху масата следващата снимка — на нея ръката на Уайът беше върху гърдите на Донован.

— Искам да чуя какво е и това.

Уайът дори не си направи труда да я погледне.

— Кое конкретно не разбирате?

— Виж ти — отбеляза Грей, — мислех си, че ще бъде доста трудно да се поведе разговор с него.

— Просто не му пука — отвърна Лили.

— Не. Забелязах, че за момент стисна зъби. Вбесен е, но умее добре да го прикрива. Не забравяй това по време на делото.

Макнийл върна снимките в папката бавно и спокойно, за да даде възможност на Уайът да види, че папките със снимки са много на брой.

— Ами тогава най-добре ще бъде да започнем от самото начало — заяви Макнийл. — Къде бяхте в деня, когато Уилям Уайът изчезна.

— Аз не знам кога точно се е случило това — отвърна невъзмутимо Уайът. — Неговата съпруга и синът му са забелязали, че той не е във фермата няколко дни след изчезването му, и едва тогава са подали сигнал за това.

— Вие посещавали ли сте фермата на Уайът?

— Не.

— Убеден ли сте?

— Абсолютно.

Тогава се включи детектив Торело. Той се пресегна и от едно запечатано пликче за съхраняване на улики извади кожено копче с инкрустация.

— Това познато ли ви е? — попита.

Пиърсът и Ливинсън се напрегнаха.

— Не е нужно да отговаряте на този въпрос — побърза да го предупреди Ливинсън.

Уайът обаче не му обърна:

— Това май е изгубеното копче от палтото ми.

— А знаете ли къде намерихме това копче, господин Уайът? — като видя, че няма да получи отговор, Торело продължи: — Намерихме го под капака на кладенеца, където са открили трупа на брат ви. Този кладенец се намира почти до самата ограда на фермата, а вие твърдите, че никога не сте били там. Да ви дадем ли възможност да премислите отговора си?

— Не, вече го чухте.

— Как ще ни обясните тогава, че копчето от палтото ви е било намерено там?

— Нямам обяснение.

Торело застана до самата маса.

— Кажете ми как копче, според собствените ви думи от вашето палто, е попаднало под капака на кладенеца на ферма, която никога не сте посещавали?

— Вече казах... — отвърна нервно Уайът. — Нямам обяснение.

Лили с доволно изражение обърна глава към Грей, но за нейно учудване той стоеше навъсено с ръце в джобовете и гледаше мрачно.

— Той не е този, когото търсим — обясни, защото забеляза недоумението ѝ. — И е убеден, че знае как да го докаже.

— Какво имаш предвид? Как така?

— Нямам представа, но предчувствам, че всеки момент ще каже. Погледна часовника си два пъти досега и вече започва да губи търпение.

В стаята за разпит Торело наблюдаваше изпитателно как Уайът мълчи и затова реши да го притисне:

— Нека тогава да ви обясня как според нас това копче е попаднало под капака на...

— Сигурно историята ви ще бъде доста интересна и увлекателна, но аз нямам време да я изслушам. Нещо друго ще ме питате ли? — Торело само го погледна враждебно и Уайът продължи: — Приемам това като отговор, че друго за обсъждане няма. Тогава ето какво ще ви

кажа: Уилям изчезна през ноември. Аз бях поръчал в Лондон ушиването на същото това палто, от което липсва копчето, и след това ми го доставиха в Чикаго в края на декември.

Макнийл пристъпи към него със сговорчивото изражение на „доброто ченге“:

— Откъде точно купихте палтото и може ли да бъде удостоверена датата на доставката?

— Ще ви дам адреса на моя шивач в Лондон. Той ще ви каже също така откъде са закупени копчетата и ще удостовери, че не е поставял подобни копчета на други мои дрехи.

— Къде е това палто сега?

— При него е — изпратих му го, за да поръча ново копче и да го постави на мястото на предишното. Имате ли друго да ме питате, или мога да си вървя?

— Не още — отвърна Макнийл. — Кога за пръв път видяхте, че копчето липсва?

— Към средата на януари. Извадих го от гардероба, за да го облека, и открих, че копчето липсва. Не знам къде съм го загубил.

Грей Елиът стоеше зад огледалното стъкло и не откъсваше поглед от него:

— Не знае къде или недоумява как — все така вторачен в него, той нареди: — Кажи на Макнийл да дойде за малко тук.

Сервантес почука на вратата и подаде глава в стаята за разпит.

— Съжалявам за безпокойството. Детектив Макнийл, бих искал да ви кажа нещо.

Макнийл излезе с бавна крачка и след като затвори вратата, погледна към Грей:

— Вярваш ли на обясненията му?

— Донякъде — да. Вземи му паспорта и му заповядай да не напуска Чикаго, докато не открием шивача и това палто.

Уайът погледна Макнийл, щом той се върна, и се изправи. Извади от вътрешния си джоб паспорта, без да каже нито дума, и го хвърли на масата, после отпи глътка кафе и остави чашата.

— Ето, по собствено желание оставям ДНК материал. Гледайте само да не го смесите с нечий друг по време на разследването. Друго ще има ли? — завърши рязко, а адвокатите му се изправиха и взеха куфарчетата си.

— Да, не напускайте Чикаго, докато не получите разрешение от нас.

— Ще го имам предвид — отсеке той. — Сега чуйте какво аз искам да имате предвид вие: ако някога някъде видя копие от тези снимки, ще ви закопая вдън земя — и Грей Елиът, и вас — защото ще ви побъркам от съдебни процеси, и то не само срещу вас, но също и срещу град Чикаго и щата Илинойс. И заедно с това ще се погрижа медиите да научат за вашите перверзни „удоволствия“ на воайори, заради което сте похарчили маса пари и сте отишли чак до Карибите с такава цел — все на държавни разноски. С други думи, ще ви направя на нищо в пресата.

— Това като заплаха ли да го приемам? — попита невъзмутимо Макнийл.

— Не бях ли достатъчно ясен? — сръза го Уайът. — Забелязвам, че имате хубав тен — допълни. После тръгна право към вратата, адвокатите го последваха и доволно се подсмиваха. Малко преди да излезе, Мичъл се обърна към огледалното стъкло и изрече със същия заплашителен тон:

— До довечера искам да установите връзка с Каролин Уайът и да ѝ обясните, че нямам нищо общо със смъртта на Уилям. Ако оставите някакви съмнения у нея, утре сутринта ще я доведа направо тук, за да чуя какво точно ще ѝ кажете.

След Уайът в стаята за разпити влезе Елиът, без да затваря вратата зад себе си.

— Днес за втори път ми приписват перверзното удоволствие да надничам в чужди удоволствия — отбеляза с досада той, заковал поглед към отворената врата. После се обърна към Макнийл: — Ела утре в десет в кабинета ми и вземи всички материали. Знам кой е убил Уилям, но ще трябва постепенно да разнищим нещата и да си опечем работата в съда.

— Непременно ще дойда — отвърна Макнийл. Когато вдигна поглед към прокурора, забеляза как той се взира в орediaлата му коса.

— Косата ти изглежда някак променена.

— В какъв смисъл? — попита Макнийл и погледна смутено встрани.

— Не мога да определя точно. Някак... по-пухкава.

— Сигурно е от новия ми шампоан — смотолеви Макнийл.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За разлика от традиционните благотворителни мероприятия балът на Детската болница беше ежегодно празненство за хора от елита на обществото и списъкът на поканените включваше не повече от триста и петдесет имена — все хора, отличили се със своята благотворителна дейност. По традиция след вечерята се провеждаше тайно наддаване за много скъпи художествени произведения, бижута с баснословни цени и фантастични по стойност антики: първоначалната цена на най-евтиния предмет обикновено беше петдесет хиляди долара.

На всяка сбирка по време на вечерята кметът на Чикаго обявяваше някого за филантроп на годината и връчваше награда на отличения. Тази година това беше — за шести пореден път — Сесил Уайът. Събитието щеше да е в Клуба на родоначалниците, който се намирал на последните два от осемдесетте етажета на Ендикът Тауър, осмостенна кула — небостъргач, разположена в центъра на Чикаго.

Първоначално право на членство в Клуба на родоначалниците са имали единствено потомците на първите богаташки фамилии в Чикаго, но тъй като повечето от тях пропилили наследството си или станали още по-големи престъпници от своите предци, условията за членство вече бяха по-достъпни. За да стане член, от кандидата се искаше да произхожда от фамилия „с отличително място в чикагските среди“ през последните сто години и да има възможност да заделя по петдесет хиляди долара годишно. Като допълнително условие се изискваше специална покана за членство — тя се издаваше „единствено от борда на директорите“ с цел отхвърлянето на „неподходящи кандидати“, които иначе отговаряха на условията, но създаваха ужасни проблеми.

Получаването на бленуваното членство означаваше за всеки новоприет, че вече е удостоен с правото да се наслаждава на събиранията им, на разточителните гощавки, и естествено — на привилегията да превъзнася себе си.

Интериорът на клуба се отличаваше със своята помпозност и определено постигаше целта си, защото внушаваше респект у всеки посетител. Цялата тази ефективност беше подсилена от специален асансьор на втория етаж — той имаше скъпо изработена решетка от ковано желязо и форма на осемстенна ротонда, откъдето новодошлите се спускаха към долния етаж по широка стълба с интересна извивка. На втория етаж — от тавана почти до пода — висеше полилей с многобройни обръчи, по които се люлееха големи лъскави кристали.

Застанал до тяхната маса близо до вратата Мат Фарел видя как съпругата му пое бавно между многобройните посетители. Той се извини на околните и тръгна след нея.

— Търсиш ли някого? — приближи се зад нея Мат, докато тя гледаше към ротондата на горния етаж, където се провеждаха тайните наддавания.

— Не, просто искам да проверя дали всичко е наред. — Организацията на това тържество беше поверена на нея и тя бе вложила много труд в продължение на месеци, за да уреди безбройните формалности около подготовката му, редом с трудната си работа на изпълнителен директор на „Банкрофт енд Къмпани“.

Мат вдигна поглед — между масите на горния етаж обикаляха хора с чаши в ръка, записваха предлаганите цени, разговаряха и се смееха, а на стълбата — точно на площадката при извивката — свиреше струнен квартет. На долния етаж около красивите свещници по масите бяха подредени лъскави кристални и порцеланови вази, пълни с пищни букети от жълто-червени южноамерикански рози, цветовете, на които бяха с размерите на малка топка.

— Повечето хора са на горния етаж с писалки в ръце, цяла бригада сервитьори не спира да пълни чашите. Организирана си всичко перфектно. А ти — продължи той с тих, нежен глас — изглеждаш ослепително.

На лицето ѝ грейна щастлива усмивка, тя го хвана под ръка и кимна в посока към главната маса, където отличеният гост разговаряше с кмета.

Мат се смръщи леко.

— Остави Сесил сам да си оправи сметките тук и да потегля към някой друг подиум, за да приема още награди. — Той изгълта наведнъж остатъка от шампанското си, сякаш усети нещо

отвратително на вкус. До него моментално изникна сервитьор, за да допълни чашата му.

— Май доста пари са отишли за напитки? — пошегува се той.

— Страшно много — призна тя и почти веднага след това добави: — Виж, това там е Мичъл. — Загледа се как той усмихнато се ръкуваше с непрестанно прииждащите „семейни приятели“, които идваха да го поздравят или да се запознаят с него.

Малко след това видя как Сесил се приближи към Мичъл и го дръпна за лакътя встрани, при което Мередит поклати глава, сякаш за да схване по-добре нещата.

— Мичъл и Сесил — един до друг, още не мога да свикна с тази гледка. Толкова отдавна се познаваме с Мичъл, много пъти е оставал у нас — не проумявам защо цели шест месеца премълчаваше, че е внук на Сесил. Пък и сега едва ли щяхме да знаем за това, ако не бяхме го видели на рождения ден на Сесил.

— Как ли би се почувствала ти самата, ако се окаже, че един деспотичен, своенравен старик е твой близък родственик? О, ама... на теб всъщност не ти липсва такъв — добави Мат, при което Мередит се разсмя и го целуна лекичко по бузата.

— Шшт — прошепна тя, — баща ми стои зад теб.

— Неприятно. Да си разменим местата тогава — пошегува се той. — Не обичам да съм с гръб към такъв човек.

Мередит знаеше, че той казва последното с известна насмешка, и нямаше нищо чудно в това. В младостта им баща ѝ съсипа техния брак — десет години след това Мат се върна в живота ѝ и той отново опита да съсипе отношенията им, но тогава Мередит прояви решителност. Мат проявяваше нужната търпимост към баща ѝ единствено заради нея, но едва ли някога щеше да му прости за стореното.

— Тази вечер му дължа благодарност, че с неговото застъпничество членовете на Клуба на родоначалниците ни позволиха нашето мероприятие да се проведе тук — каза тя. — Това е голяма сполука за нашето дело.

— Направил го е да впечатли не теб, а мен — продължи с хапливите си шегички Мат. — Искал е да ми покаже каква голяма власт има той в сравнение с мен. Знаеш, че тук е невъзможно да членуват бивши стоманолеяри от щата Индиана, без значение дали са се издигнали в обществото. И знаеш ли от кого съм научил това?

Мередит прихна да се смее, защото добре знаеше какъв ще бъде отговорът му.

— От кого, миличък мой?

— От баща ти. Тази седмица това съм го чувал най-малко петдесет пъти.

Мередит се усмихна на шегата му, но гледаше към Мичъл.

— Виж, хвана го под ръка Оливия Хъбърт. Чудно ми е, че вместо да води със себе си някоя красавица с екзотично име, той кавалерства на невзрачна възрастна госпожа, при това го прави с невероятно спокойствие и финес.

— Умее да върши всичко с финес — отбеляза иронично Мат, — пък и тази вечер има такъв спокоен вид, защото знае, че утре заминава. Каза ми, че няма търпение да се върне в Европа, да се махне възможно най-далеч от Чикаго.

Лицето на Мередит доби угрижено изражение.

— Сигурно нещо го измъчва тук.

— Не му ли е достатъчно обвинението в убийство на брат му, отнемането на паспорта и забраната да напуска Чикаго, докато Грей Елиът извършва проверка на показанията му?

Мередит се направи, че не забелязва иронията в коментара му, и кимна утвърдително:

— Изглежда има още нещо. Тези проблеми отминаха, пък и щом Каролин е тук заедно с него, значи е убедена, че той няма нищо общо със смъртта на Уилям. Явно го тормози друго.

— Не съм забелязал никаква промяна у него.

— Вие мъжете не умеете да улавяте тези особености помежду си — въздъхна тя. — Не си ли се замислял, че пред нас нито веднъж не е споменавал за Кейт? А за тази жена той беше готов да лети всеки ден до Карибите, само за да прекарват вечерите си заедно, но така и не каза нищо за нея. Преди няколко дни ми се прииска да разбера малко повече и го попитах дали има сериозна връзка, а той ми заяви, че няма.

— Мичъл не обича да говори за жените, с които поддържа отношения.

— Да, обаче се обади на Зак в Рим, за да му каже за Кейт — възрази Мередит. — Чудно какво се е случило с нея.

— Изобщо не е отишла на борда на яхтата. Зак го попитал каква е причината, а Мичъл му отговорил, че е „много сложно за обяснение“

— припомни ѝ съпругът ѝ, а до него спря сервитьор, който разнасяше препечени филийки с хайвер.

— Знам. Какво пък, това ще даде шанс на Мариса.

Ръката му се закова над подноса и той погледна Мередит:

— На нашата дъщеря?

— Ами, да. Когато я целунах за довиждане, тя ми обясни, че когато порасне, ще се омъжи за Мичъл.

Той се усмихна:

— Твоят бъдещ зет май идва към нас.

— Кейт, хайде да не стоим цяла вечер пред женската тоалетна — каза ѝ Холи със съчувствие. — Няма смисъл. Изпий това и да отидем долу. — Взе от треперещата ръка на приятелката си празната чаша и ѝ подаде своята чаша с шампанско. — Гореве главата — насърчи я.

— Мичъл е там долу — едва промълви Кейт. — Видях го.

— Знам. Хайде сега да те види и той.

— Нямам сили да отида там.

— Напротив, имаш.

Без много да се замисля, Кейт изпи шампанското — втора чаша за не повече от десет минути.

— Как изглеждам?

Холи я огледа внимателно. Беше облечена с прелестна сатенена рокля в сребрист цвят и в ретро стил на кинозвезда от трийсетте години. Стилно допълнение към този стил беше прическата ѝ: скъпо, изящно гребенче, взето назаем от майката на Ивън, придържаше на една страна нежните ѝ къдрици.

— Страшно ти отива този шикозен стил — беше категорична Холи. — А пък това гребенче създава впечатление, че обиците ти са с истински скъпоценности — сподели тя възхищението си от сполучливата имитация — диаманти с приятен аметистов цвят, поставени на обици, които се спускаха изящно почти до раменете на Кейт.

За момент прекъснаха да се любуват на роклята, защото от тоалетните през фойето преминаха две жени и те хвърлиха поглед към Холи и Кейт и кимнаха с одобрителни усмивки, а когато отвориха вратата, за да излязат, отвън нахлуха смехове и музика.

Холи изчака да затворят, после измъкна чашата от ръката на Кейт и стисна дланите ѝ.

— Обещах ти подкрепата и помощта си — изрече тя, като гледаше право в красивите зелени очи на Кейт. — Изчаках досега, за да съм сигурна, че е дошъл точният момент. Виж се в огледалото. Изглеждаш фантастично. Тази вечер е вечерта на твоя триумф, Кейт. Това е вечерта, когато за пръв път се явяваш пред обществото като бъдеща съпруга на Ивън и когато дори най-големите сноби тук ще те приемат в средите си. Те са наясно, че не си някоя лицемерка и използвачка, а си дъщеря на чикагски собственик на голям ресторант, който е бил известен със своите богатства и лични качества. Ти си негова наследница. Всички виждат, че притежаваш изисканост и стил, освен това имаш добра душа, което те прави още по-привлекателна. Разбираш ли добре какво искам да ти кажа?

Кейт се усмихна смутено от безбройните комплименти и каза:

— Разбрах, че ти държиш тази вечер да бъда с мисълта, че съм прекрасна.

— Не да бъдеш с мисълта, а с пълното съзнание, че си прекрасна. Да не забравим и Мичъл Уайът. Тази вечер ти предстои да го видиш...

Във фойето влязоха три жени, за да проверят грима си, при което Холи и Кейт веднага се обърнаха към огледалото и се престориха, че правят същото.

Кейт бръкна в чантата да извади червилото, но цялата трепереше от мисълта, че отново ще види прекрасните сини очи на Мичъл. Смях, сладостни стенания в страстните му обятия, как я прегръщаше само, сякаш искаше никога да не се отдели от него. Не само това — той проникна в сърцето ѝ така дълбоко, че тя беше готова да му дари любовта си.

Накрая — просто защото беше решил да си замине — той я прати да отиде да каже на Ивън за края на връзката си с него.

От разстоянието на времето всичко изглеждаше много по-ясно — тя вече не се съмняваше, че Мичъл е имал една-единствена цел още от момента на запознаването им — дори когато повика линейка и лекар за Макс, то е било пак, за да постигне своя план. Значи той беше поръчал да ѝ сервират онзи коктейл, за да дойде след това спокойно и невъзмутимо до нейната маса и да се запознае с нея. Идеше ѝ просто

да изкрещи от яд само като си спомни как ѝ предложи среща, след като го заля с питието: „Ако бях на твое място, към мен щеше да е отправена поканата за обяд...“. Толкова нагъл, толкова самонадеян, толкова...

Кой знае каква изненада и какво облекчение е изпитал, когато е разбрал, че тя не знае за него. Така със своето невежество улесни плана му и прелъстяването на глупавата приятелка на Ивън Бартлет е било истинско забавление за него.

— Стига си се измъчвала със спомени за неговите подлости? — извика настоятелно Холи веднага щом двете жени излязоха. — Длъжна си поне тази вечер да забравиш болезнените подробности и да разсъждаваш трезво, иначе никога няма да се отърсиш от тази мъка! Истината е ясна и проста: Мичъл Уайът е жалък и недостоеен човек, който е прелъстил приятелката на Ивън, за да му отмъсти за това, че знае тайните му.

Ако беше приела да спиш с него още след вечерята ви във вилата, щеше да се приключи още тогава и ти нямаше да имаш време да се влюбиш. Наложило се е обаче да се върне за втора среща с теб, да ти разкаже нещо за брат си, защото си му показала, че най-напред държиш да научиш нещо повече за него. След това, докато сте седели в градината, той е вложил всичките усилия да те прелъсти. Щом е видял, че няма шансове да го пуснеш в хотелската си стая, в леглото, на което спите двамата с Ивън, той е решил да направи резервация в хотел на Сейнт Мартен. Там ти е казал, че не обича усложнения и „вълшебства“, иска просто да се порадва на хубав секс с теб. Ти обаче отново си показала несъгласие и това го е принудило да се върне при теб с изтъркана измислица: „Няма защо да се боя от усложнения... Вчера чувствата ни бяха толкова еднакви“.

— Да не би да намекваш, че аз имам вина за това?

— О, не! В никакъв случай! Просто се опитвах да ти обясня, че неговата цел не е била да ти причини болка. Доставил си е удоволствие с приятелката на Ивън, защото е искал или да го накара да премълчи това, което знае, или за да му покаже, че с нищо не е по-долу от него.

Тръпки пронизаха Кейт, като си помисли колко безсъвестен е бил неговият замисъл, колко безсрамно цялото това изпълнение.

— Нека да ти кажа и още нещо — продължи Холи. — Според мен Уайът е бил изненадан от удоволствието, на което се е насладил в

твоята компания. Иначе още след първия път щеше да те потупа отзад и да те прати да си вървиш.

— За какво му е да го прави, след като му угаждах до побъркване? — В гласа на Кейт прозвуча горчив упрек към собственото ѝ поведение.

— Да, това има значение, но защо все пак те е завел на казино, да не говорим, че е останал до теб в леглото, за да се наслаждавате на изгрева? След като си свършат работата, мъжете, които търсят само секс, се обръщат на другата страна и заспиват.

Кейт със съжаление усети как се хвана на това жалко обяснение и не защото го приемаше за убедително, а просто защото имаше отчаяна нужда нещо да смекчи това убийствено страдание.

— И все пак — продължи Холи решително, — той си остава един хитър, безсъвестен мръсник и ужасен егоист. Ето защо имаш основания да му отвърнеш с подло отмъщение за всичко, което ти е причинил.

— Но как?

— Ще се държиш пред него така, сякаш за теб всичко това е било само един жалък флирт.

— Ще разбере, че се преструвам, защото добре знаеше чувствата ми към него. Аз се върнах във вилата само да си взема сбогом с Ивън и обещах на Мичъл, че ще бързам да се върна.

— Добре, но няма как да знае със сигурност, че действително си го направила! В крайна сметка ти може да си го използвала просто като заместник на Ивън в леглото, а как може да бъде сигурен дали не е било точно така. Пък и няма безспорни доказателства, че ти не си знаела името му — нищо чудно да си искала да се добереш до него само, за да изкопчиш любопитни подробности от живота му и да ги разкажеш на приятели!

— На кого биха му хрумнали подобни нелепости? — присмя се Кейт.

— На жените от твоето ново обкръжение — същото, в което се движи и той — подчерта Холи. — Знам какво представляват, повярвай ми. Детството ми е преминало в средите на такива жалки, подли душици, преситила съм се от низостта на подобни хора. Интуицията е подсказала на Ивън, че играта тук е такава неслучайно те е довел тази вечер. Той иска Уайът да види, че твоето самочувствие не е накърнено

и двамата се забавляват прекрасно. Ивън е решил да му покаже, че жалките му замисли не могат да унищожат вашата връзка.

— За да запомни, че по-добрият психолог съм аз — добави Кейт и тъжно се усмихна.

— Психолозите не се занимават с галениците на съдбата и техните понятия за живот. По-важното сега е ти дали схвана цялото положение?

— Мисля, че да.

— Добре тогава, значи тази вечер ще видиш Уайът, което означава, че трябва да демонстрираш определено настроение. Да ти кажа ли кое е единственото настроение, което ще ти бъде като отмъщение...

— Казвай. Не знам — отвърна Кейт и се усмихна на тази драматична пауза, която направи приятелката ѝ.

— Весело безгрижие! Трябва да го приемаш с весело безгрижие... да му показваш колко ти е забавно да го видиш, защото знаеш за него любопитни тайни, които той сам не знае за себе си...

— Че що за тайни мога да знам? — попита обезсърчено Кейт.

— Ето това ще бъде въпросът! Веднъж да си го зададе, този въпрос никога няма да го остави на мира!

Мат и Мередит се усмихнаха с разбиране на Мичъл — той искаше да отиде до тях и се мъчеше да поведе леля си натам, но тя го беше стиснала под лакът и непрекъснато го караше да спират, за да го запознава с гостите. Той беше с една глава по-висок от нея и му се налагаше да се навежда, за да я чува по-добре.

Мат отиде до бара, за да вземе водка за Мичъл. Тръгна да му занесе чашата и видя, че той най-последно беше успял да поведе леля си към тях. Подаде му питието и каза:

— Това е като награда за твоя успех по този дълъг, уморителен път.

— Ще се справя — отвърна той. Вдигна чашата, за да отпие, и... видя Кейт.

Дъхът му спря — стоеше като вцепенен със склучени вежди и не вярваше, че пред себе си вижда същото онова момиче с джинси и червени къдрици, с което се целуваше на терасата в Сейнт Мартен. В

този момент сред представителите на хайлайфа непринудено се разхождаше една невероятна червенокоса красавица с елегантна копринена рокля и някои от тях я спираха, за да я поздравят с приятелска целувка.

— Това е Кейт Донован — поясни Мат, защото забеляза, че се е загледал в нея. — Баща ѝ наскоро почина и чух, че е решила да не затваря ресторанта му. Водихме ли те в ресторанта на Донован?

— Не.

— Следващия път, когато дойдеш, ще те заведем — добави той без особено въодушевление. — Докато баща ѝ беше жив, трябваше да правя резервации две седмици преди това. Дано Кейт е по-снизходителна към нас.

Оливия се присъедини към разговора:

— Знаете ли, че Кейт е получила годежен пръстен, докато беше на островите? — въпросът ѝ беше към Мередит и Мат.

— Не — отвърна Мередит, без да пропусне, че Мичъл отново стрелна с поглед Кейт.

Оливия кимна и погледна към Мичъл.

— Откъде бих могъл да знам — сухо отвърна той.

— Във вторник в „Трибюн“ имаше публикувано съобщение за годежа им — допълни тя. Загледа се в Кейт и побърза да ѝ помахва, щом видя, че тя приключи разговора със своите познати. — Кейт, ела насам, мила!

Младата жена погледна към нея и кимна — на Оливия ѝ стана приятно от това и пак се обърна към Мичъл:

— Сигурно я познаваш, Мичъл.

— Едва ли.

— Напротив. Тази бъдеща младоженка е годеницата на Ивън Бартлет.

Мичъл впи очи във водката.

— На Ивън Бартлет, значи? — изрече той с иронична усмивка.

Мередит погледна многозначително Мат и той едва доловимо кимна в знак на съгласие. Явно тази жена беше „Кейт“, за която говореше Мичъл.

Кейт пое към Оливия и коленете ѝ се подкосиха от мисълта, че ще застане лице в лице с човека, който беше постъпил така подло с нея — съжаляваше, че са ѝ останали само няколко капки от шампанското,

защото ѝ се искаше да пийне за кураж, но реши да не губи дух, а да покаже смелост и самочувствие.

— Здравей, скъпа — поздрави я Оливия. — Пожелавам да бъдете щастливи с Ивън — добави тя със сърдечна целувка.

Поздрав, пожелание, целувка — цяла вечер все едно и също. Кейт беше започнала да мисли, че в кръговете на Ивън това сигурно е някаква общоприета практика за поздравяване на бъдещи младоженци. Когато чу следващите думи на Оливия, на Кейт ѝ се прииска и Мичъл да не се отклонява от етикета:

— Позволи ми да те запозная с моя племенник, Мичъл...

Тя все пак успя да си придаде развеселено изражение пред изумения поглед на Мичъл, сякаш беше научила някои любопитни тайни за него.

— Познаваме се вече — отвърна и несъзнателно се приведе в очакване на дежурната целувка.

— ... и сме се целували — допълни невъзмутимо той.

Щом забеляза уплашеното изражение на Оливия, Мат моментално застана пред нея, сложи ръката ѝ под лакътя си и я поведе към масата.

Кейт беше взела твърдо решение да демонстрира абсолютно спокойствие, независимо от поведението му — ето защо се обърна леко настрана и се пошегува със закачлива усмивка:

— Няма ли да ми пожелаеш нещо хубаво и ти?

— Чакай да помисля. — След кратка пауза той вдигна насмешливо чашата: — Пия за твоя убедителен успех по пътя към висшето общество, Кейт.

Тя не се сдържа при този намек, че е кариеристка:

— Не ме предизвиквай да те залея пак с питието си!

— Това ще бъде твърде просташко — подразни я той, — а ти се стремиш нагоре, към висшите среди. Насаме, ние хората от висшата класа си разменяме лъжи и измами, изпояждаме се един друг, но в никакъв случай не си позволяваме да вършим това публично. — Мичъл забеляза зелените пламъчета в очите ѝ, как в тях намира огнен гняв и реши да подпали нещата: — Чуй съвета ми и не забравяй правилата, когато пак решиш да си хванеш някой непознат в хотела...

— Млъкни! — вбеси се тя.

— За да сложиш рога на тоя нафукан идиот, за когото ще се омъжиш!

Това я разяри и тя плисна в лицето му остатъка от шампанското си. Не се получи желанието ефект, защото бяха останали само няколко капки, но ризата му стана на петна. Кейт се вцепени — изпитваше срам, страх и задоволство, очакване на неудържим гняв от негова страна.

— В Ангила го направи по-непринудено... — отбеляза той и невъзмутимо затърка петната, — но пък този път цветът е по-приятен.

Кейт го зяпна, после извърна глава към сервитьора, който побърза да ѝ поднесе нова чаша с шампанско. Тя машинално я взе, опитвайки се да изглежда спокойна, и с треперещи пръсти посегна за салфетка.

Мичъл преспокойно продължи монолога си:

— Дай ми салфетката и се усмихни, ако ще и престорено... — Кейт се подчини, а той довърши изречението, докато попиваше течността от ризата си: — Иначе Бартлет ще си каже, че се жени за мръсница с ужасен характер.

— Предупреждавам те, че... — Тя осъзна, че няма с какво да го заплаши, огледа се дали ги наблюдават и стисна чашата, сякаш се вкопчваше в единственото реално нещо в един полудял свят.

Мичъл я изгледа изпод око и забеляза как тя се мъчи да запази самообладание. Без да откъсва очи от ризата си, промърмори с меден глас:

— Ако се опиташ да ме залееш пак, ще се озовеш на пода. — Очите му се бяха превърнали в две ледени късчета. — Хайде, опитай.

Кейт се отърси от вцепенението. Внезапно осъзна нещо и прошепна с треперещ глас:

— Боже мой... Имаш очарователна външност и изискани маниери, но всъщност си... чудовище.

Вместо да се обиди или да се разгневи, Мичъл се изсмя и поклати глава:

— Какво очакваше да видиш, съкровище? Сломен изоставен любовник ли? — преди тя да реагира, той добави с отегчен тон: — Сбогом, скъпа.

Мичъл се отдалечи, а Кейт вдигна глава и видя, че Мередит Банкрофт е присвила очи и я наблюдава. Без да каже нито дума,

Меридит се обърна и последва Мичъл.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Сърцето ми се къса от изражението на това дете — каза Макнийл на Грей, докато двамата стояха до стаята за разпити и наблюдаваха как разплаканият Били Уайът описва на Джо Торело подробности около трагичната смърт на баща му. Бяха довели момчето сутринта заедно с Каролин, за да го разпитат и да получат допълнителна информация. — Чудя се защо не е повикала семейния адвокат.

Прокурорът скръсти ръце и се опита да разтълкува странното поведение на Каролин:

— Струва ми, че след онзи ден в моя кабинет, когато накарахме Били да позвъни на Уайът вместо нас, у нея се появиха някакви страхове, че и синът ѝ може да е замесен в смъртта на баща си. Лекотата, с която той лъжеше Уайът, я шокира. Впоследствие ѝ казах, че намереното до кладенеца копче е от палтото на Мичъл Уайът, и тя прие този факт, без да каже нищо. Не ме попита нито дали имаме конкретни доказателства, нито дали сме проверили и други дрехи на Мичъл за същите копчета, абсолютно нищо. А Каролин неколккратно е била в топлистата на моделиерите и много добре знае колко специално нещо са ръчно изработени копчета.

— И все пак недоумявам защо не е повикала адвокат.

Грей се замисли над думите му.

— Тя обичаше Уилям, обича и Били. Сигурно е преценила, че за сина ѝ най-добре ще бъде да си признае истината, за да не му тежи на душата. Адвокатът на семейството е Хенри Бартлет, но за нея е ясно, че той ще действа според разпорежданията на Сесил, който пък ще му нареди да прати Били зад решетките и после да намери начин да го измъкне оттам.

— Чудно как намира сили да не се отделя от детето.

— Няма нищо чудно. Тя обвинява себе си, защото не е успяла да предвиди колко опасно за сина ѝ ще бъде присъствието на Мичъл Уайът в семейството им.

След като изслуша Били, Торело му подаде лист и химикалка:

— Запиши сега всичко тук, но нека преди това да го разкажеш още веднъж, за да бъде потвърдена информацията ни.

Каролин стоеше зад Били с ръце на раменете му:

— Задължително ли е да разказва всичко отначало? Не е ли достатъчно просто да го напише?

Вместо да ѝ отговори, Торело се обърна към момчето:

— Хайде пак, отзад-напред.

— Били беше на четиринайсет години.

Той изтри с ръце сълзите от лицето си и започна с треперещ глас:

— През уикенда тръгнахме с татко към фермата, както бяхме планирали още през седмицата. Реших, че не е изключено да хванем някой пъдпъдък из нивите на Удал, и взех пушката. По пътя татко ми каза, че ще продаде фермата на онзи предприемач, който купи земята на Удал. Тогава започнахме да спорим. Обяснявах му, че няма право да си позволява това, и после...

— А защо смяташ, че няма право?

— Защото е предвидено фермата да бъде моя! — Кресна той и цялата му кротост се стопи. — Дядо Едуард ми казваше, че след време фермата ще стане моя, обаче в завещанието си е забравил да отбележи това.

— Добре, и по-нататък?

— Ужасно се разстроих, защото продължавахме да спорим, и изобщо не гледах къде стъпвам. Изведнъж се препънах, паднах и пушката гръмна. — Били взе кърпичка от кутията на масата и избърса сълзите си. — Татко падна пред мен. Започнах да му правя изкуствено дишане, но на гърдите му имаше голяма дупка, аз станах целият в кръв, буквално се побърках. Ужасих се от мисълта, че мама никога няма да ми прости това и че ще отида в затвора. Тогава видях изоставения кладенец, махнах капака и... и... Знаете останалото.

— Нека да го чуя още веднъж.

— Повлякох тялото на татко и го набутах в дълбокия кладенец. След него хвърлих и пушката.

Каролин отдели ръка от рамото му и закри лице с ръце — цялото ѝ тяло трепереше.

— Ами изтриването на отпечатъците от пушката? — припомни му Торело. — Какво точно направи?

— А, да. Ами, преди да хвърля пушката в кладенеца, ги изтрих с якето.

— И после?

— Прибрах се и се замислих, че не трябваше да постъпвам така, ами да повикам линейка и полиция. Ето защо се обадох на дядо Сесил. Разказах му какво се случи и го попитах как да постъпя. Той ми каза, че иска първо сам да отиде на онова място, а дотогава аз да не предприемам нищо и да не се обаждам на никого. Обаче заваля сняг и дядо доста се забави.

— Когато се върна, Сесил какво ти каза?

— Каза... каза, че с татко вече е свършено, но трябва да мислим какво да направим с мен, за да се измъкна и за да скрием истината от мама. Убеди ме, че ако беше жив, татко нямаше да иска да ме види в затвора заради нещастен случай, а и мама цял живот ще страда, ако научи истината за смъртта на татко. Обясни ми, че пред полицаите ще каже, че през уикенда съм бил заедно с него, а не на фермата с татко.

— Ами колата на баща ти? Как стана така, че я намерихме изоставена на трийсет километра от фермата?

Били не отговори веднага, защото пак започна да бърше очите си, но на Грей му се стори, че в тях нямаше сълзи.

— Дядо Сесил каза, че ще бъде най-добре ченгетата да не знаят, че фермата е мястото, където татко е изчезнал. Така ще ги пратим в лъжлива посока и може изобщо да не стигнат до изоставения кладенец. Дядо каза да взема колата на татко и да го последвам по магистралата, докато намери подходящо място да я оставим.

— Но ти си на четиринайсет. Можеш ли да управляваш автомобил?

Били гордо го изгледа:

— Още от дванайсет се уча да карам във фермата. По заснежената магистрала ми беше малко трудно, но се справих не по-зле от татко.

В другата стая Макнийл се смръщи и се обърна към Грей:

— Това дете не е нормално.

— Вече привършваме, Били — окуражи го Торело. — Хайде сега да видим какво се случи през януари. Разследването около изчезването на баща ти беше приключило, търсенето във фермата — прекратено, но ти отиде да разкажеш на господин Елиът, че си чул как Мичъл

Уайът лъже майка ти, че никога не е стъпвал във фермата. Знаел си, че това ще насочи подозренията ни към него и ще започнем отново да претърсваме фермата. Защо ти трябваше да разбулваш тази тъмна история, щом като следите ти бяха прикрити?

— Защото онзи предприемач, който купи нивите на Удал, дойде при мама да уговарят продажбата на фермата. Чух го да обяснява, че вече подготвят мястото, за да вдигнат каменна ограда. Знаех, че ще открият изоставения кладенец, защото той беше точно в самия край на фермата.

— Значи сам си преценил какво е положението — отбеляза Торело едва ли не като похвала. — Преценил си, че ще открият тялото на баща ти, и затова си откъснал копче от палтото на Уайът, после си се промъкнал до кладенеца, без никой да те види, и си пхнал копчето под капака, за да намерят и него.

Били кимна — изглеждаше поласкан от пояснението на детектива.

— Но защо реши да изкараш виновен за всичко именно Мичъл Уайът?

— Ами защото този противен мухльо — вбеси се Били — си въобразяваше, че е член на семейството. Искаше да замести баща ми и мама му позволяваше това. Той живееше у нас и не се отделяше от нея, помагаше ѝ. На мен се падаше да бъда мъжът в нашето семейство, а не на Мичъл, но тя за всичко се допитваше до него. Именно той ѝ каза, че продажбата на фермата ще бъде изгодна сделка.

Същото внимание към Мичъл проявяваше и дядо Сесил. А преди това аз бях любимецът на дядо. Често ми казваше колко си приличаме двамата с него, но след смъртта на баща ми той насочи вниманието си към Мичъл. Престана да ми обръща внимание и един ден го чух да казва на мама, че на рождения си ден иска да запознае с Мичъл всички свои гости. Настояваше и тя да бъде там, за да видят, че го е приела за член на семейството.

— Добре, Били, благодаря ти, че ни разказа всичко, без да изопачаваш фактите. Ето ти лист и химикалка. Напиши всичко тук така, както ми го разказа. Искаш ли да ти донеса чаша чай или нещо друго?

— Предпочитам швепс — заяви Били и се пресегна към таблата с кърпички.

— А какво ще кажеш и за едно пакетче чипс с чили?

— Да, страхотно. Откъде знаете, че го обичам?

Торело не отговори, само хвърли многозначителен поглед към огледалната стена. През последните две седмици бяха обходили по магистралата между фермата и Чикаго всички бензиностанции и крайпътни магазинчета, защото бяха убедени, че Сесил не може да не е спрял поне веднъж в този участък. Продавачката от магазина на една бензиностанция разпозна снимката на Били. Сесил искал да скрие номера на кредитната си карта и затова изпратил Били в магазина да плати горивото. Малкият решил да си купи швепс и чипс. Продавачката обяснила, че не продават чили чипс, а само обикновен, а той заявил, че магазинът е „дупка“, а продавачката нарекъл „глупачка“.

— Вече ми е ясно каква защита ще осигури тяхната фамилия — отбеляза Макнийл с нескрито отвращение. — Най-напред ще ни обяснят, че нямаме пълномощия да разследваме това престъпление, тъй като е извършено извън нашия административен район. Ще съдят малкия като непълнолетен, защото е на четиринайсет, а пък адвокатите на Уайът ще убедят майката да им позволи да изтъкнат, че като дете Били е бил подлаган на насилие от баща си. Мамка му, Сесил е старец и има проблеми със сърцето. Ако умре преди започване на делото, те ще променят версията и ще изкарат, че той е убил Уилям.

— Не и ако преди това говоря с него! — заяви Грей и тръгна по коридора. — Ще го посети и настоявам да ме придружиш за по-голяма тежест.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Господин Уайът ви очаква — обясни икономът на Сесил, докато помагаше на Грей да свали мекото си кашмирено палто.

Сесил го прие в кабинета си, без да става от креслото си зад грамадното бюро.

— Как са родителите ти, Грей?

— Благодаря, добре са.

Прокурорът седна пред бюрото и старецът се загледа изпитателно в него.

— По всичко личи, че не си дошъл на приятелско посещение — подхвърли.

— Не, за съжаление.

Старецът кимна и се обърна към иконома, който вървеше към вратата:

— Свържи ме веднага с Хенри Бартлет.

— Долу ви чака детектив, за да ви отведе в участъка, Хенри може да дойде там.

— Значи ли това, че ме арестувате?

— Зависи изцяло от вашето поведение в момента. Били току-що даде показания относно смъртта на Уилям.

— Какви по-точно?

Грей реши, че е излишно да крие, тъй като и без друго след час-два Хенри Бартлет щеше получи показанията на Били. Той му изложи най-важните моменти от разказа на момчето и накрая Сесил попита с хладно спокойствие:

— И вие вярвате на думите му?

— Категорично — да. За мен и без друго беше доста странно, че вие пет месеца сте пазили в тайна идването на Мичъл и известихте за това едва през януари. Първата ви среща е била през август, на следващия месец при неизяснени обстоятелства Едуард падна от балкона и намери смъртта си. През ноември изчезна Уилям. Вас обаче не ви смущаваше фактът, че тези две нещастия съвпаднаха с

откриването на внука ви и приемането му сред членовете на вашето семейство. В действителност вие укривахте неговата поява, при все че полицията разследваше двете произшествия. Искате ли да ви кажа какъв беше моят извод от вашето поведение?

— Че съм един жалък, изкуфял старик, на когото тежи чувството за вина пред Мичъл от това, че в миналото го е оцетил, и се прави, че не вижда нищо? — предположи жлъчно Сесил.

— Че сте един коварен, безскрупулен стар хитрец, на когото се е приискало да си има нов, послушен и лоялен наследник, но решил да не казва нито на полицията, нито на външни хора къде е бил този човек трийсет и четири години.

— Точно така, благодаря — отвърна той. — Винаги съм знаел, че сте умен и проницателен мъж.

— Двамата с вас сме наясно, че вие не сте нито жалък, нито изкуфял старик, ето защо остава една-единствена причина да не се съмнявате, че смъртта на Едуард и изчезването на Уилям са свързани с Мичъл.

— И каква е тя?

— Че вече сте знаели, били сте абсолютно наясно какво се е случило с тях и че Мичъл няма нищо общо с това. Именно това подозрение ме накара да възобновя разследването около изчезването на Уилям, набелязвайки вас като главен заподозрян, и точно тогава в кабинета ми неочаквано се появи Били.

— И какво ви каза?

— Каза ми, че чул как Мичъл обяснявал на Каролин, че никога не е бил във фермата, но Били твърди, че това е лъжа. Ето защо насочихме вниманието си към Мичъл. Искам да ми кажете нещо, Сесил: кога научихте какво е направил Били? Кога разбрахте за копчето от палтото на Мичъл, което той е поставил при кладенеца?

— Каролин дойде при мен веднага след като разбрала защо сте накарали Били да се свърже с Мичъл в Сейнт Мартен и чула разговора. Разказа всичко и на мен. Беше бясна, че двамата с нея сме подслонили в дома си убиец. Обясних й, че със сигурност има някаква грешка.

— Защото сте знаели, че копчето е било поставено от Били?

— Нали няма да запишете това, което ще ви кажа?

След кратко колебание Грей кимна:

— Няма.

— Веднага разбрах, че го е направил Били. На кого друго би му хрумнало подобно нещо? Освен това той седеше точно пред мен, докато Каролин разказваше за намереното копче, за подозренията ви към Мичъл, за това, че сте накарали Били да се обади по телефона на Мичъл. Стана ми ясно само по изражението му, че той е виновникът за всичко. Седеше и се усмихваше срещу мен. Явно се чувстваше горд от своята хитрина.

Били кимна, учуден от тази откровеност, при все че ставаше дума за неофициални показания — и се опита да премисли всичко още веднъж.

— Ако бяхме установили, че Мичъл е получил палтото си във времето преди изчезването на Уилям, щяхме да го арестуваме и да го осъдим за убийство. Щяхте ли да оставите той да стане жертва само за да спасите кожата на Били?

Сесил се приведе, сплете ръце върху бюрото и високомерно заяви:

— На Мичъл подобно нещо не може да му се случи. Той е човек, който знае как да се справя с изпитанията в живота — също като мен и като тях... — Той посочи с брадичка към стената срещу него, където висяха портрети на негови предци.

Вместо да спори със Сесил, Грей реши да мине направо към целта на посещенията си:

— С прикриването на Били вие самият сте извършили вид престъпление...

— Излишно е да водим дискусии, освен това нямате право да ме арестувате. Хенри и Ивън Бартлет вече ме информираха, че този случай не е във вашите правомощия. Освен това признанията на Били са невалидни, защото са направени без присъствието на адвокат. Нямате право да го разпитвате без адвоката на семейството.

— На разпита присъстваше майка му. От нея получихме съгласие.

— Каролин е разстроена от случилото се и не е в състояние да прави трезва преценка на собственото си поведение, още по-малко — да изказва съгласие от името на Били. Не си губете времето да...

— Още една минута ще загубя — заяви рязко Грей, като погледна многозначително към дървения часовник върху бюрото на Сесил. — Добре ще бъде да ми го позволите и да ме изслушате

внимателно, защото имам пълното право да ви изкарам оттук с белезници.

Сесил се облегна на стола със склучени вежди, за да чуе какво ще му кажат.

— Хенри Бартлет ви казва това, което ще ви се хареса. Аз твърдя, че още когато е излязъл с баща си през онзи уикенд, Били е имал намерение да го убие във фермата, което ще рече, че престъплението е извършено на територията на нашия окръг. Хенри сигурно ще се опита да спъва делото с искове да бъде прехвърлено за разглеждане в друг окръг и най-вече с искове да бъдат отхвърлени показанията на Били, но няма шансове да ме победи и в крайна сметка вие ще бъдете изправен на съд като съучастник на Били. Всичко това ще се превърне в богато пиршество за медиите и те няма да престават да се ровят и да вадят на показ всички тайни грехове и мистерии около вашата фамилия през последните сто години.

Сесил слушаше с каменно изражение, но през цялото време не спираше да стиска и отпуска юмруци върху бюрото.

— Ако направите на Хенри услугата да умрете, преди делото да стигне до съда, той ще има възможността, пък и желанието, да подучи Били да промени показанията си и да заяви, че именно вие сте човекът, който е убил Уилям, после е накарал горкото момченце да опере пешкира за всичко. А защо ще му е на Хенри да се мъчи да пази репутацията ви, щом вие ще сте мъртъв, а той ще очаква да получи възнаграждението си от Били? — Той замълча и зачака отговор от Сесил, загледан как махалото на старинния часовник върху бюрото бавно се поклаща.

— И какво предлагате като по-разумно решение?

— Няма да повдигам срещу вас обвинение в съучастничество, ако оставите местният окръжен съд да раздаде справедливо престъплението на Били. Той така или иначе ще получи по-лека присъда, защото е непълнолетен.

— Аз няма да позволя той да се изправи пред съда, без да съм му осигурил максимално добра защита.

— Нямам предвид да се отказвате. Искам само да не пречите той да си понесе заслуженото за своето престъпление — сега, а не когато минат години.

Сесил пак се поколеба за момент, накрая кимна.

— И още нещо — Грей се изправи. — Как умря Едуард? Час преди да падне от балкона, той ви се е обадил по телефона. В полицията казахте, че сте говорили за някакво събиране на сутринта, на което е трябвало да присъствате. Не е било така обаче, защото иначе щяхте да се усъмните дали през парапета не го е „бутнал“ Мичъл.

Сесил се изправи и завърши неприятната дискусия със следните думи:

— Той беше пиян както обикновено и се обади да обясни, че иска да ми каже „сбогом“, защото не му се живее. Не за пръв път ми се обаждаше с подобни думи аз му отговарях все едно и също. Казвах му да се стегне и да не се поддава на глупави мисли. Не знаех, че го е замислил сериозно. Оплакванията му толкова ми бяха дотегнали, че вече не им обръщах внимание.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кейт постави върху подноса две големи чаши с горещ шоколад и голяма купа с пуканки.

Наложи се да заобиколи Макс, който се беше изтегнал пред масичката. Холи вдигна глава, докато се ровеше в чекмеджетата на един шкаф до телевизора, където държаха колекцията си от любовни филми.

— Искаш ли да гледаме „Спомен за цял живот“?

— Не, благодаря. И без друго се чудя как да се отърва от подобен спомен.

Приятелката ѝ се ухили и пак зарови из чекмеджетата.

— Не ми го побира умът как Уайът е могъл да се държи толкова гнусно, когато те е видял на бала.

И Кейт недоумяваше. През онази вечер по всичко личеше, че Мичъл я презира, а това ѝ подсказа, че от самото начало той се е отнасял с презрение към нея — още от времето, когато на Сейнт Мартен те двамата се любеха.

— Този човек е умопобъркан — заяви Холи, защото знаеше, че приятелката ѝ не смее да го изрече.

— Може би — отвърна Кейт и опита да продължи с малко пошеговит тон, — или пък просто не понася да му демонстрират весело безгрижие. — Веднага след това върна разговора към филма, който искаха да изберат, и каза: — Какво ще кажеш за „Сватбен ден“?

— Само ако обещаеш, че няма да се оставиш да те измъчват тежки спомени, особено по време на онази сцена, където двамата танцуват.

— Добре, обещавам.

Холи остави диска и седна до Кейт на канапето. Известно време мълчаха — и двете бяха покрили краката си с топли одеяла и ги бяха подпрели на масичката.

— Ще ми липсват нашите кино вечери — сподели Холи, като взе шепа пуканки от купата между тях.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кейт и протегна ръка към нощното шкафче до канапето, където беше оставила чашата с горещ шоколад.

— Ами това, че ще ми бъде трудно да седя и да си ям пуканки между теб и Ивън по време на такива киноветери. Определихте ли вече датата?

Приятелката ѝ поклати глава.

— Ние дори не сме лягали заедно оттогава.

— Че защо? Три седмици минаха вече, откакто сте тук.

— Не ме измъчвай с такива въпроси, че ще се побъркам. — Кейт отпи малко от чашата, преглътна и я върна на шкафчето.

— Може би по този начин иска да те накаже?

— Не, не е така. Всъщност снощи той ме заведе на ресторант, след това предложи да дойде тук и да прекараме нощта заедно. Но...

— Какво — но?

— По време на вечерята ми се гадеше. Всъщност и сега ми се повдига. От няколко дни се чувствам така и нямам сили за нищо. Искан само да спя.

— Имунната система е уязвима при стрес и тялото реагира. Между другото, как вървят делата в ресторанта?

— Хората от персонала много ми помагат, подкрепят ме, сигурно защото съм най-млада от всички, с изключение на един помощник-сервитьор. Но все още е рано да се каже как ще бъде занапред. Стига сме приказвали, да гледаме филма.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Кейт, доктор Купър каза, че резултатите от изследванията са готови.

Тя вдигна поглед към медицинската сестра и се усмихна. Бони беше нейната гинеколожка и приятелка на Холи. След като я прегледа, поръча да ѝ направят изследвания и я помоли да изчака.

— Доста бързо стана — отбеляза Кейт, като седнаше срещу бюрото на Бони.

Лекарката отвори папката с нейните изследвания.

— Не всички резултати са готови, но за момента и тези са достатъчни, за да заключа на какво се дължат пристъпите на гадене и сънливостта.

— И какво е то?

— Ти си бременна.

Кейт понечи да стане, но се отказа и се усмихна:

— Станала е някаква грешка, Бони. Сигурно са ти дали резултатите на друга пациентка, не моите. Аз най-редовно взимам хапчета против забременяване.

— Хапчетата не дават стопроцентова гаранция.

— Но при мен винаги са имали сигурно действие. Ние с Ивън... моя годеник... сме заедно вече четири години и досега не съм забременявала.

— Взимала ли си някакви антибиотици през последните два месеца? Някои от тях нарушават действието на хапчетата против забременяване.

— Знам, но не съм взимала никакви антибиотици. Нищо. Само на Сейнт Мартен пих някакво лекарство против мигрена, което ми изписа един местен лекар.

Бони взе книгата, която лежеше в ъгъла на бюрото.

— Не съм запозната как действат върху контрацептивите хапчетата за мигрена. Какво беше лекарството? Нека да проверя.

— Не го помня. — Кейт склучи замислено вежди. — На езика ми се върти, но не мога да се сетя...

— Помъчи се да си спомниш, но заедно с това ми кажи дали през тези четири години си имала сексуален контакт с друг мъж, освен с твоя годеник.

Кейт направи кратка пауза, стана ѝ неприятно, че трябва да спомене за присъствието на Мичъл в живота ѝ:

— Да, преди месец. Но какво значение има това?

— Не е изключено да си от онзи малък процент жени, които не са напълно защитени от хапчетата. И щом допреди месец не си забременявала, това означава, че спермата на твоя годеник няма действие.

Тъкмо в този момент Кейт неочаквано си спомни началните букви от името на лекарството:

— Започваше с нещо от рода на „бутал...“. Имам предвид лекарството, което лекарят от Сейнт Мартен ми изписа.

Бони склучи замислено вежди:

— Да не би да е буталбитал?

— Да, точно така.

— Не те ли попита дали взимаш хапчета против забременяване?

— Попита ме дали държа да забременея скоро и аз казах „не“. Всъщност той говореше само френски, но шофьорът на таксито знаеше малко английски, той ни превеждаше. Лекарят му каза да ми обясни, че сигурно имам мигрена.

— А ти защо не отиде в болница, ами при някакъв местен лекар?

— Но трябваше ли да чакам с часове, за да се намери кой да ме погледне? Бони, аз имах чувството, че главата ми ще се пръсне. През целия път към Сейнт Мартен ми идваше да вия от болка. Нямах търпение да намеря лекарство и човек, който по-бързо да ми го даде. Изобщо не ме интересуваше дали говори английски или не. Пък и той не беше някакъв шаман. Кабинетът беше в дома му, но пък изглеждаше добре оборудван, чист — отвън чакаха приятни на вид пациенти.

— Струва ми се, че шофьорът нещо е объркал, докато е превеждал. Лекарят сигурно му е казал да те попита дали държиш да не забременяваш скоро, не обратното.

— Какво значение има това? — възрази Кейт, но всъщност добре беше схванала за какво става дума. И то много добре. Господ да ѝ е на

помощ...

— Буталбитал е много ефикасно средство при остри пристъпи на главоболие. То обаче отслабва действието на оралните контрацептиви.

Кейт слъжи ръце върху корема си и с усилие се задържа да не падне, защото ѝ причерня.

— Знаеш ли кой е бащата?

Кейт вдигна поглед. След смъртта на баща си тя дълго време нямаше желание да прави секс и когато минаха три седмици, Ивън я убеди да отидат на почивка на Карибите.

Значи баща на бебето беше Мичъл Уайът.

Обзе я неистов гняв, прилоша ѝ, зави ѝ се свят и тя се подпря на бюрото, за да не падне.

— Да — отвърна мрачно, — знам кой е бащата.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Кейт, аз съм! — провикна се Холи, когато отключи входната врата и влезе в къщата на приятелката си. Тя имаше ключ, който Кейт ѝ беше дала да ползва, за да храни котките по време на почивката ѝ. Макс веднага притича да я посрещне, като радостно махаше с опашка.

— Бива те за пазач — засмя се тя, като го потупа по главата. Беше разтревожена. Колата на Кейт беше пред къщата, прозорците бяха заснежени — значи през цялата вечер е била в дома си, но без да вдига телефона, без да светва лампите. Предния ден тя беше открила, че е бременна, и беше решила на сутринта да каже за това на Ивън, но не пожела да премисля нещата, както я беше посъветвала Холи. Вслуша се все пак в едно — да отиде при Ивън в кабинета му и да му каже за това там, за да не вдига скандал.

— Кейт?

— Тук съм, в дневната — чу се гласът ѝ. Тя светна веднага лампата и бутна встрани възглавницата, която цяла вечер стискаше в тъмнината в пълно вцепенение. — Заспала съм — излъга тя. — Искаш ли кафе?

— Естествено — отвърна Холи.

— Колко е часът? — попита Кейт.

— Вече минава шест.

Кейт смъкна крака от канапето и тръгна към кухнята — Холи веднага я последва.

— Трябва да се обличам и да тръгвам. Още преди два часа трябваше да съм в ресторанта.

Кейт започна да пълни кафеварката, а Холи взе две обемисти чаши.

— Как мина днес разговорът ти с Ивън?

Вместо да отговори, приятелката ѝ показа лявата си длан — годежният пръстен вече не беше там.

— Не съм очаквала да бъде приятно — каза тя, докато пълнеше с вода каната, като полагаше усилие да говори с равнодушен глас. — В

крайна сметка неговата годеница идваше, за да му каже, че е бременна от друг мъж, когото той на всичкото отгоре презира. Но...

— Но какво? — не я оставяше на мира Холи.

Кейт се хвана за ръба на мивката и впери поглед надолу.

— Но не съм подозирала, че ще бъде чак толкова ужасно и непоносимо. Когато му казах, той онемя и пребледня, после се съвзе и дори сложи ръка на раменете ми, като ми обясни, че не е моя вината и че двамата с него сме станали жертви на Мичъл. Каза ми, че трябва да поправим грешката и да продължим заедно напред, сякаш нищо не се е случило.

— Е? Кое влоши нещата?

— Отговорих му, че няма да направя аборт.

— И?

— Тогава вече не издържа — отвърна Кейт. После напълни кафеарката и я включи. — Идвало ли ти е някога наум, че такъв спокоен и хладнокръвен мъж като Ивън може да заплашва някого със съд?

— Не, но често съм се питала кое точно го прави добър адвокат, щом всички толкова го търсят. Обърни се с лице към мен — каза Холи, като сложи ръце на раменете ѝ, за да я извърне към себе си.

— Ами, ще ти кажа, за да не се чудиш повече — отвърна Кейт и преглътна тежко. — Днес разбрах какво означава да бъдеш подложен на кръстосан разпит от него. Като с остър скалпел той започна безжалостно да реже парченце по парченце от мен. Без да спира, вадеше една по една всички мои слабости и грешки от годините, през които ме е търпял, и накрая извади големия нож. Още преди това беше започнал да ме обижда и така крещеше, че сигурно всички на етажа са го чули. Накрая изкрещя да се махам и никога повече да не ме вижда пред очите си.

— Мръсник! Изобщо не се заблуждавай, че той не ти е изневерявал. Какви ли не слухове се носят за него.

Кейт се обърна да вземе захар и две лъжички.

— Това са само слухове. Аз постъпих непочтено, аз го предадох, не той — мен.

— Значи, ако беше приела да направиш аборт, той щеше да е готов да те „търпи“ още, това ли ми казваш?

— Да, точно така. — Кейт се опита да изрази насмешлива досада. — Действително останах с впечатление, че абортът ще бъде за него вид отмъщение... да премахне бебето на Мичъл, за да му върне за това, че урони неговата и моята чест.

— На него изобщо не му пука за твоята чест. Тук става дума за честта на фамилията Бартлет. Обзалагам се, че нямаше да се трогне чак толкова, ако ти беше надула корем от някой големец като него.

Кейт се усмихна едва-едва.

— Колко пъти съм ти казвала, че Ивън е двуличник и...

— Недей — помоли Кейт и се извърна. — Отвратена съм от начина, по който се отнесе с мен, и повече няма да се върна при него, даже и да ме моли. И все пак той беше съкрушен. Нанесох му първия удар още когато бяхме в Ангила и му обясних какво съм направила, но днес казаното от мен направо го уби.

Те седнаха на масата в кухнята, без да говорят. Когато кафето стана готово, Кейт подаде на Холи една пълна чаша и захарница, после взе своята и тръгна към спалнята.

— Съжалявам наистина, че ще те оставя тук, но е необходимо да се обличам и да тръгна.

— Не е необходимо. Откакто си се върнала от Ангила, не си почивала и всяка вечер работиш до късно през нощта.

— Преди два дни не бях там, тъй като гледахме филми с теб.

— Това беше неделя, а в неделя ресторантът не работи. Пък и за една вечер все някак могат да се справят и без теб.

Кейт се обърна към нея, погледна към чашата в ръката си, после вдигна поглед към Холи и заговори с гняв и отчаяние:

— Едва се държа на краката си и се чувствам ужасно отпаднала от това, че съм бременна. Да, бременна съм, защото се влюбих в човек, за когото си въобразих, че е истински мъж, но той се оказа същински звяр. Ако има справедливост на този свят, това бебе не трябва да се ражда! — Накрая не издържа и избухна в плач, а Холи я прегърна. — Може и да ми се иска да имам дете, но ме ужасява мисълта за гените, които е наследило от баща си. Защото баща му е чудовище!

— Знам, така е. — Приятелката ѝ се усмихна леко и я потупа по гърба. — Хайде сега да отидем в дневната. Ще се обадиш на хората в ресторанта, аз ще извадя да изгледаме някой филм, а после ще поспим.

Холи реши да потърси някакъв по-лек и весел филм и избра като най-подходящ „Хубава жена“. От канапето зад нея се чу безпомощен шепот:

— Не искам да родя това дете!

Когато пусна филма и отиде да седне до Кейт, видя, че тя е заспала.

— Ела тук, Макс — каза му тихичко. — На теб нямам какво да ти предложа, но за себе си ще потърся нещо по-силно от кафето. Давай към кухнята, да видим какво вино ще намерим там.

Холи се отправи към кухнята, но точно когато минаваше покрай входната врата, се чу почукване и тя подскочи уплашено. Отключи с тайната надежда да види на прага Ивън, и то паднал на колене, но щом откряна вратата, веднага отстъпи стреснато назад.

Пред нея стоеше мъж на около шейсет години, с прошарена коса и духовнически одежди — черно расо с бяла яка.

— Господи! — възкликна тя не толкова с изненада, колкото с раздражение. — Вас, благочестивите, да не ви садят да никнете навсякъде, където надушите, че ще има бебе? Махайте се отук! Тя знае как да се справи.

— Вие сигурно сте Холи — опита да се усмихне свещеникът.

— Моля ви, не ме ядосвайте. Оставете тук пред вратата книгите, аз ще ѝ ги занеса — тя понечи да затвори.

Той я спря, като сложи ръка на дръжката.

— Аз съм чичо на Кейт, казвам се отец Донован. Следобед ме е търсила, но аз не бях вкъщи. Икономът ми каза, че била разстроена. Звъних ѝ по телефона, но не ми отговори. Сега ще ми позволите ли да вляза?

Холи се смути, но не го показва, и отговори с тих глас:

— В момента тя спи. Не искам да я будя, защото имаше неприятности. Влезте в кухнята и ако искате, изчакайте да стане.

След като отпусна зад себе си двукрилата врата на кухнята и тя се затвори сама, Холи продължи с тих глас:

— Искате ли да ви направя кафе?

— Не, благодаря. Да разбирам ли, че Кейт е бременна?

Житейският опит на Холи беше убил у нея всякакво уважение към религията и най-вече — към духовниците.

— За това трябва да поговорите лично с Кейт, отец Донован — заяви тя, защото не смяташе, че само защото е човек с расо, трябва да прави компромиси заради него. На плота забеляза бутилка червено вино, взе я и започна да я отваря, като се мъчеше да си спомни дали католиците или баптистите заклемяваха употребата на алкохол. — Ще изпия чаша вино, за да ми олекне — заяви. — Надявам се, че нямате нищо против — добави тя, но от тона ѝ личеше, че ѝ е все едно какво ще каже той.

— Цялата бутилка ли ще изпиете сама?

— Защо, не може ли?

Тя не чу отговор и затова се обърна — право срещу себе си видя онзи характерен учуден поглед, зелените очи, досущ като тези на приятелката ѝ.

— Ами помислих си, че ако не държите да е само за вас, може би няма да имате нищо против да изпием и двамата по чаша, докато чакаме Кейт да се събуди.

— Не, разбира се — Холи се почувства страшно глупаво и неловко. — Но не очаквайте да говоря за Кейт и за нейната... малка грижа. Тя сама ще реши дали да изповяда това.

— Аз не съм изповедник на Кейт — отбеляза той. — Аз съм нейният чичо.

— Да, но сте свещеник и ще ѝ кажете да го задържи... да задържи бебето на онзи гнусен мръсник.

Докато го чакаше да потвърди думите ѝ, Кейт наля вино.

— Това ще ѝ кажете, нали? — подкани го мрачно тя, като му подаде чашата и седна от другата страна на масата.

— Сама преценете. Моят отговор е бил известен на Кейт още преди да дойде вкъщи днес, за да сподели с мен за своята бременност. Това ме навежда на мисълта, че тя е искала да чуе именно такъв отговор. Странното за мен е това, че въпросният мъж е мръсник, според вашите думи. А аз знам, че Кейт умее добре да преценява хората.

Холи отпи от виното със замислено изражение.

— Този път явно е сбъркала.

Отец Донован също отпи глътка вино.

— Щом го е харесала, сигурно е имало нещо по-особено у него.

— Той е един бездушен мизерник, нищо повече — отсече ядно Холи и отново отпи. — Обаче е невероятно привлекателен.

— Ясно. Горката Кейт. Доколкото разбирам обаче, този бездушен мизерник не е мъжът, с когото Кейт има връзка близо четири години?

— Не, той е бездушният мизерник, който днес развали годежа си с нея и я заряза. С онзи мизерник се е запознала преди няколко седмици в Ангила. Не искам да говоря, не ме разпитвайте повече.

— Няма.

Не преставаше да мисли за приятелката си. Отпи от виното и вдигна поглед към мъжа, който имаше същите очи като Кейт, и каза с измъчен глас:

— Не мога да проумея как е възможно човек да постъпи така с нея, и то само за да си отмъсти на Ивън...

— Ивън сигурно е бездушният мизерник, който днес е зарязал Кейт?

— Да. Другият мизерник, който я е използвал за свои цели и е съсипал душата ѝ, се казва Мичъл Уайът. Опитах се да ѝ дам съвет как да се държи на онзи бал, където е бил и той, имах желание да ѝ помогна, но той отново разби сърцето ѝ.

— В случая ти нямаш вина, направила си го с най-добри намерения.

Холи прехапа замислено устни.

— Виновна съм донякъде и аз още от самото начало. Имам вина за връзката ѝ с онзи човек. Ивън я отведе на Ангила, а после се върна да си върши своята работа и Кейт остана там сама. Аз ѝ казах, че няма нищо лошо да си поживее и без него, и тя го направи.

Отец Донован отпи от виното.

— Убеден съм, че Кейт сама е решила как да постъпи, едва ли някой ѝ е повлиял за това.

— Напротив! — отвърна Холи с гняв. — Кейт се е запознала с Мичъл Уайът, когато един следобед била в ресторант, и там неволно разляла върху ризата му своя коктейл. На него му е било добре известно, че това е приятелката на Ивън, но през цялото време се преструвал, че не знае нищо...

— ... Покъртителна история, наистина — призна отец Донован, когато след около час Холи приключи разказа си. Тя го беше запознала с всички подробности около тази история, а за финал му описа

случилото се между Кейт и Уайът на благотворителния бал за Детската болница.

През цялото време, докато разказваше, Холи бършеше очите си и вадеше кърпички от кутийката на масата, където вече стоеше втора бутилка вино.

— Бих го пратила в гроба със собствените си ръце — заяви тя.

— И аз — отвърна без колебание отец Донован.

Холи го изгледа с нескрито уважение:

— Наистина ли?

— Е, така се казва в преносен смисъл.

— Какво да се направи оттук нататък? — Тя се облегна на масата. — Ресторантът вече е оставен на нейните грижи, а тя няма до себе си никого.

Отец Донован изненадано я изгледа и се усмихна:

— Тя има до себе си приятелка като теб, Холи. Приятелка, която е смела и всеотдайна. Има също и мен. Ние ще бъдем нейна подкрепа докрай. А когато всичко отmine, тя ще си има детенце, което ще бъде щастливо със своята майка.

Точно тогава на вратата се появи Кейт и погледна сепнато първо към единия, после към другия.

— Здравей, чичо Джейми.

Той се изправи и нежно промърмори:

— Здравей, мила моя.

Кейт се отпусна в обичната прегръдка, която помнеше от дете.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

През една прекрасна юнска утрин бременната в петия месец Кейт забързано вървеше към ресторанта. Под тъмночервената тента над входа на заведението забави крачка, защото случайно зърна отражението си в голямата витрина. Гледката бе доста печална — движеше се леко прегърбена, сякаш на плещите ѝ тегнеше товар, къдравата ѝ коса беше вързана на опашка, защото така беше най-лесно, бременността вече започваше да ѝ личи.

Тя отвори масивната дъбова врата с месингов обков и влезе в ресторанта, но не видя оберкелнера, огледа се и притеснено погледна часовника си. Оставаха само петнайсет минути до единайсет и трийсет, когато ресторант „Донован“ отваряше врати за обяд. Това означаваше, че всички маси трябваше вече да са покрити със снежнобели ленени покривки, а върху тях да са подредени кристални чаши и блестящи порцеланови подноси с голямо златно „Д“ по средата. Докато вървеше към специалния салон, Кейт установи, че десет маси не бяха покрити, а освен това личеше, че изящният френски килим не е почистен с особено старание.

Специалният салон беше отделен от общата трапезария с преграда от красива махагонова дърворезба и цветни стъкла. Той се намираше в дъното на заведението, в дясната му ъглова част — прозорците с капаци откриваха изглед към улиците от двете страни. През деня хората около масите имаха възможност да наблюдават улиците, защото капаци бяха отворени. Вечер обаче ги затваряха и вътре цареше безкрайно уютна, интимна атмосфера в светлината на свещи и танцова музика.

Отсреща беше махагоновият ъглов барплот, който представляваше точно копие на старинен европейски бар — с тъмнозелена мраморна повърхност, месингови парапети за краката и тъмночервени кожени столчета. Сферичните огледални рафтове бяха претрупани с кристални чаши и с маркови алкохолни напитки от цял свят.

Кейт си спомни от детството как това огромно заведение тръгна от една нищо и никаква ирландска кръчма. Обикновено изпитваше носталгия, когато влизаше тук, но този път ужасно се подразни, когато погледна как Франк О'Халоран притичваше неуморно от единия до другия край на бара, редеше купички с евтини ядки и вадеше табли с плодове от хладилниците под барплота.

През делничните дни обедните гости бяха обслужвани от двама бармани, докато през първите три вечери от седмицата те ставаха трима, след това — четирима, защото в четвъртък, петък и събота вечер заведението беше пълно с посетители.

— Здравей, Франк — поздрави го тя. Този пооплешивял барман работеше в заведението близо двайсет години. — Кой друг е на работа с теб днес?

— Джими — отвърна той, като хвърли бегъл поглед към нея с пълно безразличие.

— Аз бях останала с впечатление, че днес той трябва да е с вечерната смяна.

— Двамата с Пит Фелоус си размениха смените.

— И къде е Джими?

— Нямам представа, Мери Кейт.

За хората от персонала и работното им време отговаряше управителят на ресторанта Луис Келард.

— Надявам се, че Луис ще се погрижи да ти осигури помощник — каза Кейт и тръгна да излиза.

— Трябва да ти кажа нещо, Мери Кейт.

Тонът му внезапно събуди у нея някакво неприятно предчувствие и тя веднага се обърна.

— Слушам те — Кейт отиде по-близо до него.

Изглежда, толкова беше бързал, че по челото му имаше капки пот.

— Решил съм да напусна.

Тя го погледна стреснато, защото я плашеше мисълта, че нейните близки познати един по един напускат живота ѝ.

— Да нямаш някакъв проблем, Франк? Да не би да си болен?

— Имам проблем, и то голям, но не съм болен, а не мога да гледам какво става тук. Винаги ми е било голяма гордост, че работя в „Донован“. Аз тук знам по име всички редовни клиенти на бара, знам

им вкусовете, привичките. Баща ти, бог да го прости, познаваше така клиентите в трапезарията.

— Знам... — отвърна Кейт и изпита остра болка от думите му, защото те бяха обвинение към нея и към лошата ѝ работа.

— „Донован“ е специален ресторант. Баща ти успя да го запази като по-особено заведение даже, след като го издокара и му придаде луксозен вид. Той остави своя следа тук, нещо особено, което направи ресторанта любимо място на много хора. Няма защо да си кривя душата, Мери Кейт, ще ти кажа това, което си мислим ние тук, по-старите от персонала: ти нямаш таланта на баща си. Много ни се искаше да го управляваш като него, ама не се получи.

Кейт отчаяно се мъчеше да не избухне в сълзи.

— Но и аз съм през цялото време тук, както правеше той — опита се да се оправдае тя.

— Душата ти не е тук — заяви Франк. — На теб ти е все едно, че съм сам на бара. Дойде, видя, че съм сам, подхвърли между другото „надявам се Луис да се погрижи да ти осигури помощник“ и си тръгна. Твоят баща това нямаше да го направи. Най-напред щеше да ми намери човек, а после щеше да проучи защо Луис това го е пропуснал и не е оправил всичко преди него.

Кейт усещаше как сълзите вече парят в очите ѝ, затова се обърна и тръгна обратно към трапезарията.

— Предай на Марджъри да ти впише в последния чек двойна заплата. — Имаше предвид опитната счетоводителка, която повече от десет години работеше в заведението.

Кейт остана като попарена, когато иззад гърба ѝ долетя ядният глас на ирландеца:

— На Марджъри това ще ѝ го кажеш ти, Мери Кейт Донован! Ти трябва да свършиш тая работа... ти си шефката, ти се разпореждаш тук, не ние с Марджъри.

Кейт само кимна — имаше чувството, че всеки момент ще избухне в сълзи и ще повърне.

— И друго ще ти кажа... — чу се отново зад гърба ѝ. — Защо ме оставяш да си говоря с тебе по този начин? Баща ти никога нямаше да го позволи!

— Върви по дяволите! — изсъска през зъби Кейт.

— И още нещо трябва да знаеш — извика пак той.

Тя се извърна към салона с гневно стиснати юмруци. Франк стоеше зад бара с почервеняло от ярост лице:

— Очи ли нямаш, та не виждаш колко са скапани лимоните? Защо веднага не се затича към кухнята да видиш кой, по дяволите, приема някой да ни пробутва подобни боклуци?

Кейт не отговори, но когато мина покрай входната врата, не пропусна да забележи, че главният сервитьор Кевин Сандовски още не е на мястото си, макар че минаваше единайсет и двайсет и пет. Когато влезе в кухнята, завари вътре Луис Келард заедно с няколко от сервитьорите, които имаха задължението да се погрижат за пълната подготовка на ресторанта преди отварянето му за обяд — те стояха, бърбеха си и се шегуваха.

— На какво прилича всичко това? — възмути се тя.

Сандовски веднага стана от табуретката, но ѝ се стори, че обърна леко глава към сервитьорите и завъртя очи с отегчение.

Луис Келард я погледна с разбираща усмивка:

— Покрай моята съпруга две бременности са ми минали през главата, Кейт. Знам какво тежко изпитание е за една жена всичко това, особено пък ако ѝ се налага и да работи. Не бива да се изнервяш.

— Друго ме изнервя — отвърна Кейт, като се чудеше дали това беше насърчение от негова страна или съжаление. — От Франк Халоран разбрах, че ни доставят некачествени продукти. Вярно ли е това?

— Не е вярно, естествено. — Луис поклати категорично глава. — Лимоните застояват малко повече, защото използваме по-малки количества отпреди.

— А защо използваме по-малко?

— За това ще трябва да попиташ Марджъри — отвърна Луис. — При нея са всички отчети за работата. Печалбата понамаля.

Кейт кимна и каза:

— Ако ви потрябвам за нещо, ще ме намерите в кабинета.

Нейният кабинет, преди време — на баща ѝ, беше отделен от главната трапезария с широк вестибюл, облицован с ламперия, откъдето се влизаше също така в кабинетите на счетоводителя и управителя на заведението. На горния етаж имаше апартамент — той стоеше заключен и до него се стигаше не по стъпалата от някогашната кръчма, а по специална стълба, разположена непосредствено до

кабинета. Баща ѝ почти не използваше това жилище, освен когато времето навън беше много лошо или когато работеше до късно през нощта.

Марджъри седеше с калкулатор в ръка на своето място и правеше изчисления, а счетоводните книжа бяха разпръснати по бюрото ѝ.

— Франк О'Халоран е решил да напуска — уведоми я Кейт. — Бих искала в последния чек да му запишеш двойна заплата.

Счетоводителката — жена с вече побеляваща коса — я погледна въпросително:

— Вие наистина ли ще го оставите да напусне?

— А какво да направя? Нима мога да го спра? — поинтересува се Кейт, като стискаше до болка юмруци.

— Не зная. Сигурно вие знаете най-добре.

— Да, знам нещо, и то много добре — отвърна троснато тя.

— Какво е то, Кейт?

— Че трябва да използваме компютърна счетоводна система. Тези книжа и сметки вече са безнадеждно остарели, както и...

— Както и аз, нали? — пошегува се с горчивина счетоводителката.

— Не исках да кажа това, Марджъри.

— Та нали работим изцяло с компютри. — В тона ѝ прозвуча състрадание към Кейт. — Сметки, резервации, всичко останало. Може би не ти е направило впечатление?

— Знам това! — отвърна енергично Кейт, но вече се чувстваше смазана, независимо че едва ли имаше половин час, откакто беше дошла в ресторанта. — Говоря за всички тези книжа и папки. Ти продължаваш да работиш с тях. Защо цялата тази информация не е в компютър?

— Има я и в компютъра. Баща ти държеше да се придържаме към традиционните методи на осчетоводяване, ето защо една част от нея прехвърлям от компютъра в папките. — Възрастната жена направи пауза, за да чуе коментара на Кейт, но тя нищо не каза, тогава счетоводителката продължи да смята. — Кейт, струва ми се, ти нямаш дарба да се справяш с този бизнес — каза, без да вдига глава. — Може би няма да е зле да продадеш ресторанта.

Този път Кейт се почувства смазана. Излезе от стаята, без да каже нито дума — за пореден път се оттегляше безпомощна и

обезверена. Беше загубила сили и самочувствие. Беше загубила вярата в себе си, но не само това — доверие в нея губеха и другите.

Преживяното с Мичъл и детето, което носеше от него, я превърна в немощно, неуверено, неуравновесено същество. Най-ужасното беше, че всяка мисъл за бебето я връщаше към спомена за кошмарното лековерие, с което някога беше приела баща му. Месеци наред се надяваше да изпита някакво майчинско чувство, но вече се страхуваше, че дори любовта към собственото ѝ дете няма да се събуди поради ненавистта ѝ към Мичъл.

Седна зад бюрото на баща си с ясното съзнание, че ако не предприеме нещо и ако не стъпи здраво на краката си след всичко, което Мичъл ѝ причини, положението ще стана още по-ужасно. Трябваше да намери сили да прости и на него, да прости и на себе си, че се остави да я подмами. Само така можеше да се отърве от лошите си спомени и да започне да гледа смело напред.

Но за да прости и да забрави, най-напред трябваше да разбере какво беше породило у него подобни помисли, през какво е минал в живота си, за да се превърне в подобно чудовище.

Подпря брадичката си с ръка и се замисли по какъв начин може да проучи това, за да стигне до отговорите...

Нямаше да получи информация нито от Каролин, нито от Сесил Уайът. Матю Фарел и Мередит Банкрофт го познаваха добре, но на благотворителния бал за Детската болница Мередит стана свидетел на сцената с Мичъл и повече не я погледна. В Ангела научи от Ивън доста неща за детството на Мичъл и те бяха потресаващи, но не можеше да иска допълнителни сведения от него...

Внезапно се сети за срещата с Грей Елиът: той седеше на бюрото си, вадеше папки от една голяма купчина и ги слагаше на масичката пред Кейт и Холи.

Изведнъж я обзеха невероятна решителност и изненадващ оптимизъм — чувства, които беше позабравила вече от доста време, и веднага извади от чекмеджето телефонния указател.

Наложи се да изчака известно време на телефона, защото Грей Елиът не отговори веднага.

— Госпожице Донован? — пръв започна той. — Разбрах от секретарката ми, че настоявате да разговаряте с мен по някакъв важен въпрос.

— Точно така — потвърди уверено Кейт, — но държа да се срещна лично с вас.

— Ами през следващата седмица съм зает, но...

— Няма да ви отнема много време, освен това е спешно... и много важно.

Той направи известна пауза и Кейт си го представи как се взира в календара си.

— Какво ще кажете за утре в дванайсет и петнайсет? Малко преди обедната ми почивка.

— Ще дойда — отвърна Кейт. — Благодаря ви.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Господин Елиът ще ви приеме сега, госпожице Донован.

Кейт се изправи и последва секретарката в кабинета. Ако вчера изглеждаше плачевно, то днес се беше облякла с подчертано внимание, за да постигне модната за лятото женствена мекота. Отчаяно се надяваше, че видът ѝ ще заличи неприятното впечатление у окръжния прокурор от последния им разговор. Роклята ѝ с висока талия, отлично се съчетаваше с бялата ленена чанта и прикриваше бременността ѝ. Роклята беше с дължина малко над коляното, а сандалите на висок ток подчертаваха стройните ѝ крака.

Косата ѝ беше събрана отзад с костенурков гребен, така че прическата да отговаря на роклята в стил от шейсетте.

Кейт влезе в кабинета и Грей Елиът се изправи. По изненаданата му усмивка тя разбра, че изглежда много по-добре, отколкото на последната им среща. Малкият успех се оказа достатъчен да повдигне духа ѝ.

— Да седнем ето там, госпожице Донован. — Той заобиколи бюрото си и посочи канапето и столовете, на които тя беше седяла с Холи по време на предишния разговор.

— Моля ви, наричайте ме Кейт. — Тя му се усмихна възможно най-любезно.

— Добре... Кейт — отвърна той, но свъси вежди, защото усети нещо.

Тя забеляза подозрителността му и реши да бъде откровена, за да постигне ефекта на изненадата.

— Надявам се, че ако си говорим на малки имена — тя се опита да изобрази очарователна усмивка, — ще сте по-благосклонен към услугата, за която дойдох да ви помоля. Господин Елиът, става дума за нещо ужасно важно.

— Моля те, наричай ме Грей — помоли я той, защото всичко друго би било проява на нелюбезност. В това отношение Кейт не му беше оставила кой знае какъв избор.

Тя не седна на дивана пред масичката, а предпочете стол, защото мекият диван щеше да я постави в по-неизгодна за преговори позиция. Очевидно Грей Елиът също беше запознат с тези тънкости, защото вместо да избере дивана, както тя се надяваше, заобиколи масичката и седна срещу нея.

— Ще желаяш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. — Кейт кръстоса крак върху крак, погледна го и се наведе, за да остави чантата си на канапето. Грей бързо огледа кръстосаните ѝ крака. „Направи го неволно“ — помисли си тя, но очевидно прокурорът си падаше по хубавите крака. Внезапният спомен за Мичъл, който стоеше на балкона в Сейнт Мартен, проряза сърцето ѝ и отне увереността ѝ.

„Как да тълкувам тази твоя усмивка — че изглеждам прекрасно или че роклята не ми стои добре?“ — беше попитала тя.

„Усмиввам се, защото едва сега ми прави впечатление какви изключителни крака имаш, за пръв път ги виждам така добре.“

„И преди бях със същите крака. Всъщност си спомням, че и в леглото бях с тях.“

— Кейт? Добре ли си?

Гласът на Грей я сепна. Не беше осъзнала, че седи неподвижно с ръка върху чантата.

— О, да, нищо ми няма — излъга Кейт.

Той кимна и заговори по същество:

— С какво мога да ти помогна?

Тя навлажни с език устни и дълбоко си пое дъх, преди да отговори:

— Последния път, когато бях тук, на бюрото ти имаше купчина папки. В най-горните, които ми подаде, имаше снимки, на които бях с Мичъл Уайът. Права ли съм да предполагам, че останалите папки на бюрото ти бяха свързани с разследването му?

Той се подвоуми и предпазливо присви сивите си очи.

— Защо се интересуваш?

— Разследваше ли го? — спокойно настоя Кейт, после сама си отговори: — Ами да, това е логичното заключение. Искам да кажа, че не си изпратил детективи на Карибите, използвайки парите на данькоплатците, за да ти доставят снимки с моето прелъстяване. И не само моето — добави след кратък размисъл.

— Ако това е целта на днешното ти посещение, знай, че ти си единствената жена, към която той е проявил някакъв интерес, докато бяхте на острова.

— Каква късметлийка съм! — възкликна Кейт, но се опомни и поклати глава, за да не издаде огорчението си. — Всъщност той въобще не се интересуваше от мен... — понечи да обясни, но усмивката на Грей Елиът я накара да замълчи.

— Тези снимки определено говорят друго. Дори бих казал, че Уайът доста се интересува от теб.

— Нужно ми беше да го повярвам. Както и да е, няма значение. Отклонявам се. — Кейт реши да изостави грижливо обмисления си план и да премине направо към въпроса: — Имам една молба към теб, но ми кажи честно: съществува ли поне минимална вероятност този разговор да си остане между нас?

— Зависи дали ще ми съобщиш за престъпление или не — пошегува се Грей.

Казаното ѝ се стори смешно, дори мило, и този път усмивката ѝ беше топла, естествена.

— Освен ако лековерието и лошият късмет не са обявени за престъпления, няма проблем. Ако ли не — вади белезниците.

— Имаш думата ми, че този разговор ще си остане между нас. — Той се усмихна и се облегна назад, готов да слуша.

— Благодаря. Искам информация за Мичъл Уайът, но интересът ми към него няма нищо общо с убийството.

— И защо е това любопитство?

— Не е любопитство — простичко отвърна Кейт. — Бременна съм.

Все едно че пусна бомба.

— Вероятно и сама ще му намериш координатите, ако се разровиш в Интернет — най-накрая отвърна Грей. — Както и да е, ще ти дам адресите му.

— Не искам координатите му — отвърна Кейт и той за втори път я изгледа учудено.

— Защо не? Той има право да знае за бебето, освен това възниква въпросът и за издръжката.

— Повярвай ми, той няма да пожелае да упражнява родителските си права. Развел се е с първата си жена, когато тя е поискала дете.

Нямам никакви претенции към него. Аз обърках нещата с предпазните средства. Изборът да запазя бебето е мой. Нямам нищо против да се нагърбя с цялата отговорност по отглеждането му.

Той я гледа втренчено няколко секунди.

— И какво можеш да намериш в досиетата ни?

— Ивън ми разказа едно-друго за детството на Мичъл, за онова, което семейство Уайът му е причинило. Знаеш ли нещо по въпроса?

— Да, всъщност знам всичко.

— Наясно ли си също така, че бащата на Ивън е дирижирал и контролирал всичко?

За нейна изненада Грей кимна.

— В такъв случай ще можеш да повярваш в следното: Мичъл инсценира прелъстяването като отмъщение срещу фамилията Бартлет. Аз бях само податлив инструмент в ръцете му. Когато се запознахме в Ангила, нямах представа, че някога е бил в Чикаго, да не говорим, че познава Хенри и Ивън. Обаче той от самото начало е знаел коя съм и когато разбра, че Ивън не е с мен, направи всичко възможно, за да ме вкара в леглото. — Кейт помълча, тъжно се засмя и продължи: — Отмъщението на Мичъл надхвърли всичките му очаквания: нося детето му и се разделих с Ивън.

— С какво ще ти помогнат нашите досиета?

— Трябва да науча нещо повече за него, за да разбере подбудите за действията му. Веднъж разбере ли ги, може би ще му простя и ще обикна детето. Засега не мога да помисля за бебето, без да изпитам омраза към баща му и към мен самата, задето бях такава глупачка.

Грей Елиът отметна глава назад. Кейт затаи дъх. Най-накрая той я погледна право в очите:

— Уилям Уайът похарчи цяло състояние за частни разследвания, защото искаше да научи всичко за братчето си, което е трябвало само да се оправя в живота. Каролин Уайът ни предостави това с идеята, че евентуално може да ни е от полза при нашето разследване.

Той стана, отиде до вградената библиотека и измъкна оттам дебела папка.

— Технически погледнато — започна той, когато остави папката на голямата маса — материалите на Каролин не са зачислени към нашето разследване, така че служебната тайна не ме обвързва. Не виждам защо да не останеш тук и да я разгледаш, докато аз обядвам.

Напоследък всяка емоция, дори облекчението, я разплакваше. Кейт се изправи, избърса очи и му се усмихна.

— Много ти благодаря — прочувствено изрече.

Грей се взря в лицето ѝ, после се върна до библиотеката, извади няколко папки и също ги струпа на масата.

— Тези материали са строго поверителни — той се усмихна многозначително. — Ще се върна след час.

— Госпожица Донован още е вътре — съобщи секретарката.

Грей кимна, отвори вратата и влезе в кабинета си. Кейт Донован беше толкова погълната от папките, че дори не забеляза завръщането му. Той седна на бюрото си, коженият стол изскърца и тя сепнато вдигна поглед.

— След двайсет минути тук имам среща — каза Грей, — но дотогава заповядай.

— Благодаря — отвърна тя и незабавно продължи да чете.

Грей взе бележник и химикалка, за да се подготви за срещата си, но не можа да се съсредоточи. След десетина минути той се предаде и впери поглед в Кейт, която се беше заровила в тъмносинята папка. Доколкото Грей си спомняше, папката отразяваше първите двайсетина години от живота на Мичъл и в нея нямаше нищо важно: училищни преписки, няколко писма, разкази на учители, които си спомняха Мичъл и още преподаваха в същите пансиони, а също копия на страници от училищни списания или годишници, съдържащи данни за него.

Но ето че Кейт очевидно намираще важна информация, защото ту се усмихваше, ту се мръщеше, а преди малко той съвсем ясно видя как пръстът ѝ почти нежно се плъзна по снимката на Мичъл в един вестник.

Тя седеше вляво с лице към него. Главата ѝ беше приведена, блестящата червена коса падаше по раменете ѝ. Грей си помисли, че тя изглежда много млада, много уязвима и много, много красива: със светла кожа, дълги мигли и малка трапчинка на брадичката. Той се зачуди защо не е забелязал колко е красива. С тъмночервената си коса тя винаги му се бе струвала поразителна, но сега за пръв път виждаше лицето ѝ. Огледа го бавно и на спокойствие и реши, че то е

зашеметяващо красиво. А като се прибавеха изумруденозелените очи и стройните ѝ крака... Кейт беше направо фантастична.

За нейно нещастие Мичъл Уайът не беше пропуснал да забележи красотата ѝ, както и онзи загубеняк, Ивън Бартлет. Бартлет разправяше наляво и надясно, че я е зарязал и е развалил годежа им, пропускайки да спомене, че тя му е изневерила с друг мъж. Това щеше да накърни репутацията му на разгонен жребец.

Грей стана от стола и се приближи към Кейт.

— Откриваш ли нещо полезно в тези бумаги?

Тя го погледна с искрящите си като скъпоценни камъни очи, кимна и му се усмихна чаровно.

— Той е бил изключителен атлет. Имал е успех във всичко, нали?

Той обмисли въпроса ѝ, изненадан, че тя е впечатлена от спортните постижения на Мичъл.

— Предполагам, че да. Доколкото си спомням, имаше много училищни вестници и годишници с негови снимки, на които той спортува или печели трофеи.

— Не забеляза ли и нещо друго на тези снимки?

— Не — отвърна Грей. — Какво друго?

— Той винаги е сам — задавено изрече Кейт. Тя прелисти няколко страници и измъкна като доказателство първите снимки, които ѝ попаднаха.

Грей отиде до масата, за да ги разгледа. На снимката шестнайсетгодишният Уайът получаваше купа за подобрен училищен рекорд: най-много голове, отбелязани през един сезон.

— Не е сам — изтъкна Грей. — Двама негови съотборници също имат купи и стоят от двете му страни.

— Да — тихо се съгласи тя. — Но родителите на тези две момчета стоят зад синовете си. Същото се повтаря на всички снимки.

Бавно запрелиства папката, показваща хронологията на един живот, докато не стигна до една снимка, направена по време на мач по крикет, когато Мичъл е бил на около шест години. Бухалката изглеждаше несъразмерно голяма за телцето му, лицето беше намръщено от огромното усилие да се концентрира.

— Това се казва хлапе, което не иска да изпусне топката — пошегува се Елиът.

Кейт кимна, понечи да каже нещо, но тръсна глава и размисли.

— Прочете ли разговора с пазача на парка във френския пансион?

— Точно това не ме интересуваше — призна той. — Какво научи оттам?

— Господин Брикли казва, че Мичъл предпочел да прекара няколко Коледи с него и жена му, вместо със семейството на директора. По-късно Мичъл им пишел от следващия си пансион, но съпругата на Брикли починала и той престанал да отговаря на писмата му. Знаеш ли защо Мичъл е пращал писма на някакъв си пазач, който изобщо не се е интересувал от него? — Гласът на Кейт беше задавен от напирашците сълзи.

— Нямам представа.

— Пишел му е, защото в новото училище момчетата са били длъжни всяка втора седмица да изпращат писмо на член от семейството си. Мичъл е нямал на кого друго да пише. — Тя се облегна на стола си и се разсмя. — Не го виня, че презира семейство Бартлет и жадува за отмъщение. Всъщност се чувствам по-добре, защото макар да бях използвана, бях използвана за много достойна кауза.

Грей се ухили на шегата ѝ.

— Добрите новини тепърва предстоят. Късните му години са изпълнени с триумфи. В една от онези папки има статия за Ставрос Константатос, в която той нарича Мичъл „левия ми юмрук“.

— Левия ми какво?

Грей се пресегна, измъкна една от горните папки пред Кейт и намери статията, която беше показал на Джеф Сервантес и Лили Риърдън. Младата жена я прочете, усмивката ѝ изчезна и тя върна папката на прокурора.

— По-лесно ми е да си го представям като момче или младеж, отколкото като бизнесмен. Трудно ми е да простя на преуспелия, интелигентен мъж, не чак толкова трудно — да пренебрегна безсърдечието на момчето, израснало сред богати деца, мислейки, че е бедняк, който си няма никого на света. — Със смътната идея да измоли от Грей снимка на Мичъл, която да покаже някой ден на сина си, Кейт протегна ръка към една папка, очевидно пълна с фотоси.

На най-горната снимка от купчината Мичъл беше застанал на кея във Филипсбърг по залез-слънце. Според датата в долното ъгълче

снимката беше направена в шест без петнайсет.

На тази дата те трябваше да се срещнат на кея в четири часа.

Кейт вдигна снимката с трепереща ръка. Не можеше да откъсне поглед от датата. Не вярваше на очите си.

— Боже мой! — прошепна тя и погледна долната снимка. Тя беше направена в пет и петнайсет по същото време и на същото място. — Боже мой! — отново прошепна.

— Защо си толкова разстроена? Нали те няма на снимката?

— Трябваше да съм там — отвърна тя и бързо прегледа останалите фотоси, които бяха подредени в хронологичен ред. Първата снимка с Мичъл на кея беше направена в три и половина.

Без да се безпокои, че Грей Елиът ще я помисли за луда, тя докосна снимката на Мичъл, сякаш искаше да приглади назад една черна къдрица от слепоочието му.

— Бил си там — сподавено прошепна. — Чакал си ме...

Нямаше как да сбърка датата. Беше забременяла в предутринните часове на същия ден.

Грей се изправи. Погледът му не пропусна пламналите ѝ страни и блясъка в очите ѝ.

— Да ти донеса ли чаша вода или нещо за пиене?

Кейт се разсмя, а после се разплака.

— Плашиш ме, Кейт.

Тя се изправи, сграбчи снимката с една ръка, а с другата яростно го хвана под ръка.

— Няма от какво да се плашиш, освен ако не се опиташ да изтръгнеш снимката от ръката ми — осведоми го с лъчезарна усмивка.

— Не мога...

— Напротив, можеш. Никой няма да узнае. Тя е за сина му.

Тъй като Грей изглеждаше готов да се бие на живот и смърт, Кейт му обрисова в подробности от какво огромно значение е снимката за нея. Когато приключи, той беше победен и тя го знаеше.

— Звънни, ако ти се прииска хубав обяд, и аз ще имам грижата да нагостя царски теб и гостите ти.

— Това ми прилича на подкуп.

Кейт беше толкова щастлива, че потупа свойски ръката на мъжа, когото едва познаваше, и му се усмихна.

— Не на подкуп, на отплата. — Вдигна лепената си чанта, тръгна към вратата, но спря насред стаята и се обърна.

— Само от любопитство: къде отиде той, след като си тръгна от кея?

— Замина направо на летището и се върна тук. Същия ден беше открит трупът на брат му и неговият племенник му се обади с молба да се прибере направо вкъщи.

— Същият племенник, който по-нататък призна, че е убил Уилям?

Грей кимна и изражението му стана мрачно.

— Същото онова побъркано копеленце, което изигра най-снизходителния съдия в цялата система за съдебен надзор на непълнолетни и малолетни и се отърва с едногодишен престой в психиатрично заведение, последван от домашна терапия и тригодишен период на пробация.

Навън, на тротоара, Кейт едва се сдържа да не затанцува. Мичъл я беше чакал на кея. Сега не беше толкова наивна и не си правеше илюзии, че той е бил влюбен в нея и я е чакал, за да я отведе със себе си.

Фактът, че е бил на кея, не оправдаваше лъжите и тайните, върху които той бе изградил кратката им връзка. Тогава Мичъл се правеше, че не знае нищо за Чикаго или за Зак Бенедикт, и я изпрати във вилата, за да скъса с Ивън, без да признава, че знае кой е той.

Но не беше възнамерявал да я разиграва като кученце на каишка, което трябва да открие, че господарят му е изчезнал и го е зарязал. Не е искал такова нещо да се случи. Може би я е чакал, за да ѝ каже: „Извинявай, че те използвах и те нараних — семейство Бартлет беше истинската ми мишена“.

Нямаше значение защо е бил там. Чакал я е — единствено това беше важно. Може би в края на краищата Холи е била права — докато е изпълнявал плана си за отмъщение, е изпитвал някакви чувства към нея, може би е искал да гледат изгрева заедно. Поведението му на благотворителния бал по-скоро опровергаваше последната мисъл, затова Кейт реши никога вече да не мисли за онази отвратителна нощ.

Някакво гласче в душата ѝ я умоляваше да издири Мичъл и да даде шанс на чувствата, които той може би изпитваше към нея. Но логиката беше безмилостна: тя носеше детето му, а Мичъл се боеше от бащинството. Без съмнение усещаше, че видът на собствения му син ще възкреси спомена за ужаса и болката на цялото му детство. Кейт беше обзета от желание да упражни насилие над Хенри и Ивън Бартлет, а също и над Сесил Уайът и всички, които бяха превърнали живота на красивото чернокосо и синеоко момченце в низ от безсмислени страдания.

Тя спря едно такси, седна отзад и поиска да я закарат до ресторант „Донован“. Когато започна да казва адреса, шофьорът махна с ръка:

— Всички в Чикаго го знаят.

Не беше точно така, но Кейт отказа да спори. Тя погали корема си и прошепна на бебето, което само преди час не можеше да приеме:

— Даниъл Патрик Донован, имаме да управляваме ресторант!

Кейт бутна тежките врати и забързано влезе в заведението, после спря за момент и реши, че Даниъл Мичъл Донован е идеалното име.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кейт спря колата си до тротоара десет минути преди началото на работното време, но никой от шофьорите на „Донован“ не я чакаше под тентата както обикновено всяка сутрин в единайсет и двайсет.

По-рано тя бе оставила Дани и бавачката му пред ресторанта, защото имаше час при зъболекаря, и сега искаше да целуне момченцето си, преди Моли да го изведе на разходка в парка, което се случваше почти всеки ден по това време.

Дани беше на годинка и десет месеца, беше много енергичен и обожаваше люлките, катерушките и пързалките. Миналата неделя Кейт го изведе в парка до тях и му направи няколко чудесни снимки. На тях Дани пускаше корабчето си в големия фонтан и дърветата красиво се открояваха на заден план.

През онзи прекрасен септемврийски следобед хората на два пъти се бяха спирани, за да се порадват на момченцето, което редовно се случваше по време на разходките им с Дани. Той беше одрал кожата на баща си — имаше гъстата черна коса на Мичъл и кобалтовосините му очи, обрамчени от тъмни ресници, притежаваше дори непринудения му чар. Освен това показваше признаци, че е наследил магнетизма му. С една усмивка Дани печелеше всички женски сърца — като се започне от старите дами, мине се през тийнейджърките и се стигне до една двегодишна южнячка на име Кейпъртън Биърн.

Единственият видим генетичен принос от страна на Кейт беше чупливата му коса.

За възрастта си той беше висок, с изненадващо добра координация и растеше толкова бързо, че понякога на Кейт ѝ се искаше да спре стрелките на времето, които с такава скорост отмерваха дните и минутите на детството му. Дани беше изключително умен и вече повтаряше думи и фрази от езиците на различните националности, чиито представители имаше сред служителите на „Донован“. Най-новата му придобивка от цветиста полска псувня — наведе Кейт на мисълта, че Дани трябва да стои с Моли горе, в апартамента, който тя

беше разширила и ремонтирала, за да прекарва известно време с детето си дори когато е на работа.

Чудейки се къде са се дянали шофьорите, тя се поколеба дали да не свие зад ъгъла и да остави колата на паркинга там, но реши да рискува фиш за глоба и не я премести. Беше пресякла половината тротоар, когато чу вестникопродавеца Ханк да крещи:

— Поздравления, госпожице Донован!

Кейт се озадачи, но му махна и продължи пътя си.

Отключи масивните парадни врати, отвори ги — и не видя абсолютно никого. Помещенията бяха приготвени за обяд, всичко изглеждаше перфектно, с изключение на това, че вътре нямаше жива душа — нито оберкелнера, нито някой от многото му помощници. Все по-объркана, Кейт ускори крачка, насочи се към кухнята, втурна се през въртящите се врати и се закова на място, когато усмихнатата армия от верни служители я посрещна с ръкопляскащи и радостни викове. Моли стоеше начело на тълпата заедно с усмихнатия Дани. Точно до него на голямата поставка, където главните готвачи обикновено излагаха менюто за удобство на кухненския персонал и келнерите, пишеше:

„КЕЙТ ДОНОВАН, РЕСТОРАНТЬОР НА ГОДИНАТА“.

Кейт пое Дани от ръцете на Моли и огледа усмихнатите лица.

— За какво е всичко това? — попита.

Франк О'Халоран се ухили първо на Марджъри, после на другите служители.

— Тя още не е видяла! — възкликна той и всички избухнаха в смях.

— Какво да съм видяла?

Дру Гарети, мениджърът, който беше заменил Луис Келард преди малко повече от две години, ѝ подаде сутрешното издание на „Чикаго Трибюн“. Той бе разгърнат на страница със статия, озаглавена:

„КЕЙТ ДОНОВАН, РЕСТОРАНТЬОР НА ГОДИНАТА“

Според статията тя беше удостоена с тази чест отчасти заради превъзходната кухня и отличното обслужване в „Донован“, отчасти заради програмата, създадена от Кейт. Четири пъти годишно главният готвач и помощниците му се разменяха с колегите си от други прочути заведения в страната. Така клиентите на „Донован“ имаха възможност да опитат храната на други престижни ресторанти и обратното.

Към статията бяха приложени няколко снимки на Кейт, използвали при предишни материали за „Донован“, включително една с губернатора на Илинойс, и друга с кухненския персонал и Дани на високото си столче. Надписът под втората гласеше: „Кейт Донован управлява ресторанта си, докато синът ѝ Даниъл изучава тънкостите на занаята от столчето си“.

Кейт прегледа статията и простичко изрече:

— Няма как да ви се отблагодаря за всичко, което направихте.

Дру първо погледна часовника си, после всички останали.

— Отваряме след две минути — предупреди ги той и на излизане потупа Кейт по рамото. — Ти си върхът.

Тя прегърна Дани.

— Чу ли, Дани? Дру каза, че сме върха.

В отговор детето я целуна по бузата и изгука:

— Моли и мен отиваме в парка, мамо.

Кейт го пусна на пода и той улови ръката на Моли. Дани обожаваше детегледачката, която започна да се грижи за него след раждането му, а ирландката не даваше и косъм да падне от главата му.

— Без флиртове с Кейпъртън — подразни ги Кейт, поглеждайки първо момченцето си, после всеотдайната му бавачка.

— Били Уайът ви чака — съобщи секретарката, докато Ивън минаваше край бюрото ѝ с куфарче и сгънат вестник. — Тук е от десет часа и настоява да ви види.

— Донеси ми чаша вода, изпрати някого за доктор Пепър и едва тогава го пусни — тросна ѝ се той. Влезе в кабинета си, хвърли вестника на бюрото и извади от куфарчето документите, по които бе работил снощи.

Секретарката му пристигна с чаша леденостудена минерална вода и Ивън седна зад бюрото. Взе „Трибюн“ и препрочете най-новата

статия за поредния успех на Кейт. Тя беше като трън в петата му, който все не успяваше да извади. Всички знаеха за годежа им и тъкмо когато хората започваха да забравят, Кейт греиваше като звезда в някой местен вестник или списание.

Според предишната статия щатският обвинител и кметът бяха сред редовните ѝ клиенти. Седмици след това Ивън не можеше да си покаже носа било в съда, било на другите места, където се събираха адвокати, без да му намекнат, че не е осъзнал какви политически изгоди е изпуснал, като не се е оженил за нея. Днешната статия отново я превъзнасяше до небесата и дотук нищо ново. Новото беше голямата, хубава, цветна снимка на Кейт с копеленцето на Уайът в кухнята на ресторанта. За втори път трябваше да гледа тази снимка. Малкото копеле така беше одрало кожата на баща си, че чак не беше за вярване, и това още повече разпалваше гнева му.

— Здравсти, Ивън. Благодаря ти, че ми отдели време.

Той отвратено захвърли вестника, изправи се и се ръкува с Били. На седемнайсет момчето беше хубаво хлапе, малко набито като баща си, но не беше приятно като него.

Съдебните психиатри се бяха съгласили — с малко помощ от отличните адвокати на защитата, които кантората на Ивън бе осигурила — че терапията с анти диуретични хормони е виновна за психотичния срыв на Били в деня, когато застреля баща си. За този извод не бе нужно голямо въображение — всички знаеха, че лечението може да доведе до психотични епизоди. Една година в психиатрична клиника плюс непрекъснатата терапия по време на тригодишния период на пробация — предполагаше се, че с тази помощ Били ще се научи да разрешава конфликти и ще придобие контрол над чувствата и действията си.

— Как е новата ти приятелка? — попита Ивън и се помъчи да се сети за името, което Били бе споменал по време на предишната им среща.

— Ребека е добре.

— Къде се запознахте?

— На груповата терапия. Вероятно познаваш родителите ѝ — семейство Кроуел?

Адвокатът не ги познаваше, затова поклати глава и приключи любезния разговор.

— С какво мога да ти помогна? — попита той, но вече се досещаше какво търси Били тук. Сесил беше починал наскоро, оставяйки една трета от имуществото си за благотворителност и една трета на Били, която щеше да се управлява от попечителски фонд, докато момчето не навърши трийсет години. Имаше клауза, че ако междуременно го осъдят за друго углавно престъпление, Били ще я загуби. Последната една трета се наследяваше от Мичъл Уайът, който вече бе упълномощил изпълнителите на завещанието да създадат с неговата част фондация „Уилям Уайът“ за подпомагане жертвите на насилие.

— Искам да унищожиш завещанието на дядо Сесил. Мичъл ще основе някаква тъпа фондация с моите пари. Искам да го спреш, преди да е станало твърде късно. Баща ми е мъртъв, дядо и прадядо са мъртви и всичко тяхно трябваше да е мое. Ако татко не беше довел Мичъл в семейството, дядо нямаше да му остави моите пари и сега щях да съм богат. Вместо това трябва да чакам още тринайсет години, за да получа късче от това, което ми се полага. Няма да се примиря. Пробацията изтича след година и половина. Искам си моите пари и моя живот!

— Били, вече сме водили този разговор. Както ти казах, завещанието беше съставено от най-добрата адвокатска фирма в Чикаго. Чел съм го и няма нито една вратичка, през която да си измъкнеш парите от Мичъл. Знам, че не е честно, но ще трябва да се научиш да живееш с...

— Не разбираш! Мразя онова копеле! Мразя го толкова много, че ми причернява пред очите!

— Повярвай ми, знам как се чувстваш.

Били го изгледа с презрение, затова Ивън бутна вестника към него.

— Виждаш ли снимката? Това беше моята приятелка. Мичъл Уайът я прелъсти. А това хлапе — виждаш ли го? То е негово.

Били внимателно огледа момченцето на фотографията и изрече с глас, от който Ивън го побиха тръпки:

— Значи той ми се пада — какво — братовчед?

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Най-близкият парк беше един огромен правоъгълник, а пътеките през дърветата му водеха до четирите съседни улици. Разстоянието беше твърде голямо за Дани, но той все настояваше да опита и в крайна сметка първата част от пътя прекарваше до количката си, а втората — в количката си.

— Я, кого виждам! — възкликна Моли, когато приближиха парка. — Ето я нашата приятелка Реба с балон в ръката. Интересно, за кого ли е този балон?

— За мен! — възбудено извика момченцето и запляска с ръчички. Щом стигнаха до люлките, Дани слезе от количката и се затича към Реба, която седеше на пейката и четеше книга. Момичето беше на осемнайсет години и си почиваше преди колежа — така поне бе казало на Моли, когато се появи в парка преди две седмици.

— Здравей, Дани — поздрави го Реба, сякаш не знаеше, че в ръката си държи червен балон.

— За мен? — каза детето и посочи балона. — Моля те! — добави то с онази усмивка, която неизменно очароваше хората и обикновено му осигуряваше каквото си поиска.

Реба се усмихна, изправи се, без да пуска балона, и смигна на Моли.

— Върви след балона, Дани, и ще намериш изненада.

— Костенурка! — радостно предрече Дани и последва момичето към една пътека заедно с Моли, която буташе празната количка.

— След балона — Реба тръгна по пътеката.

— Балонът е същият цвят като ризата ти. Кой цвят е това? — попита Моли.

— Червено! — весело отвърна Дани.

Малко зад тях нещо в храстите изшумоля. Моли се обърна, за да види бухалката секунди преди тя да я удари по главата. Не видя, че бухалката се вдига за втори удар, нито чу как Реба яростно шепне: „Не,

Били, недей! Разбрахме се да няма насилие!“. Не чу как Дани плаче и я вика: „Моли! Моли!“. Не усети как пъхат в роклята ѝ лист хартия.

В парка близо до люлките две майки вдигнаха поглед и видяха как над дърветата се носи яркочервен балон. Намериха в това нещо съмнително едва след петнайсет минути, когато една окървавена жена излезе от горската пътека, олюлявайки се.

В срещуположния край на парка някакъв възрастен мъж седеше на една пейка и хвърляше фъстъци на катеричките. От гората излезе млада двойка, която буташе тъмнозелена количка с дете, което опитваше да се измъкне. Младата майка се смееше и го държеше. Възрастният мъж намери в това нещо странно едва след дваайсет минути, когато полицейски коли с включени сирени и светещи лампи обградиха парка.

Грей Елиът беше в кабинета си на петия етаж на Ричард Джей Далей Сентър, където обядваше на бюрото си и нахвърляше бележки за речта, която трябваше да произнесе следващата седмица пред Комисията за борба с престъпността. Той вдигна телефона със сандвич в едната ръка и прие обаждането на капитан Ръсел Харви.

— Грей — каза му капитанът, — един лейтенант, който знае, че от време на време с теб обядваме в „Донован“ току-що ми се обади. Преди час синът на Кейт Донован е бил отвлечен от парка близо до ресторанта. Помислих, че ще искаш да знаеш.

Прокурорът изпусна сандвича и скочи на крака.

— Кой е поел случая?

— Двама много добри детективи. Сега отиват при Кейт, за да ѝ кажат.

— Можеш ли да ги смениш с Макнийл и Чилдрис? Те са екип от няколко години и по всичко, което чувам, са извършили някои от най-добрите арести в целия отдел.

— Вече е направено. Ще отидеш ли в ресторанта при Кейт? В противен случай аз ще се отбия, за да я уверя в безусловната ни подкрепа.

— Излизам — отвърна Грей, който вече навличаше сакото си. — Ще ѝ предам подкрепата ти.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Госпожице Донован, аз съм детектив Макнийл, а това е детектив Чилдрис.

Кейт, която седеше зад някогашното бюро на баща си, погледна мрачните лица на детективите и се изправи на крака, обзета от ужас.

— Дани? — Това беше най-страшната причина за посещението им. — Къде е Дани? Какво се е случило? Къде е Моли?

— Дани е бил отвлечен от парка преди около час...

— О, господи! Не! За бога, не! — извика тя. — Не и Дани! Само не и Дани!

При измъчения вик на Кейт Марджъри се стрелна от мястото си в единия край на салона и се сблъска с Дру Гарети, който се беше втурнал от другия му край.

— Къде е Моли? — В гласа на Кейт звучаха истерични нотки. — С Дани ли е? Той няма да се изплаши, ако...

— Похитителите в парка ударили госпожа Майлс и тя изпаднала в безсъзнание — обясни Макнийл, — но се свестила, успяла да привлече внимание и да потърси помощ. Линейката я откара в болница „Паркстън“ с подозрения за фрактура на черепа. Тя обаче можа да ни даде доста подробно описание на младата жена, която според нас е била замесена в заговора.

Кейт искаше да изкрещи, но от устата ѝ не излизаше звук. Коленете ѝ се удряха едно в друго, а тялото ѝ така се тресеше, че тя обви ръце около себе си и се опита да се удържи.

Макнийл продължи, опитвайки се да я успокои:

— Имаме отлични шансове да ви върнем Дани жив и здрав, но трябва да действваме много бързо и затова ни е нужна вашата помощ.

Зъбите на Кейт изтракаха, когато тя кимна отсечено.

— Какво искате?

— Незабавно ще го обявим за издирване. За тази цел ни е нужна актуална снимка на Дани, описание на дрехите, с които е бил облечен, възрастта, теглото и ръста му.

Кейт вдигна снимката на Дани от бюрото си, понечи да я даде на детектив Макнийл, но в последния момент размисли и я притисна до сърцето си.

— Детенцето ми! — прошепна. — Детенцето ми!

— Ще взема негова снимка отгоре — съобщи Марджъри, която вече тичаше по стълбите.

— Моля ви, овладейте се, поне докато не пуснем сигнала — каза Макнийл. — Трябват ни ръстът на Дани и теглото му.

Кейт направи смело усилие да се овладее и седна пред компютъра, за да потърси телефонния номер на педиатъра на Дани в електронния си адресник.

— Дани наскоро беше на преглед — изрече. — Докторът трябва да знае точните му мерки.

— С какво беше облечен? — попита Чилдрис, който си беше приготвил бележник и химикалка.

Кейт хвърли поглед през рамо. Забеляза, че Чилдрис е по-млад от Макнийл и съвсем не го бива толкова в преструвките, че всичко ще бъде наред.

— Дани н-носеше червена ризка и синьо дънково гащеризонче... — Образът на Дани, който само преди малко ѝ се усмихваше, срина защитните ѝ прегради и тя се разрида, докато търсеше номера на педиатъра. — Не мога...

— Остави на мен, Кейт. — Дру се промъкна край детективите, заобиколи бюрото и пое нещата в свои ръце. — Как се казва?

Кейт му каза и той откри номера на педиатричния кабинет, обади се вместо нея и обясни ситуацията на служителката, която вдигна. След две минути той даваше исканата информация на детективите.

Мобилният телефон на Макнийл иззвъня и в този момент Грей Елиът мина покрай детективите, докато Чилдрис пишеше под диктовката на Дру.

— Кейт, не се вълнувай. — Той обгърна с ръка треперещите ѝ рамене. — Всичко ще бъде наред. Най-добрите детективи в Чикаго работят по случая и вече сформираме отряд. Има ли някое по-тихо място, където да поговорим?

— Горестно — отвърна тя и го поведе по стълбите към просторната всекидневна, където тримата с Моли и Дани си играеха или гледаха телевизия, когато Кейт успяваше да се измъкне през работно време.

Макнийл спря на прага. Когато приключи с разговора, той погледна Грей и изрече с нещо като облекчение:

— Има искане за откуп. От „Бърза помощ“ са открили бележката, напъхана в роклята на Моли Майлс. Похитителите пишат, че ще се обадят тук в осем часа с допълнителни инструкции.

Кейт се отпусна на дивана и остави мъжете да водят разговора. Смътно осъзнаваше, че слухът за отвличането се е разпространил и на вратата се тълпят разтревожени лица.

— Отлично — отвърна прокурорът.

— Отлично ли? — сковано повтори тя, мъчейки се да го разбере. Надеждата отново се събуди в нея.

— Отвлеченията за откуп традиционно са с много по-добър изход от другите — обясни Грей и спря погледа си на Макнийл. — С какво се отличава бележката?

— Очевидно с нищо забележително, но вече изпратих един полицаи незабавно да я занесе на експертите. Засега знам, че е принтирана от компютър върху бяла хартия — той погледна към Чилдрис: — Върви да задействаш процедурата по общонационално издирване. А ти — обърна се той към Марджъри, — ако обичаш дай снимката на детектив Чилдрис.

Тя даде снимката, отри ръце в полата си, обърна се и тръгна към кухнята.

— Ще приготвя кафе — извика.

— Добра идея — съгласи се Грей и изгледа Макнийл, който настигна Марджъри пред кухненската врата.

Кейт видя как детективът ѝ зададе някакъв въпрос, при което Марджъри кимна и на свой ред го попита нещо. Отговорът на Макнийл я накара да затисне уста с ръка, сякаш за да сподави писъка си.

— Какво има? — извика Кейт и се надигна от дивана, когато счетоводителката отиде в спалнята на Дани.

Грей положи ръка на рамото ѝ и я накара да седне.

— Трябва да вземем ДНК проба на Дани от гребена му или от четката му за зъби.

— Защо? — попита Кейт, която не можеше да разсъждава ясно.

— След като обявим момченцето ти за общонационално издирване, от цялата страна ще заваят обаждания за деца, които

отговарят на описанието на Дани. Ако разполагаме със сравнителни образци за изследване, ще си спестим много фалшиви тревоги.

В сърцето си Кейт знаеше, че за настояването на Грей има друга, по-страшна причина, но мисълта ѝ отказваше да я приеме. Следващите думи на прокурора ѝ подеждаха като студен душ.

— Исканият откуп е в размер на десет милиона долара, които трябва да са готови до девет часа вечерта.

— Десет милиона долара? — тя зяпна от изненада. — Но аз нямам толкова пари! Бих могла да събера два милиона с една малка отсрочка за заем и...

— Похитителите няма да ти дадат никаква отсрочка.

Започна да ѝ се гади и тя хукна към банята.

Грей я наблюдаваше, когато се върна след няколко минути. Лицето ѝ беше бледо като на смъртник, ръцете ѝ бяха притиснати към корема.

Кейт спря насред стаята и се огледа.

— Все очаквам Дани да изскочи от кухнята или от спалнята — прошепна тя и погледна Грей. Зелените ѝ очи плуваха в сълзи. — Искам си детенцето. Искам да видя усмивката му. Об-бещай, че ще ми го върнеш. Моля те, обещай ми.

— Да си поговорим за парите...

— Нямам ги! — извика тя. — Къде беше, когато говорех? Не мога да събера десет милиона долара. И два милиона не знам дали ще събера, но ще опитам — внезапно обзета от трескава припряност, Кейт се втурна към телефона до леглото. — Ще се обадя на банкера си...

— Не, няма — отсече Грей. — Ще се обадиш на бащата на Дани. Тя набърчи чело, сякаш не разбираше какво ѝ се казва.

— Сигурна ли си, че Мичъл Уайът е бащата на Дани?

— Дали съм сигурна... — Тя зяпна от възмущение и гневно го погледна с насълзени очи. — Разбира се, че съм сигурна.

— Тогава му се обади.

Кейт усети, че сърцето ѝ ще се пръсне.

— Мислиш ли, че ако знаех как да се свържа с него и ако той действително приемеше обаждането ми, щеше да ми повярва и да дойде с парите?

— Имаш ли друг избор?

— Това не е избор. Това дори не е шанс.

— Повтарям, имаш ли друга надежда да събереш парите?

Тя се втрени в него. Не можеше да помръдне от усещането за вцепеняващ ужас, болка и безпомощност. Мисълта, че всяко действие — независимо колко е безплодно — е начин да помогне на Дани, бавно започна да си пробива път. За няколко секунди взе твърдо решение и отчаяно се хвърли в битката. Бързо отиде до дивана, грабна телефона и се спря.

— Нямам представа как да се свържа с него — тя погледна Грей.
— А ти?

— Имам цял набор от адреси и телефонни номера, но докато го намерим, може да минат часове. Мичъл има близки приятели в Чикаго — Мат Фарел и Мередит Банкрофт. Мат Фарел оглавява „Интеркорп“. Той сигурно може да ни помогне.

Кейт прехапа устни и набра „Справки“ за телефонния номер на „Интеркорп“. Надраска го на едно листче и подаде слушалката на Грей.

— Ще говоря с него, но първо трябва да го убедиш да ме изслуша.

Той кимна, набра номера и я погледна озадачено. Кейт отговори на незададения му въпрос:

— Последния път, когато видях Мичъл, той беше с Мередит, която чу обвиненията му по мой адрес. На тръгване тя ме изгледа така, сякаш току-що бях станала невидима. Повярвай ми, разказала е всичко на съпруга си и Мат Фарел не би ме уведомил дори колко е часът.

— Ще се погрижа да те изслуша. Има едно нещо — добави той, след като помоли оператора да го свърже с офиса на Мат Фарел. — Уайът ще поиска някакво доказателство, че Дани е негов син, преди да даде десет милиона долара. Имам неговата ДНК в досиетата и ще имам резултата от ДНК пробата на Дани до няколко часа. Ако ми гарантираш, че няма как Дани да е нечие друго дете, аз още сега ще кажа, че ДНК тестовете им съвпадат. Но ако се окаже, че не си права, ще оттегля думата си, преди Уайът да преведе парите, и ще му обясня, че е станала грешка.

— Няма грешка!

Грей кимна и заговори в слушалката.

— Обажда се Грей Елиът — представи се той на секретарката. — Мат там ли е? Случаят е спешен.

Кейт несъзнателно затаи дъх, докато секундите минаваха. Сети се, че Дани е незнайно къде, с някакви непознати.

— Мат — внезапно изрече Грей, — тук съм с Кейт Донован. Тази сутрин са отвлекли момченцето ѝ. Ако пуснеш радиото или телевизора, всеки момент ще чуеш, че сме го обявили за общонационално издирване. Кейт иска да говори с теб.

Тя се изправи и пое слушалката.

— Господин Фарел. — Гласът ѝ беше студен и твърд. — Мичъл Уайът е бащата на Дани. — Направи пауза в очакване на някаква реакция. Тъй като той нищо не каза, тя продължи: — Похитителите искат десет милиона долара до девет часа вечерта. Няма как да събера толкова пари. — Пак направи пауза, пое си дъх и изрече пресекливо: — Моля ви, предайте на Мичъл да ми се обади. Ще ви дам номера си. Кажете му... кажете му, че в замяна ще му припиша ресторанта и ще намеря начин да му върна останалите пари. — Гърлото ѝ се сви от напирещите сълзи и пръстите ѝ стиснаха слушалката по-силно. — Моля ви, трябва да намерите Мичъл и да му кажете! Дани още няма две години и кой знае къде е с... — Тя се разрида, преглътна и успя да се овладее. — Предайте му, че Грей Елийт ще говори с него и ще гарантира, че ДНК тестовете им съвпадат. Това е номерът ми в ресторанта. Апартаментът ми е над него — бързо добави Кейт, за да не създаде впечатлението, че работи, докато синът ѝ е отвлечен.

Най-накрая мъжът от другия край на линията изрече:

— Ще му се обадя и ще му предам съобщението ви.

— Благодаря — прошепна Кейт. Тъкмо отместваше слушалката от ухото си, когато той каза:

— Много съжалявам за вашия син.

Кейт извика:

— Дани не е само мой син, той е син и на Мичъл!

— Ще го припомня на Мичъл — най-изненадващо обеща Мат.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Да, господин Фарел, господин Уайът е в кабинета си. — Софи Пътнам, нюйоркската секретарка на Мичъл тъкмо развеждаше новата секретарка на име Клер из офиса. Наложил се да спре, за да свърже Мат Фарел с шефа си. — Господин Уайът, господин Фарел иска да говори с вас.

— Благодаря, Софи — отвърна той.

След като изпълни дълга си, Софи насочи вниманието си към Клер, но преди да продължи с обясненията, новата хвърли поглед към затворения кабинет на Мичъл.

— Колко време трябва, за да свикнеш с невероятната му красота?

Клер имаше безупречни препоръки и тъй като офисът беше малък и всички работеха в тясна близост, Софи реши, че въпросът не е неуместен или непрофесионален.

— Щом разбереш, че той никога не флиртува със служителките, ще се отпуснеш и ще забравиш за външността му. След две или три години — пошегува се тя.

— Има ли си много приятелки?

Тъй като Клер щеше да участва в аспекти от личния му живот като купуване на билети за театър, резервиране на маси и поддръжка на апартамента му в Апър Ийст Сайд, Софи прецени, че и този въпрос е разумен.

— Дамата е Кира Дънхил — не без гордост отвърна тя. Известната холивудска актриса тази вечер дебютираше в нова пиеса на Бродуей заедно с Лий Валенте. — От време на време си придава фасони, но е толкова красива и талантлива — кой може да я вини?

— А господин Уайът? Предполагам, че понякога и той е темпераментен и арогантен?

— Грещиш. Той очаква най-доброто от теб и в замяна се отнася с уважение. Няма да забрави рождения ти ден, няма да те гледа отвисоко, няма да те изпрати да търсиш подаръци за приятелката му. Той е най-уравновесеният човек на света. Та той дори не псува! —

Софи поведе Клер към кабинета, за да може Мичъл официално да я приветства в отбора си.

Мичъл едва успя да запази някакво приличие, докато се сбогуваше с Мат Фарел, и тресна телефонната слушалка.

— Кучка! — изруга той и повтори обидата на френски. После вдигна кристален юмрук, който Ставрос му беше поръчал за подарък, и така го стисна в ръката си, че щеше да го направи на сол, ако това беше обикновен кристал. Беше толкова ядосан, че не можеше да възприеме току-що чутото. Колкото повече си го повтаряше, толкова по-гневен ставаше.

Двегодишното момченце на Кейт Донован е било отвлечено, а той е негов баща!

Бащинството му беше безспорно доказано с ДНК пробата от досието му!

Тази жена нямаше елементарното приличие да му съобщи, че има син!

Тази жена отглеждаше неговия син, както бе отгледан самият той — без да знае кой е баща му!

Някъде в Чикаго едно момченце — неговото собствено дете — беше в опасност!

Яростта му премина всякакви граници! Мичъл погледна великолепния кристал в ръката си и в изблик на гняв го метна през стаята точно когато Софи отваряше вратата. Клер инстинктивно вдигна ръце, за да предпази главата си, ала Софи се закова на място от изумление, когато петкилограмовият юмрук прелетя покрай нея, удари се в стената и се пръсна на парчета по пода.

— Проблем ли има, господин Уайът? — попита тя, когато Мичъл скочи от стола си и се спусна към нея.

— Приличам ли ти на човек без проблеми? — отвърна той и започна да ѝ крещи нареждания. — Заминавам за Чикаго. Обади се незабавно на Кали да ме чака долу, защото тръгвам с него. Открий пилотите ми и им предай, че излитаме след час. Звънни на Пиърсън и Ливинсън в Чикаго и им кажи да очакват обаждане от мен до петнайсет минути.

— Сър, в момента самолетът е на сервизен преглед. Не може да лети поне до утре.

— Тогава резервирай два билета за първия директен полет до Чикаго.

— Ако няма места в първа класа?

— Взимай каквото има — отвърна Мичъл и тръгна към вратата.

— Довечера след пиесата сте на вечеря с Кира Дънхил, Пий и Майкъл Валенте и Зак и Джули Бенедикт.

— Предупреди ги, че имам спешен ангажимент и не мога да присъствам.

— Господин Уайът?

Мичъл се обърна с явно нетърпение.

— Това е бродуейският дебют на госпожица Дънхил.

— Благодаря, че ме подсети. Изпрати ѝ много цветя.

— Цветя? За пропускането на дебюта ѝ?

— Права си. Вероятно случаят е подходящ за колие. Моля те, избери нещо и ѝ го прати — Мичъл бутна вратата.

— Сър? — извика тя, но шефът ѝ изчезна в коридора. — Колко да похарча?

Не последва отговор. Мичъл беше заминал.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кейт крачеше напред-назад из всекидневната и гледаше как стенният часовник отброява минутите, които минаваха без отговор от Мичъл. Голямата стрелка описа седемдесет и пет пълни кръга, седемдесет и пет мъчителни минути бяха изминали без вест от безсърдечния мъж, когото някога мислеше, че обича.

Чичо й, отец Донован, беше дошъл незабавно след обаждането на Марджъри и сега седеше безпомощно на един диван с наведена глава, очаквайки позвъняването на телефона. Ръцете му бяха склучени за молитва. Той се молеше за обаждането на Мичъл.

Грей Елиът седеше на една от табуретките пред бар плота, който разделяше всекидневната от кухненския бокс. Той беше най-новият приятел на Дани и бе решен да направи всичко за безопасното му завръщане. Ако можеше да се съди по мрачното му изражение, той фантазираше как открива Мичъл, обвинява го в липса на човечност и го хвърля в затвора.

Макнийл стоеше край прозореца с изглед към улицата пред ресторанта, където полицейски коли със святкащи лампи бяха паркирани под всевъзможни ъгли. Тротоарът беше претъпкан с репортери, загрижени граждани и любопитни, които се надяваха да получат някаква информация. Кейт не беше сигурна какво се върти в главата на Макнийл, но той беше вперил поглед в мобилния си телефон и сякаш го заклинаше да звъне. Вероятно се надяваше на съвет, на следа, която да изпрати всички тези коли с виещи сирени към спасението на Дани.

Холи беше зарязала конференцията на ветеринарите в Мауи и летеше към Чикаго. В една от долните трапезарии беше сформиран ударен отряд и резултатите от общонационалното издирване започваха да пристигат по специално инсталираните телефонни линии. Кейт беше затворила ресторанта няколко минути след вестта за отвлечането на Дани, но повечето служители не се бяха разотишли, а образуваха

тихо бдение за синеокото момченце, чиято сияйна усмивка отдавна бе покорила сърцата им.

Кейт знаеше, че Чилдрис е някъде наблизо, навярно в трапезарията при ударния отряд.

Мобилният телефон на Макнийл иззвъня пронизително и детективът рязко го постави до ухото си. Действието му бе толкова светкавично, че чак изглеждаше нереално. Само миг по-късно той се обърна и огледа всички.

— Долу има двама адвокати — Дейвид Ливинсън и Уилям Пиърсън, които представляват Мичъл Уайът.

Грей Елиът се беше изправил рязко при споменаването на тези имена и сега взе думата:

— Кажи на офицера на входа да ги доведе тук. Дано не са дошли да заплашват Кейт със съд за твърдението ѝ, че Дани е син на Уайът.

Дейвид Ливинсън обяви причината за пристигането им веднага щом прекрачи прага на всекидневната, размахвайки голямото си дипломатическо куфарче, абсолютно същото като това на Уилям Пиърсън.

— Господин Уайът ни упълномощи да прехвърлим десет милиона долара в каквато форма пожелаят похитителите.

Кейт се отпусна. После се усмихна и накрая заплака от радост и облекчение.

След като закара лимузината на Мат Фарел колкото се може по-близо до ресторанта, Джо О'Хара хвърли поглед назад.

— Искаш ли да те изчакам, Мичъл? — попита той. О'Хара толкова отдавна служеше при семейство Фарел, че го приемаха като член на семейството. Караше като луд, за което семейство Фарел си затваряше очите, и не си правеше труда да нарича Мичъл „господин Уайът“, за което Мичъл си затваряше очите.

— Не, благодаря. — Той огледа елегантната фасада на ресторанта, който заемаше по-голямата част от улицата и който Кейт бе описала като „малка ирландска кръчма“. — На връщане ще взема такси. Мога да оставя Кали да държи нещата под око.

— Мат каза да ти предам, че те очакват, без значение в колко часа ще свърши всичко.

— Ще видим — отвърна Мичъл, който смяташе, че предвид обстоятелствата е по-добре да отседне в хотел. Няколко репортери забелязаха лимузината и той наведе глава, докато излизаше.

Кали грабна куфара му вместо него.

— Това ми е работата. Пък и по-добре репортерите да решат, че куфарът е мой.

С две години по-голям от Мичъл и с петнайсет сантиметра по-нисък, Джовани Калиорозо беше едно от петте деца, които Мичъл имаше за свои братя и сестри, преди да го изпратят неочаквано във френски пансион.

Като младеж Кали се запали по бойните изкуства и даде най-доброто от себе си, за да стане състезател от световна величина. Преди пет години всичко това му писна и той реши да работи при Мичъл като шофьор-телохранител. Верен на характера си, Кали реши да блесне и на новото си поприще. По негова молба Мичъл го изпрати на специален курс, където той научи цял куп тънкости за защитата на важни личности, обекти на отвличания или на атаки по пътищата.

Кали завърши курса като първенец и прехвърли свирепата си лоялност към Мичъл, който знаеше, че брат му би се хвърлил под камион за него. Точно сега Кали се чудеше дали лоялността му към Мичъл включва прибиране в автомобил с О'Хара зад волана.

— Тоя къде се е учил да кара? — раздразнено попита той, докато си проправяха път между цяло поделение полицейски коли.

— На националния шампионат по челни сблъсъци — машинално отвърна Мичъл. — Доколкото ми е известно, О'Хара никога не е катастрофирал.

— Нима? Е, тази вечер за малко да му излезе късметът. Един джип зад нас почти ожули един пикап, когато и двамата шофьори се опитаха да се спасяват от него.

— Стига вече. — Мичъл мина на италиански. — Те може нищо да не искат да ми кажат, но пред теб ще си развържат езиците.

Сред тълпата имаше хора със запалени свещи и стомахът на Мичъл се сви, когато той осъзна, че това е заради сина, който никога не е виждал... а може и да не види. Тази възможност възпламени гнева му към Кейт с нова сила.

Макнийл видя от поста си как високият мъж излиза от лимузината на ъгъла заедно с друг мъж и пресича улицата. Здравчаваше

се, но уличните лампи светеха и той се обърна за инструкции към Грей Елиът, тъй като Кейт отдавна се беше прибрала в спалнята на Дани. Тя щеше да изчака там обаждането за откупа в осем часа.

— Уайът е тук.

Грей и отец Донован се спогледаха доволно.

— Кажи на някой от униформените да го доведе.

Едно от ченгетата, заели позиция под тентата на централния вход, беше на телефона. Ченгето затвори и раздели тълпата, за да минат Мичъл и Кали.

Репортерите вдигнаха камерите си и заснеха новодошлите, в случай че те се окажат важни фигури в разследването. Мичъл не им обърна внимание.

Обзет от странно чувство за нереалност, той крачеше през практически безлюдния ресторант, който нямаше нищо общо с описанието на Кейт. Кимна за поздрав на Пиърсън и Ливинсън, които бяха седнали на една маса и похапваха.

Ченгето го отведе до един заден коридор и стълбището до кабинета с отворената врата съвпадна поне отчасти с описанието й. Мичъл нареди на Кали да остави куфара до стълбищната площадка и се качи до отворената врата.

Първият човек, когото видя с влизането си в просторната всекидневна, беше Грей Елиът. Вторият човек, когото видя, бе детективът, провел разпита му преди три години, когато бе заподозрян в убийството на Уилям, същият детектив, който го беше заснел с Кейт на острова.

Отвратен, Мичъл демонстративно пренебрегна протегнатата ръка на Грей, обърна се и откри, че един мъж със зелени очи и свещеническа якичка го изучава внимателно.

— Аз съм Джеймс Донован, чичото на Кейт — представи се мъжът и стана на крака. — А вие, разбира се, сте Мичъл.

— Разбира се — отвърна той и се ръкува със свещеника. — Къде е тя? — грубо попита, слагайки край на любезностите.

— Спалнята на Дани е първата вляво — свещеникът кимна към коридора, който се виждаше от всекидневната.

Мичъл незабавно усети, че стаята на сина му е проектирана, за да възбуди детското въображение. Ярки стенописи изобразяваха джунглата, причудливи животни надничаха иззад дърветата и високата трева. В единия ъгъл имаше люлеещо се конче, покрай стената бяха наредени кутии с играчки. Навсякъде бяха разхвърлени камиончета: червени пожарни, жълти „паяци“, фургони, влекачи на коли. Горната табла на единственото легло бе оформена като ограда, по която бяха накацали папагали и канарчета, а отдолу надзъртаха зайчета. До леглото имаше люлеещ се стол.

Мичъл в никакъв случай не си бе представял, че ще изпита съжаление, когато отново види Кейт, но точно това стана. Тя беше с дънки и жълт пуловер и седеше на люлеещия се стол с подвит крак. Бе отметнала глава със затворени очи и притискаше към гърдите си голям, избелял, клепоух заек, който изглеждаше така, сякаш е претърпял катастрофа... или сякаш някое дете го е влачило навсякъде със себе си...

Червените кичури падаха по раменете ѝ, ресниците ѝ бяха надвиснали като ветрила над неестествено бледите ѝ страни. Би я взел за заспала, ако единият ѝ крак не люлееше леко стола.

— Кейт? — гласът му прозвуча неестествено грубо.

Цялото ѝ тяло се разтърси от ужас и тя се втренчи в него, сякаш не вярваше на очите си, но после се усмихна.

— Благодаря ти — тържествено изрече.

— За какво? — хладно попита Мичъл, който се мъчеше да превъзмogne нереалното усещане, че се намира в спалнята на сина, който никога не е виждал, и разговаря с жената, която бе забременяла от него през една забравима нощ, споменът, за която още го преследваше.

Кейт очевидно положи усилия да се изправи. Продължи да притиска заека към гърдите си.

— Благодаря ти, че ни зае парите за откупа — обясни тя. — Дадох на адвокатите ти разписка за десет милиона и ги помолих да съставят споразумение, с което ти прехвърлям ресторанта. По-късно ще намеря начин да изплатя остатъка. Въпреки че не бе нужно да идваш чак дотук... — продължи Кейт, без да забелязва мускулчето, което играеше на лицето му.

— Не ми благодари и не ме отпращай — предупреди я Мичъл. — Когато момчето се върне живо и здраво, адвокатите ни сериозно ще си поговорят.

— Не го наричай „момчето“! — разяри се Кейт. — Името му...

— И защо не? — презрително изрече той. — Ти си се постарала да ми отнемеш правото да го наричам мой син. До днес дори не знаех за съществуването му.

— Зачертах те от списъка за рождения му ден, когато ме нарече „аморална кучка“. Спомни си, че си се развел с последната жена, която е искала да ти роди син. — Краткият ѝ гневен изблик беше потушен от смазващата реалност: Дани го нямаше. — Върви си — сломено прошепна, зарови лице в заека и се разрида. — Детенцето ми го няма. Взеха ми детенцето.

Мичъл се обърна и се върна във всекидневната.

— Ще чакам долу — каза на свещеника.

— Правите грешка.

— Защо?

— Независимо какво ви е казала Кейт преди малко, вие сте баща на Дани. Като негов баща имате правото и отговорността да подкрепяте майка му в това ужасно изпитание. — Мичъл се поколеба и седна с лице към вратата на един фотьойл. — И докато не съм забравил: как е възможно мъж и жена, които са били заедно само три дни, да изпитват такова мъчително огорчение един към друг три години?

— Нямам представа — отсече Мичъл.

— Аз пък имам — отвърна отец Донован, но не каза нищо повече, а и Мичъл не го попита.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

От фотьойла си Мичъл разгледа апартамента, за който Кейт му бе разказала в Ангилла. Бе останал с впечатление, че мястото е тясно и мрачно, и разбра, че се е лъгал. Личеше си, че тук наскоро е имало ремонт. Всичко беше ново и хубаво, включително дървеният паркет и прозорците, които заемаха три стени. Панделки придържаха настрани ефирните пердета.

Огромният апартамент заемаше голяма част от етаж. Голям бар с четири високи стола отделяше жилищното пространство от последния модел кухня със съвременно оборудване и гранитни плотове. Във всекидневната имаше няколко тапицирани кожени дивана, разположени под прав ъгъл спрямо фотьойла, където седеше Мичъл. По-нататък се виждаше детски кът с наредени столчета, масичка и черна дъска. В прозоречните ниши бяха поместени дълги кутии за играчки. Коридорът, който беше успореден на стълбището, водеше към спалните.

Мичъл вдигна един брой на списание „Гастроном“ от масичката до фотьойла и го прелисти, както, за да се измъкне от лекциите на свещеника по морал, набожност и каквото там говореха духовниците, така и за да не поглежда към кухнята, представяйки си стара дървена маса с едно седемгодишно момиченце отгоре ѝ, което си фантазира, че това е пиано.

Стаята потъна в тишина. Мичъл се опита да потисне внезапния импулс да стане и да разгледа играчките на сина си. Минута по-късно всичко се промени. Макнийл се изкачи по стълбището с напрегнат, но развълнуван вид и отиде право при Грей Елиът. Размениха си няколко реплики шепнешком, после той кимна и излезе. Елиът стана, тръгна към Мичъл, но за голяма негова изненада спря при чичото на Кейт.

— Струва ми се, че имаме много добри новини. Родителите на една млада жена, която ходи на групова терапия с Били Уайът, видели снимката на Дани по телевизията. Днес дъщеря им била в тяхната вила и гледала някакво момченце като услуга за един приятел. Отишли да

огледат по-отблизо детето и се уверили, че това е Дани. Изпратили сме полицейски коли към мястото и до десет минути ще знаем дали сигналът е истински. През това време смятам, че е по-добре да не събуждаме напразни надежди у Кейт. Точно сега тя е много уязвима. Има още един час преди насроченото обаждане за откупа. Моля ви, седете тук и не правете нищо. Доколкото знаем, похитителите ни наблюдават през прозореца на съседната сграда.

Отец Донован кимна, но Елиът изчака реакцията на Мичъл, като по този начин му отдаде цялото уважение, дължимо на един родител. Мичъл беше шокиран, защото последният им разговор беше изключително тежък.

— Май това е най-доброто, което можем да направим — съгласи се той. После стана и отиде в детския кът, защото повече не можеше да устои на изкушението.

Разгледа драскулките по черната дъска и отсъди, че синът му вероятно няма да стане художник. Понеже никой не му обръщаше внимание, той надникна в една от прозоречните ниши и видя камиончета и колички. Отсъди, че бъдещето на Дани може би се крие в автомобилната индустрия. Едва когато се натъкна на кутия със самолетчета, осъзна, че тайно се е надявал синът му да споделя неговата страст към самолетите. В кутията имаше пет-шест самолетчета, при това всичките реактивни. Мичъл харесваше най-много реактивните самолети.

Той хвърли поглед към часовника си, чудейки се защо още няма резултат от проверката на сигнала. След петнайсет минути на стълбището настана суматоха. Елиът скочи от стола си и бързо отиде на вратата.

— Защо не ни се обади, по дяволите? — извика той, но в гласа му се долавяше вълнение. Мичъл настръхна и незабавно се изправи.

Елиът се завърна в стаята ухилен, хванал едно момченце за ръка. Чичото на Кейт се приближи до спалнята и извика:

— Кейт, идвай веднага тук! Някой иска да те види.

Кейт веднага се появи и Грей остави Дани на пода.

Настъпи оживление, пред прага и на стълбището започнаха да се тълпят хора.

— Дани? — извика Кейт и детето се засмя в същия момент, когато майка му падна на колене пред него. — Дани! — прошепна тя и

прокара ръце по лицето му, по гърдите му, а после го грабна в прегръдката си, докато ридаше и повтаряше името му като молитва: — Дани, Дани, Дани!

Тази проява на майчина любов надмина всички очаквания на Мичъл, който никога не беше виждал подобно нещо. Сцената се запечата в ума му и докосна струна в душата му. Той осъзна, че тази развълнувана майка, притиснала своя син към себе си, е същата онази жена, която самият той притискаше в здравата си прегръдка на Сейнт Мартен.

Тя вдигна сина си, показа го на събралите се пред прага хора и едва тогава Мичъл осъзна, че хората са облечени предимно в бяло, като готвачи, или в черно, като сервитьори.

— Кейт? — прошепна отец Донован. — Струва ми се, че Мичъл има право да се види насаме с теб и с Дани.

Тя го зяпна недоумяващо.

— Забравих — високо изрече. Гласът ѝ бе изпълнен с неразбиране: как е могла да забрави присъствието на Мичъл? Или че му нареди да напусне спалнята на Дани? Или че беше пратил адвокати с нареждане да изплатят десет милиона долара два часа, след като бе говорила с Мат Фарел?

Като ѝ идваше да потъне в земята от срам, Кейт погледна събралите се на стълбището и потърси суровото му, намръщено лице, но не го видя. Обърна се с Дани в ръцете си и видя как Мичъл ги наблюдава от другия край на стаята. Как очаква срещата със сина си. Завръщането на Дани безспорно беше най-щастливият момент в живота ѝ. Колко странно, че той толкова си приличаше с втория по щастие. Тя не бе дръзнала да се надява, че някога отново ще види Мичъл или че той ще пожелае да има нещо общо с Дани, но ето че той беше тук и изгаряше от нетърпение да се запознае със сина си.

Кейт благодари на събралите се хора за молитвите им и изчака всички да се разотидат. Мислеше за Мичъл. Прегърна Грей Елиът, който обеща да я осведоми незабавно, щом задържат Били Уайът, и импулсивно целуна детектив Макнийл по бузата. Най-накрая затвори вратата и остави сънливия и пораздърпан Дани на пода. Наведе се, приглади косата му назад и оправи дрешките му. По-скоро усети, отколкото чу идването на Мичъл.

— Преди да те представя на сина ти, искам да ти кажа две неща.
— Кейт го погледна крадешком. Преди очите ѝ бяха замъглени от сълзите и тя едва сега съзря красивото му лице.

— Какви?

Сърцето ѝ за малко да изхвъркне, щом чу гласа му.

— Първо, много се извинявам за поведението си в спалнята. Болеше ме толкова много, че не бях на себе си.

— Ти каза истината — безстрастно отвърна Мичъл.

— Второ, готви се за известен шок. — Кейт умишлено скриваше Дани от погледа му.

— Защо?

Дани бе сънен, но искаше да види непознатия мъж и се мъчеше да се промъкне между краката на майка си. Кейт още веднъж прокара пръсти през немирните му къдрици.

— Мичъл, запознай се със сина си, Даниъл Мичъл Донован. Мисля, че ще го познаеш и без официално представяне — каза и се отдръпна, за да покаже какво има предвид.

Картината, която последва, беше толкова трогателна, че гърлото на Кейт се стегна. Мичъл се втренчи в миниатюрното си копие с нещо като благоговение. Синът му отметна глава и му отговори със същия поглед. Изведнъж напрегнатите сини очи уплашиха Дани. Личицето му затрепери и той отчаяно погледна майка си.

— Всичко е наред — успокои го Кейт. — Хайде, стиснете си ръце.

За нейна изненада Мичъл кимна благодарно, защото бе помислил, че насърчението ѝ се отнася до него, пристъпи напред и протегна ръка към Дани. Детето тържествено положи ръчичката си в дланта му и пръстите на големия мъж затрепериха.

Настъпи неловък момент, в който Мичъл не знаеше как да продължи, но в пристъп на вдъхновение той клекна и каза на Дани с усмивка:

— Имам си самолет!

— И аз също! — отвърна Дани, същински бащичко.

— Харесвам реактивните самолети — прошепна Мичъл.

— И аз също! — отвърна детето.

— Колко имаш?

Дани протегна другата си ръка, разпери широко пръстчета и гордо обяви:

— Толкова. А ти колко имаш? — добави, понеже Мичъл беше занемял.

— Толкова — отвърна Мичъл и протегна показалец. Кейт извърна лице, за да скрие чувствата си. Дани показа играчките си на Мичъл, който им се възхити, но вече беше ясно, че на малкия му се спи и е време да си ляга.

— Искаш ли да сложиш Дани да си легне, след като го изкъпя? — предложи Кейт.

— Благодаря — простичко отвърна той.

— През това време аз ще взема душ и ще се преоблека.

Кейт бе повела Дани към банята, когато Мичъл се обади:

— Какви са шансовете ми да си намеря нещо за ядене, след като Дани заспи?

— Доста добри. Това е ресторант... — започна Кейт, но спря, завладяна от внезапен ужас. — Тук няма нищо за ядене.

Страхът в гласа ѝ не убягна на Мичъл, който я погледна внимателно.

— Както ти сама каза, долу има ресторант.

— Не мога да оставя Дани самичък. Нямаше да мога дори ако той бе голям. Не и след тази вечер.

— Дани няма да бъде сам. Бодигардът ми ще го пази, докато не заловят и арестуват Били Уайът, без значение колко време може да мине дотогава.

Кейт се намръщи при мисълта, че някакъв бодигард ще се навърта непрекъснато около Дани и нея, но преди да се възпротиви, Мичъл заяви непреклонно:

— Това не подлежи на договаряне, Кейт.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Извади късмет — каза Кейт, докато двамата с Мичъл вървяха към стълбището по широкия коридор с дъбова ламперия и офиси от двете страни. — В кухнята още свети.

— И защо да съм извадил късмет?

— Защото някой друг ще ни приготви нещо за хапване, което значи, че ще става за ядене. — Кейт му хвърли насмешлив поглед и бутна две широки стоманени врати, скрити зад стар дъбов параван с абаносови инкрустации. Мичъл видя групичка мъже и жени и предположи, че те още празнуват завръщането на Дани. Вместо да влезе при тях с Кейт, той предпочете да остане в коридора и да разгледа снимките, почетните значки и изрезките от вестници и списания, които бе забелязал преди малко.

Беше впечатлен. Ресторантът бе награден с разнообразни отличия, а статиите бяха много ласкателни. Колекцията беше подредена в хронологичен ред, ето защо подвизите на Кейт идваха чак в другия край на коридора. Тя беше допринесла за безупречната репутация на ресторанта и когато Мичъл стигна до най-нова изрезка, той изпита странна гордост от званието й „Ресторантьор на годината“.

Кейт излезе от кухнята, докато той четеше материала от „Трибюн“. Тя бе облечена с жълто-кафяви дънки и мек кашмирен пуловер. Изглеждаше женствена, царствена и същевременно секси.

— Помня как се боеше, че няма да се справиш с ресторанта, а я виж какво си постигнала — той кимна към статията.

— Първите месеци обърках всичко и сигурно щях да се откажа, ако не беше Дани. Трябваше да успея заради двама ни.

Докато говореше, Кейт поведе Мичъл напред, заобиколи бюрото на оберкелнера и мина през някаква врата. Светна лампата и приглушена светлина разкри стилин салон с разкошен бар, заемащ две стени. Въпреки размера си помещението беше уютно и предразполагащо.

— Помолих Тони да ни сервира тук — обясни тя и тръгна към бара.

Мичъл внезапно си спомни вида на Кейт по време на онази вечеря на свещи във вилата край морето. Сега, докато я гледаше, той разбра защо тогава тя изглеждаше толкова спокойна и уверена.

Кейт скришом наблюдаваше как Мичъл изучава помещението. Не можеше да повярва, че той действително стои на няколко метра от нея. Този ден, който бе започнал толкова лошо, свършваше прекрасно. Мичъл свали вратовръзката си и запретна ръкави. Тя усещаше как онова непринудено приятелство, онова неуловимо привличане помежду им отново възкръсва. Също така усещаше, че то е плод на илюзия, на безпокойството ѝ за Дани, че в момента то е много крехко, уязвимо и се крепи само на негласно споразумение да не подхващат темата за миналото.

— Искаш ли нещо за пиене? — извика тя от бара.

Той кимна и се огледа.

Кейт отлично знаеше, че предпочита водка, но се престори, че не помни, за да не повдигне воала на миналото.

— И какво да бъде?

— Много добре знаеш — изгледа я той.

Три думи, с които той разкъса воала и ги изтика върху опасните плаващи пясъци, олицетворяващи миналото им.

Кейт беше изумена.

— Все още си много самоуверен — сгълча го тя и посегна към най-добрата водка.

— А ти още си много красива.

Ръката ѝ замръзна върху бутилката, после Кейт внимателно я свали и потърси чаша.

— Не знаех, че ме смяташ за красива.

— Мамка му, вярно е.

Този тон беше съвсем нов и нямаше нищо общо с миналото. Кейт пригответи водка с тоник и зелен лимон, както в Ангилата, и реши — като се имаше предвид накъде е поел Мичъл — че и тя трябва да пийне нещо. Започваха да изникват болезнени въпроси, въпроси, които тя не искаше да задава, с отговори, които не желаше да чува и на които вероятно нямаше да повярва. Беше толкова щастлива и благодарна за

днешното му държание... толкова удивена от нежността, с която бе гледал Дани, че ѝ се искаше онзи миг да не свършва никога.

— Ще ми направиш ли услуга? — Тя заобиколи бара и му подаде чашата с усмивка.

— Зависи — Мичъл вече знаеше каква ще бъде молбата ѝ. Очите ѝ го гледаха прямо и на него хем му се искаше да склони, хем му се искаше да бъде непреклонен. — Каква услуга?

— Ще бъдеш ли така добър да не казваш нищо, което да събуди миналото?

В отговор той я погледна право в очите и заяви без заобикалки:

— Как, по дяволите, си могла дори да помислиш да се омъжиш за тъпак като Ивън Бартлет?

— Това да не би да е поредният разговор, в който ти задаваш въпросите, а аз само отговарям? — мрачно се поинтересува Кейт.

Необяснима усмивка трепна на устните му и гласът му омекна:

— Не.

— Тогава давай пръв.

Той кимна, отпи от водката и се подпря с лакът на бара.

— Какъв е въпросът ти?

Кейт не желаше съдействието му, желаше единствено мир.

— Нямам въпрос — излъга тя.

— В такъв случай ми кажи как, по дяволите, си могла дори да помислиш да се омъжиш за Ивън Бартлет?

— Така няма да се разберем — отбеляза тя и му посочи една маса до прозорците. — Не съм сигурна дали имах конкретна причина да се сгодя за Ивън Бартлет. Всъщност редица неща, които разбрах за теб, доведоха до годежа ни.

— За мен ли? — Мичъл не скри, че е настроен скептично.

— За теб. Кажи ми нещо. — Кейт се обърна към него и го погледна. — Какво удоволствие може да ти достави признанието, че бях използвана и захвърлена от теб? Как е възможно в някои отношения да си толкова невероятен... а в други такъв безсърдечен егоист?

— Не мога да ти дам точен отговор, но обещавам да помисля сериозно върху въпроса ти, след като разбере накъде биеш. — Той замълча и добави грубо: — Накъде биеш?

Тя се отчая и реши да му каже очевидното:

— Добре, Мичъл, ето как стоят нещата. Когато те оставих в Анклава на Сейнт Мартен, отидох право във вилата, събрах си багажа като добра малка глупачка и изчаках Ивън. Съобщих му, че сме се запознали и че между теб и мен се е породило нещо специално.

— И той какво отговори? — процеди Мичъл.

— Ивън ми каза, че те е видял на приема на Сесил Уайът, че ти е споменал името ми, а също и че ще бъда в „Айлънд Клъб“ с него. Освен това ми разказа за детството ти и за причините, поради които мразиш него и баща му. После ме попита наясно ли съм, че си на яхтата на Зак Бенедикт, че строиш къща в Ангила и че живееш в Чикаго с Каролин Уайът. — Тя разтърси глава, ядосана на собствената си глупост, и добави: — Така бях хлътнала по теб, че бих преглътнала всичко, с изключение на едно нещо, за което не можах да ти намеря извинение.

— Кое? — напрегна се той.

Тя постави свещ в средата на масата и отговори:

— Остави ме да говоря за Чикаго, сякаш никога не си бил тук. Дори ме попита колко часа трае полетът от Чикаго до Сейнт Мартен. Доколкото ми е известно, има само две причини един мъж да крие от една жена факта, че живеят в един и същи град: или е женен, или не възнамерява да се виждат повече в същия този град. Щеше ми се да повярвам, че имаш трета причина, и знаеш ли какво?

Мичъл я хвана за раменете и я притегли към гърдите си.

— Какво? — попита той и зарови устни в косата ѝ.

Кейт не реагира, само продължи да гледа право пред себе си.

— Звъннах в Анклава да ти поискам обяснение. Казаха ми, че си освободил апартамента. Помислих си, че има грешка, защото не бях забравила как стоеше на балкона и ми викаше да побързам. — Тя напразно се опита да овладее гласа си. — Стоях с пригответени куфари, изправена пред грозната истина: Прелъстил си ме, за да си го върнеш на Ивън, изпратил си ме във вилата да скъсам с него, карайки ме да побързам. А после си освободил апартамента. — Тя си пое дъх. — Изплаках си душата на рамото на Ивън. Плаках толкова много, че накрая заспах, и когато се събудих, вече носех годежния пръстен на Ивън.

Ръцете на Мичъл затегнаха обръча около нея.

— Веднага след като ти замина за „Айлънд Клъб“, Били се обади да ми каже, че са открили трупа на брат ми. Освободих апартамента и уговорих Зак да прекараш деня в обиколка на островите с яхтата му. — Той зарови лице в косата ѝ, прокарайки ръка нагоре-надолу по гърба ѝ. — Имам си самолет. Планирах да летя всяка вечер до яхтата и да прекарваме нощите заедно. Чаках те на кея във Филипсбърг, докато се стъмни, после звъннах на ветеринарния лекар, който ми каза, че с някакъв мъж сте прибрали Макс преди часове. Не можех да повярвам, че си постъпила така.

— Когато бях бременна в четвъртия месец, отидох при Грей Елиът и видях на снимките, че си ме чакал. Ако знаеш какво означаваше за мен! Поне научих, че никога не си възнамерявал да ме изоставиш по такъв брутален начин.

— Кога разбра, че си бременна? — той притисна лицето ѝ към гърдите си.

— Няколко седмици, след като те видях на благотворителния бал за Детската болница. Сигурно се чудиш как е станало...

— Знам как е станало — дрезгаво прошепна той. — Дори мога да кажа как се е случило с точност до минутата.

— Вземах едновременно противозачатъчни и лекарство против мигрена. Получило се е някакво взаимодействие — обясни Кейт, докато се наслаждаваше най-безсрамно на прегръдката му. Нека ѝ говори така, нека я лъже дори. — Защо се отнесе толкова зле с мен по време на бала?

— Казах ти го онази вечер съвсем неволно. — Мичъл се изсмя кратко и мрачно. — Чувствах се отхвърлен, сърцето ми бе разбито. Минута преди да дойдеш при мен, няхах представа, че Ивън Бартлет е твой приятел. — Повдигна брадичката ѝ. Очите му я гледаха нежно, ала сериозно. — Лежахме и гледахме слънчевия изгрев, въпреки че едва държахме очите си отворени, защото не искахме да пропуснем и миг близост. — Той сведе глава и устните му докоснаха нейните. — Толкова дълго ми липсваше. И толкова много. Липсваше ми вълшебството да сме заедно.

Кейт беше загубена.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Холи отвори хладилника на Кейт, извади две бутилки вода и подаде едната на Кали.

— Искаш ли? — попита го тя.

Той я погледна, усмихна се любезно, поклати глава и каза на италиански:

— Много си красива. Теб искам, не вода.

Тя разбра само отказа и прибра бутилката обратно.

— Приемам, че това значи „не“.

Кейт, която се чудеше какво да облече за вечерята с Мичъл, излезе от спалнята с тоалет номер три. Другите два варианта бяха метнати на дивана във всекидневната. Мичъл беше извел Дани и ги нямаше от единайсет сутринта.

— Може би е прекалено натруфено? — попита Кейт и се завъртя пред Холи, докато Кали ги гледаше от барплота.

— Не, но синьото ми хареса повече.

Объркана и несигурна, Кейт реши да потърси мнението на човек, който познава вкуса на Мичъл. Тя грабна другите две рокли, протегна ги към Кали и го погледна въпросително.

— За Мичъл?

Той се ухили, уверено посочи тясната черна рокля и каза на италиански:

— Мичъл ще бърза да те съблече, така че по-добре цип вместо копчета.

— Добре, тясна права черна рокля — възкликна Кейт, усмихна се и добави едно топло „Grazie“.

— Устата ти е създадена за целувки, но Мичъл ми е като брат — кимна Кали. — Освен това ще ми изтръгне сърцето.

— Сигурно италианците използват много повече думи от нас — отбеляза Холи и добави сериозно: — Кейт, внимавай със сърцето си. Миналия път Мичъл го разби и беше страшно да те гледа човек после. Отново се влюбваш в него.

— Не е вярно — отсече тя.

На барплота Кали свъси вежди с изненада и недоверие.

— Напротив — настоя приятелката ѝ.

Кейт седна на дивана.

— Да, така е — призна си тя. — И толкова ме е страх. Снощи се убедих, че всичко ще е наред — в смисъл без рискове — ако го обичам мъничко.

— А днес в какво се убеди?

Тя призна поражението си с въздишка:

— Че няма как да го обичам мъничко. Този мъж води до пристрастяване. Ако можех да го придърпам като одеяло и да се увия в него телом и духом, щях да го направя и пак нямаше да ми е достатъчно. Проблемът е, че и той изпитва същото към мен. Така мисля.

— И миналия път мислеше така.

Кейт кимна и стана от дивана. Раменете ѝ бяха отпуснати.

— Знам.

— Той кога ще се върне?

— Обади се да ме предупреди, че с Дани можело да закъснеят, но до шест щели да се приберат. — Погледна часовника си. — В осем трябва да слеза и да поздравя майора и гостите му, после с Мичъл ще излезем някъде да вечеряме.

— Пет и половина е, тъй че е по-добре да тръгвам. — Холи стана. — Искаш ли да нахраня Макс и котките?

— Не — провикна се Кейт от спалнята, където прибираше дрехите. Гримът и прическата ѝ вече бяха готови, за да е хубава за Дани и Мичъл, и затова разполагаше със свободно време. — Ще ги приберем тук, докато Били Уайът не бъде заловен. Цял ден слушам местните новини с надеждата да чуя съобщението за ареста на Били, но докато това стане, ще живеем над ресторанта. Тук охранителната система е много по-добра, отколкото вкъщи.

— Как е Моли?

— Оправя се наистина бързо. Иска да се върне още утре на работа, но предпочитам тя да си почине още няколко дни.

— Мамо, ела да видиш...

Кейт се втурна по коридора, за да види какво са ѝ донесли Мичъл и Дани от разходката си. При вида на Дани, който стоеше

насред стаята и се усмихваше широко, сърцето ѝ почти спря да бие. Нямахте ги дългите му къдрици и дрешките от „Бebчо еднозъбчо“. Черната му коса беше подстригана точно като на Мичъл. Носеше костюм с жилетка, папийонка и лъскави черни обувки. На всичкото отгоре се перчеше с едната ръка в джоба и с другата зад кръста.

Видът му едновременно я изпълни с гордост и безпомощен копнеж по бебето, което синът ѝ беше допреди няколко часа.

— Пазарували сте в детския „Брукс Брадърс!“ — пошегува се тя.

— Нося подарък. — Дани протегна ръката, която криеше зад гърба си, гордо показа една клюмнала маргаритка и я връчи на майка си тичешком.

— Колко е хубава — каза Кейт и се усмихна на Мичъл.

Той отвърна на усмивката ѝ и подхвърли на Дани:

— Я дай на мама втория подарък.

Детето се ухили досущ като баща си, бръкна в джоба си и извади медальон на изящна верижка. Кейт потрепери, когато пое в ръката си красивото златно сърце. Фантазиите как ще се свърже с този чернокос мъж, който я боготвореше и вече учеше сина им как да носи цветя на майка си, я увличаха във водовъртежа си.

Тя понечи да благодари на Мичъл и забеляза, че вниманието му изведнъж бе привлечено от телевизора. Той направи крачка напред и усили звука.

— В четири часа днес — съобщи говорителката — беше задържан седемнайсетгодишният Били Уайът, заподозрян в отвличането на Даниъл Донован от местен парк вчера. По данни от полицията Уайът е признал за отвличането, но обвинява адвоката Ивън Бартлет в подстрекателство. Според източника ни Уайът стигнал до идеята за отвличането, след като Бартлет му показал снимка на Даниъл Донован в статия за майка му, собственичката на ресторант Кейт Донован. Бартлет уж казал на Уайът, че Даниъл е син на Мичъл Уайът, когото Били отдавна вини за несполуките си. Репортерката ни Сидни Соломон намери Бартлет в тенис клуб „Гленийгълс“.

Кейт се обърна и разтревожено отстъпи назад. Очите на Мичъл святкаха гневно, устните му бяха свити решително, докато гледаше как Ивън се позовава на адвокатската тайна и отива към тенис корта с ракета в ръка.

— Кучият му син! — процеди Мичъл.

— Кучият син! — прочувствено повтори Дани.

Мичъл опита да се успокои заради детето, но не успя. Изсъска едно „чао“ на Кейт, и се запъти към вратата.

— Налага се да свърша нещо спешно — каза на прага. — Ще те взема в осем.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

— Аз ще отворя, Кали — извика Кейт, когато на вратата се почука малко след девет. Италианецът не ѝ обърна внимание и пръв стигна до вратата. Мичъл закъсняваше с цял час и Кейт се паникьоса, когато видя детектив Макнийл и Грей Елиът на прага.

— О, боже, какво се е случило? — извика тя.

— Ивън Бартлет е в болницата със счупена челюст и няколко пукнати ребра — обясни Грей и надникна в апартамента. — Може ли да влезем?

— Да, разбира се.

— Къде е Уайът, Кейт?

Тя незабавно разбра смисъла на въпроса му и веднага започна да мисли как да защити Мичъл.

— Ивън ли го обвинява? — опита се да вложи презрение в думите си.

— Ивън не видял кой го е нападнал. Похитителят му го причакал на паркинга в тенис клуба.

— Ивън тренира и може да се брани — каза Кейт, мъчейки се да спечели време и да измисли алиби на Мичъл, когато дойде неизбежният въпрос.

— Къде е Уайът? — повтори Грей, този път по-твърдо.

— Не разбирам за какво ви е трябва Мичъл. Хммм, разполагате ли с някакви уличаващи доказателства против него?

— Похитителят е бил с гумени ръкавици, като тези, които използват готвачите в кухнята ти.

— Ами ето ви доказателството, че Мичъл не е замесен. Той не е стъпвал в кухнята.

— Един помощник-келнер ни каза, че към шест часа Уайът е наминал да помоли за чаша вода.

Тъй като не можеше да мисли ясно — или по-точно не можеше да хитрува, когато очите на Грей я пронизваха като свредели — Кейт поиска отсрочка:

— Бихте ли ме извинили за малко? Всичко това ме разстройва.
— Тя се обърна и тръгна по коридора за спалнята, но за свой ужас чу стъпките на Грей зад себе си. Прокурорът не искаше да я изпуска от поглед. Кейт влезе в спалнята си и се облегна на вратата, мъчейки се да съчини правдоподобно алиби.

Получила внезапно озарение, тя се втурна към леглото, разхвърли завивките и така издърпа матрака, че да оголи пружините. Огледа постигнатото и за допълнителен ефект накриви картините над възглавниците. Внимателно преобърна нощната лампа и наклони абажура. След като свърши тази работа, хукна в банята, навлажни една кърпа и се довлече във всекидневната, търкайки уж пламналото си лице.

— Извинявам се много — въздъхна тя. — Просто не мога да понеса повече насилие. Поболях се вече. Така или иначе извършителят е друг, защото Мичъл беше с мен допреди няколко минути.

— А къде е сега?

— Ами... отиде да прибере кучето и котките ми. Докато не хванете Били Уайът, оставаме тук.

— Арестувахме го днес следобед.

— О! Наистина ли? — Кейт отвори широко очи.

— Наистина — сухо отвърна Грей. — Възразяваш ли детектив Макнийл да огледа помещенията в онзи коридор?

— Съвсем не — отвърна тя и този път лицето ѝ наистина пламна. Тя нервно закрачи зад Макнийл. — Само да не събудите Дани — предупреди го. — Той е в спалнята отдысно.

Кали се беше вживял в работата си като бодигард на Дани и следваше Макнийл по петите, а когато детективът тихо надникна в дрешника и в банята на Дани, се начумери.

— Каква е тази стая? — попита Макнийл.

— Спалнята ми.

— Може ли? — ръката му беше на бравата.

Кейт понечи да каже „Разбира се“, но вместо това размисли.

— Наистина бих предпочела да не влизате там.

След като Макнийл я погледна сурово, Кейт се престори на притеснена:

— Ох, добре, детектив, давайте.

Макнийл отвори вратата, светна лампите и застина на място. Кали се надигна на пръсти зад гърба му и така се изсмя, че когато се върнаха във всекидневната, Кейт наистина се изчерви като рак.

— Какво има? — попита Грей, местейки поглед от Кейт към Макнийл и накрая към Кали.

— С Мичъл... — Кейт усуква кърпата в ръцете си — ъъ... прекарахме вечерта в леглото.

— Е, не е станало нещо кой знае какво. Щом Мичъл се върне, предай му да ни се обади.

— И какво ще предприемете тогава? — В гласа на Кейт се долавяха подозрение, гняв и страх — а и изненада от неформалното обръщение на Грей.

— Ще огледаме кокалчетата му. Ако са наранени, ще знаем, че той е нападателят.

— Е, добре тогава. Това поне е лесно.

— Да, но подобно доказателство не може да се укрие или да бъде унищожено.

— Защо се хабиш за подобен маловажен случай, Грей?

Той стисна ръката й.

— Смятам се за семеен приятел — каза и си тръгна.

Макнийл го последва.

— Щом Мичъл се върне, веднага ще го накарам да ти се обади — обеща Кейт. — Не е изключено той да се е отбил някъде за кучешка храна.

Малко по-късно, когато двамата мъже слизаха по стълбището, Грей попита:

— Каква е тази работа със спалнята?

Макнийл скри усмивката си.

— Ако съдя по вида на стаята, Уайът не е имал нужната сила за покушение над Бартлет.

— Ако можеш да погребеш този малък епизод, щях да го направя. Всъщност ако не бях прокурор, сам щях да разкажа играта на Бартлет. За нещастие, освен всичко друго той е и адвокат, и крещи за кръвта на Уайът, въпреки че някой добре му е цапнал устата.

— Каква ще е следващата ти стъпка?

— Ще продължим с издирването на Уайът и ще документираме действията си. В противен случай Бартлет ще превърне случая в

медиен цирк и ще ни изкара лошите. Но няма да се престаряваме. Все пак не става дума за убийство. Уайът е пристигнал тук с пътнически авиопревозвач, защото неговият самолет е бил на технически преглед. Уведомили сме на летище „О’Хеър“ да го спрат, в случай, че се опита да мине през охраната. С това задълженията ни се изчерпват. Няма да организирам пътни блокади само за да се почувства Бартлет добре.

Чилдрис ги чакаше долу пред ресторанта.

Грей спря и погледна небето.

— Красива нощ — подхвърли. — Колко жалко, че трябва да се връщам на работа.

— Уайът ще се появи — предрече винаги бдителният Чилдрис.

— Обадете ми се, в случай че видите или чуете нещо — нареди Грей и махна на детективите за довиждане.

Кейт се мъчеше да набути тежкия матрацик на мястото му, но мислите ѝ кръжаха около Мичъл. Тревожеше се. За него, а и за себе си, защото се беше влюбила твърде силно и твърде бързо. Този мъж беше като наркотик — чувстваше се като парцал, ако той не беше до нея. Беше прекарала с него пет дни за общо три години, а животът ѝ се беше преобърнал изцяло. Ето, сега сигурно беше извършила някакво престъпление, като не съобщи истината на полицията.

Кали изслуша инструкциите в кухнята. След като затвори телефона, той взе няколко големи найлонови торби за боклук, промъкна се в стаята на Дани и тихичко ги напълни с дрехи и играчки. После излезе в коридора, увери се, че Кейт още е в спалнята си, слезе долу, промъкна се през задния вход и остави торбите пред него. Заобиколи ресторанта, стигна до централния вход и каза на един от шофьорите да закара поръчаната под наем кола на задната уличка веднага щом тя пристигне. Нареддането му беше изпълнено и Кали научи по мобилния, че колата е готова.

В десет часа Кейт буквално трепереше от тревога за Мичъл. Не се сещаше за една причина, поради която той ще вземе да изчезне, без да се обади, освен ако наистина не беше нападателят на Ивън. Или — тази възможност също не беше за пренебрегване — Мичъл напускаше всяка жена, когато нещата започваха да стават сериозни.

— Мичъл иска да се сбoguва с теб и с Дани. Той е на летището и делови ангажименти налагат моменталното му заминаване. Поръчано ми е да ви заведа.

Кейт стреснато се извъртя, когато чу как Кали говори английски със следа от очарователен италиански акцент, но най-вече я зашемети новината, че Мичъл заминава. Каза си, че колкото по-далеч е той, толкова по-добре е за нея, особено в емоционално отношение. Очевидно нямаше как да поддържа отношения с него. Поне този път заради Дани той официално ѝ казваше „сбогом“.

С тези мисли тя се обърна към Кали:

— А ти заминаваш ли с него?

— Да.

— Ще ми липсваш. Отивам да събудя Дани.

— Колата е на задната уличка. — Той вече се отправяше към вратата с куфар в ръка. — Отпред се мотаеха репортери — излъга.

Грей Елиът вдигна слушалката. В гласа на Макнийл се усещаше внимателно прикрито объркване.

— Докато аз отскоча за кафе, на Чилдрис му хрумнало нещо и той звъннал на „Ла Гуардия“.

— Е, и? — не скри раздражението си Грей.

— По всичко личи, че самолетът на Уайът е излетял преди час и по план е трябвало да пристигне в Индианаполис. Преди няколко минути пилотите са променили курса по посока на Мидуей.

— Мамка му. Оттук нататък действа Чилдрис.

— Да, инстинктът му е невероятен — предпазливо изрече Макнийл. — Вече сме на път към Мидуей.

Грей се облегна назад и обмисли твърдението, че Бартлет е отговорен за отвличането на Дани Донован и за възможната му смърт в ръцете на неуравновесения Били Уайът. Първо Ивън беше направил публично достойние факта, че Кейт е самотна майка, а баща на детето е член на рода Уайът. Сега пък искаше да изправи Мичъл пред съд. Взел решение, Грей се приведе над телефона.

— Предпочитам да поема нещата в свои ръце. Предай на Чилдрис поздравленията ми за добре свършената работа.

— Непременно — отвърна Макнийл. — Той има синусит, боли го главата и лесно ще го убедя да поеме наблюдението над ресторанта, докато ние причакваме самолета на Уайът в Мидуей. По-добре не се

нагърбвай с тази задача сам, без помощ от детектив, шефе. Щом жертвата е адвокат, трябва да сме педантични с процедурите.

— Благодаря, Мак — трогна се Грей.

— Ще мина да те взема. Само на няколко преки сме. Предполагам, че ще пътуваме с твоята кола.

— Кали, защо се преструваше, че не говориш английски? — попита Кейт, когато не можа да измисли как да отвлече вниманието си от предстоящото сбогуване с Мичъл. Дани бе положил глава в скута ѝ и спеше дълбоко. Пръстите на Кейт по навик продължаваха да търсят къдриците му.

— Мичъл искаше да е сигурен, че ще е в течение на всичко, а хората говорят открито пред някого, който не знае езика им.

Бяха в Мидуей и се движеха покрай самолети. Кали зави, мина през някакъв портал, отново зави и се отправи към един огромен, ярко осветен хангар. Там ги чакаше разкошен джет. Стълбичката му беше спусната, илюминаторите светеха.

— Ще взема Дани — предложи Кали, надвеси се над седалката и вдигна спящото момченце.

Някой застана на стълбичката и закри светлината. Кейт вдигна глава. Това беше Мичъл. Тялото му изпълваше отвора.

„Това е последно сбогом“ — помисли си Кейт и се почувства толкова нещастна, че в този миг се зарече никога повече да не се озове в подобно положение. Той пристъпи напред и ѝ протегна ръка. Кейт я пое и дори успя да се усмихне, когато влязоха в луксозния самолет.

— Кой знае защо никога не съм си те представяла в стил ар деко.

— А в какъв стил си си ме представяла? — попита Мичъл и пое Дани от ръцете на Кали, оставяйки го да разтовари багажа, задигнат от апартамента на Кейт.

Кейт забрави за въпроса му, докато гледаше как Мичъл внимателно поставя спящия си син по средата на едно голямо сиво кожено канапе и нежно плъзва огромната си длан по лицето му. Каква грамадна ръка... с наранени кокалчета. При доказателството, че Мичъл е способен на физическа саморазправа, Кейт мигновено откликна със смесица от ужас и чувство на дълбоко удовлетворение, че някой най-сетне бе имал куража поне отчасти да си го върне на Ивън

за безобразните му постъпки, извършени без капка милост или угризение. Дотолкова бе потънала в мисли, че не забеляза как Мичъл слага предпазен колан на Дани.

— Това пътуване важно ли е? — попита тя, докато той ѝ сваляше сакото.

— Много — тържествено отвърна Мичъл.

Тонът му беше толкова сериозен, че Кейт внимателно се вгледа в лицето му.

— За колко време заминаваш?

— Зависи.

— Зависи кога ще изчезнат белезите от ръцете ти?

Той се ухили и поклати глава:

— Не.

Обзета от усещането за тежка и ненавременна загуба, Кейт огледа салона.

— Все едно, че съм в красива всекидневна — подхвърли тя.

Кали каза нещо на италиански и Мичъл погледна през илюминатора, вдигна телефона и заговори на някакъв чужд език. Кейт предположи, че дава инструкции на пилотите, тъй като телефонът беше само с вътрешно избиране.

След миг се разнесе бучене и усмихнатият Кали се приближи напред, подмина я и се настани на един голям кожен фотьойл близо до пилотската кабина.

— Добре — въздъхна Кейт и вдигна поглед към Мичъл.

Сините му очи я гледаха усмихнато.

— Е, това беше. Мислех, че ще имаме повече време. Да събудим Дани, за да се сбогувате и да види как самолетът излита.

На устните на Мичъл трептеше особена усмивка. Кейт скочи и го целуна, преглъщайки сълзите. Ръцете му се обвиха около нея. Самолетът се наклони почти незабележимо. Кейт погледна през илюминатора и разбра, че започват да се движат.

— Взимай Дани — предупреди го тя. — Движим се. Трябва да слезем...

— Това не ти е автобус, Кейт.

— Знам, но трябва... — Тя стисна облегалката на стола и присви очи, когато Мичъл седна на канапето и се опита да я придърпа до себе

си. От прозорчето се виждаше как една полицейска кола с включени лампи нахлува през портала.

Воят на моторите се усили до рев и самолетът започна да набира скорост. Гласът на помощник-пилота се разнесе по интеркома, отговаряйки на въпроса ѝ:

— Викам Мидуей, това е Гълфстрийм Едно, искаме спешен коридор. Ще сме готови на пистата.

— Роджър Едно — отвърна някакъв глас. — Коридор на писта трийсет и едно.

Сърцето на Кейт полетя в облаците успоредно на самолета, който непрекъснато увеличаваше скорост. Тя бързо седна и закопча колана си. Нямаше представа накъде отива или защо отива там, но това беше без значение. Важно бе, че Мичъл ги иска с Дани, което означаваше, че чувствата му са били искрени. Само това имаше значение.

Това и полицейската кола, която ги преследваше! Кейт не усети, че е затаила дъх, докато гледаше през илюминатора. Самолетът направи остър завой наляво и набрал скорост, се втурна към пистата.

Най-накрая полицейската кола изостана, спря и лампите престанаха да светят по интеркома се разнесе глас:

— Гълфстрийм Едно, тук е контролна кула Мидуей. Бъдете готови за незабавно излитане по писта трийсет и едно.

— Контролна кула Мидуей — отговори помощник-пилотът — Гълфстрийм Едно на писта трийсет и едно. — Докато говореше, моторите забучаха още по-силно и самолетът мощно се устреми напред. Мичъл разсеяно галеше Дани по гърба и изучаваше лицето на Кейт. Забеляза, че тя не възрази срещу отвличането, но и не го поглеждаше. Главата ѝ беше сведена, страните ѝ бяха порозовели. Мичъл осъзна, че тя е смутена, задето не е направила поне едно възражение, и се усмихна.

Спомни си за полета от Сейнт Мартин до Чикаго, когато мислеше, че я е изгубил завинаги.

— Кейт — ласкаво изрече той.

Тя го погледна, клатейки глава. Ама че своеволен и твърдоглав мъж — не е за вярване.

— Влюбен съм в теб.

Тя преглътна, заби поглед в пода и разкопча колана си, защото той правеше същото и се изправяше. В очите му прочете, че на борда

има легло.

На пътя, близо до хангара, Грей и Макнийл се бяха подпрели на колата и гледаха как гълфстриймът се носи по пистата, а после изящно се издига, набира височина и изчезва в нощното небе.

Грей се усмихна и изрече напълно сериозно:

— Това се казва човек със стил.

Макнийл се поизвърна и промърмори:

— Ама и ти не падаш по-долу от него.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На следващия ден ограничена група избраници получи ръчно изписани покани.

В Чикаго Мат и Мередит Фарел получиха своите в девет и половина вечерта.

— Какво е това? — попита Мередит.

— Сватбена покана от Мичъл — отвърна Мат и ѝ подаде картичката.

Мередит я прочете и се засмя.

— Отвлякъл е Кейт и Дани, набавил им е паспорти и ги е закарал в Италия. Убедил е Кейт да се омъжи за него, но се бои да ѝ остави време за размисъл. Сватбата е след три дни. Колко типично за Мичъл: да забрави за пречките и да стори необходимото.

Мередит вдигна телефона и се обади на Джули Бенедикт, която беше получила подобно известие.

— В момента Зак урежда отлагането на едни снимки — разказа Джули. — А вие с Мат ще можете ли да дойдете?

Мередит вдигна поглед и отпрати безмълвен въпрос към съпруга си. Мат кимна.

— Разбира се.

Третата покана отпътува за дома на госпожа Оливия Хъбърт, където ѝ беше доставена от възрастния иконом. Госпожа Хъбърт отвори плика, прочете съобщението и на устните ѝ грейна ликуваща усмивка.

— Грейнджър, след три дни Мичъл ще се жени за Кейт Донован в Италия! Частният му самолет ще ни откара дотам!

— С нетърпение очаквам пътешествието, мадам — увери я Грейнджър.

— Познай кой ще лети с нас — размечта се Оливия, въздъхна и притисна писъмцето към гърдите си.

— Не мога да позная, мадам.

— Зак Бенедикт! — възкликна тя.

Четвъртата покана пристигна на следващата сутрин в дома на енорийския свещеник при църквата „Сейнт Майкъл“ в Чикаго. Отец Маки, младшият пастор, отвори вратата, разписа се и занесе писмото на отец Донован в кабинета му.

— Това току-що пристигна за вас, отче.

— Остави го на бюрото ми. Сега съм зает с бюджета за идния месец.

— Обещах на куриера, че ще ви го предам лично, и то незабавно.

— Е, щом е така... — отец Донован остави молива и взе писмото. — Направи ли в неделната си проповед промените, които ти предложих? — запита той младия пастор, който бе изпратен да се труди в църквата под надзора му.

— Възприех няколко — отвърна Маки, докато наставникът му отваряше плика.

Отец Донован въздъхна.

— Ти си всеотдаен свещеник, Робърт, и пишеш отлични проповеди, но понякога си твърд там, където се налага да си мек. И обратното, огъваш се там, където трябва да си твърд. Това става ясно, когато те слушам да напътстваш енорияшите, дошли при теб за съвет. Мисля, че с течение на времето ще се научиш и на гъвкавост, и на твърдост. Ще знаеш кога да му отпуснеш края от уважение към тежкия живот на енорияшите, и кога да отстояваш безкомпромисно доктрината ни.

Докато поучаваше така младия свещеник, отец Донован измъкна лист хартия с инициалите му в горния ъгъл. След като прочете известието, той зяпна от възмущение и за малко не скочи от стола.

— Надявам се, че новините не са лоши?

— Това се казва нахалство! — възмути се отец Донован, когато възвърна дар слово. — Мичъл Уайът очевидно е отвел племенницата ми и сина ѝ Дани в Италия и сега ме вика вдругиден да проведе сватбената церемония в едно селце до Флоренция! Този тип има голямо... самочуствие.

Той грабна телефона и набра оператора.

— Бих искал незабавно да се свържа с Рим, Италия — каза и прочете номера в долния край на листа. — Скъпо ли ще струва? Отлично — отмъстително отвърна, когато операторът назова някаква чудовищна тарифа за минута. — Разговорът е за сметка на получателя.

Нима?... Казвате, че за сметка на получателя струва още повече?
Отлично!

— Какво е това? — попита Мичъл, когато Кейт започна да разопакова пратката, доставена ѝ по пощата.

— Не знам, но е от Грей Елиът.

— Внимавай, вероятно е пълно с бръмбари.

— Сватбен подарък — обяви Кейт, щом прочете картичката.

— Трябва да се обадим на група за обезвреждане на взривове.

Без да му обръща внимание, Кейт вдигна капака на кутията и отви хартията. Отвътре се показва красив стар албум за снимки. Тя внимателно повдигна корицата и се обърна към Мичъл с блеснал поглед. В албума имаше фотоувеличения на някои снимки, направени от Макнийл и Чилдрис.

Първата снимка беше с Кейт и Мичъл на хотелския балкон в Сейнт Мартен. Двамата бяха застанали един до друг и се усмихваха.

— Господин Уайът? — Секретарката влезе в дневната и премина на английски от уважение към Кейт. — Търсят ви по телефона. Това е разговорът за ваша сметка, който очаквате на личната си линия — обясни тя. — Човекът е... разстроен.

Мичъл махна ръката си от раменете на Кейт.

— Това трябва да е чичо ти — каза той, изправи се и седна на удобния тапициран стол пред прозореца с изглед към площад „Навона“. Загледан в една от любимите си гледки, Мичъл вдигна слушалката.

— Добро утро, отче. Да разбирам ли, че сте получили писмото ми?

Отец Донован погледна към младия пастор, когото се опитваше да назидáva, и сърдито изрече.

— Мичъл, ти сериозно ли мислиш, че ще свържа Кейт в свещен брачен съюз до края на живота ѝ с човек, който няма да ѝ позволи да се сдобие с деца?

— Обещах на Кейт, че ще имаме деца колкото и когато тя поиска.

Отец Донован кимна насърчително на Маки и вместо да се задоволи с пределно ясното изявление на Мичъл, настоя за допълнителни гаранции:

— И обещавах, че по никакъв начин няма да ѝ пречиш в това отношение?

— Не само, че няма да ѝ преча, ами с най-голямо удоволствие ще ѝ помогна.

— Ако си целял да ме шокираш с похотливата си провокация, не си познал.

При тези думи Маки се размърда притеснено на стола, но отец Донован се усмихна, махна с ръка при явната загриженост на младежа, и се впусна в следващото си телефонно сражение:

— Католик ли си?... Да, щом си кръстен в католическа църква, това означава, че си католик... Венчавал ли си се преди по католическия обред?... Е, щом от петнайсет години не си стъпвал в църква, вероятно можем да предположим, че не си се венчавал по католическия обред. Но тъй като все пак подобен въпрос е твърде важен, за да правя предположения, изисквам отговор.

Отец Донован повтори троснатото „не“ заради Маки и се хвърли в същинската битка. Но първо изрече една похвала, за да размекне противника си:

— В такъв случай, Мичъл, не виждам непреодолими пречки да вода брачната ви церемония с Кейт. Доколкото разбирам от бележката ти, вече си се уговорил с местния свещеник. Той желае ли да ме допусне до участие?

Отец Донован кимна на Маки, за да му покаже, че отговорът на последното е бил „да“.

— Е, много добре тогава — доволно продължи той и хитро добави: — Щом не си припарвал до свещеник в последните петнайсет години, значи ти е време за изповед. Разбира се, ти желаеш да се погрижиш за този проблем преди обреда...

Той спря, защото Мичъл го пресече с кратък, гневен въпрос. После свещеникът се постара да заговори с тон, издаващ разбиране и търпение — привършващо търпение:

— Не, Мичъл, уверявам те, че не се шегувам. Когато двамата с Кейт застанете пред мен в Божия дом, готови да изречете свещените клетви на брака, искам душите ви да са чисти и сияйни като на младенци. Което ще рече, че и двамата трябва да сте изповядани. Това не е молба, а заповед.

След кратка пауза, в която Мичъл добре трябваше да схване смисъла на думите му, той добави по-меко:

— Децата често се боят от ходенето на изповед, защото го свързват с вината и смущението, но смисълът на това тайнство е да ги дари с прошка и разбиране, за да се чувстваме опростени.

Той направи нова пауза в очакване на реакция, но от другия край на линията долиташе само мъртвешко мълчание и затова отец Донован смело се втурна напред:

— Ако поради езиковата бариера или по някаква друга причина не желаш да се изповядаш пред местния свещеник, аз лично ще те изслушам.

Мигновеният отговор на Мичъл накара добрия отец да се превие от смях. Той затисна слушалката с длан и прошепна на Маки:

— Току-що ми каза, че мога да вървя в ада с фантазиите си.

След като възвърна самообладанието си, отец Донован изрече почти нежно:

— Мичъл, нито аз, нито ти ще вървим в ада. Всеки свещеник ще свърши работа, стига да го посетиш преди церемонията. Сега, ако обичаш, ми дай Кейт. Трябва да си поговоря с бъдещата ти съпруга.

Мичъл подаде слушалката на Кейт, която се намести на облегалката на стола.

— Твой ред е — раздразнено я предупреди той и отиде да направи по един коктейл. Докато надаваше ухо към разговора на Кейт обаче, гневът му поутихна и той се развесели, защото тя очевидно не се оправяше по-добре от него. Всъщност през целия разговор Кейт само измърморваше някое „Да, знам“, „Да, прав си“ или „Да, добре“.

Минаха поне пет минути, преди тя да каже „Дочуване“ и да затвори.

Мичъл ѝ подаде коктейла, после отново седна на стола и я придърпа в скута си.

— Чичо ти е самодоволен, лицемерен, помпозен, дребнав тиранин — раздразнено заяви той.

Кейт се усмихна, погледна го нежно, притисна пръст към чувствените му устни и го накара да замълчи.

— Той ми изнесе лекция върху нуждата за в бъдеще да не те лишавам от дара на съмнението и ми напомни, че не съм била безгрешна спрямо теб. Каза ми, че ти си мъж с невероятно силен

характер, мъж, способен дълбоко да обича Дани и мен с вечна, несекваща любов.

— Както исках да ти кажа преди малко — ухили се Мичъл, — чичо ти е изумително прозорлив и отлично познава човешкия характер.

Отец Маки не беше толкова уверен в последното. Всъщност той хранеше сериозни опасения, че отец Донован не постъпва разумно, като дава племенницата си на Мичъл с толкова лека ръка. Изправи се и понечи да си отиде, но се спря. Отец Донован се облегна на стола си с усмивка, доволен от изхода на телефонния разговор, и едва тогава забеляза разтревожената физиономия на младия пастор.

— Нещо те мъчи, Робърт. Какво?

— Просто не виждам как можете така уверено да давате благословията си на двама млади, които отскоро са заедно и които така са се наранили преди време.

Отец Донован скръсти ръце на гърдите си и обмисли думите си:

— Ще ти отговоря със същия въпрос, който някога зададох на Мичъл: как е възможно мъж и жена, които са се познавали само няколко дена, да изпитват такова мъчително огорчение един от друг и след три години?

— Психически подводни течения, неразрешени конфликти с родителите? Кой знае?

— Аз знам — решително отвърна отец Донован. — Знам, че през онези няколко дни същите хора са се обикнали дотолкова, че после и двамата не са могли да понесат болката, която неразумно са си причинили.

— Може и да сте прав. И така да е, един мъж и една жена...

— Моля те, не ми цитирай онова, на което са те учили в семинарията за светостта на брака. Всъщност искам да прочетеш една книга, която действително ще ти помогне да схванеш духовното общение, което съществува между истински влюбените двойки. Няма да я откриеш в обичайните списъци със задължителна литература.

— Щом ми я предлагате, с удоволствие ще я прочета. Какво е заглавието?

— „Пророкът“ от Халил Джубран.

Макар да не криеше съмненията си, Маки изглеждаше готов да прочете книгата. Той отиде до бюрото на отец Донован и си записа

заглавието и автора върху лист хартия. После спря.

— Ама тоя Джубран не беше ли отлъчен?

Отец Донован сви рамене.

— Да, както и Галилей, който дръзнал да твърди, че земята се върти около слънцето, а не обратното. Я виж кой се смее последен.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В селцето до Флоренция, където Мичъл бе живял със семейство Калиорозо до петгодишна възраст, всяка сватба беше повод за празнуване. Мичъл бе избрал да се ожени в това селце, защото тук беше мястото на неговата невинност, на неговото детство.

В деня на сватбата в дъното на църквата имаше няколко селяни, които обичаха празненствата. Тези хорица изпитаха необикновено вълнение, когато разпознаха американската филмова звезда, която доведе булката до пътеката, а после се върна, за да придружи една дребничка, възрастна жена, която гордо се усмихваше на всички, докато вървеше към мястото си отпред.

Частта от църквата, където седяха гостите с покани, беше заета от много специални за Кейт и Мичъл хора, в това число и семейство Калиорозо. Точно такава сватба в тесен кръг искаха младоженците.

Вчера, както си му е редът, Мичъл беше отишъл при падре Лоренцо да се изповяда. Излезе от църквата със замислено изражение и се присъедини към Кейт, която го чакаше на една пейка на селския площад.

— Как мина? — подразни го тя и го хвана под ръка.

— Всъщност — отвърна Мичъл — имам чувството, че падре Лоренцо остана разочарован от липсата ми на въображение. Но като се има предвид колко Аве Марии имам за казване, може би съм го впечатлил със силната си памет.

— Колко молитви ти наложи за покаяние?

— Ако започна незабавно, може би имам шанс да свърша навреме за сватбата.

Кейт избухна в смях.

Сега, докато стоеше пред олтара с усмихнатия Мичъл и двамата свещеници, тя се почувства благословена. Изрече обетите си гордо и ясно. Мичъл изрече своите по същия начин и под одобрителния поглед на отец Донован ги повтори на италиански заради семейство

Калиорозо. Към края на церемонията обаче, когато бе попитан дали ще я обича и уважава, той сякаш се поколеба.

Вместо да отговори: „Si, lo voglio“, Мичъл отвърна: „Con ogni respiro che prendo“.

За един кратък момент отец Донован се зачуди дали отговорът му не е уклончив, но падре Лоренцо изглеждаше толкова щастлив, че тревогите го напуснаха.

На приема след церемонията той го намери да си бърби с американските гости, тъй като, освен италиански Лоренцо чудесно говореше английски.

— Падре Лоренцо, ще ми преведете ли какво каза Мичъл, когато го попитахте дали ще обича и уважава Кейт?

Очевидно на американците също им беше любопитно.

— Когато попитах Мичъл дали обещава да обича и уважава Кейт, Мичъл не отвърна със стандартното „Да“, а изрече: „С всеки мой дъх“.

Всички жени се просълзиха, но Кейт още пред олтара знаеше какво е казал Мичъл.

Защото тези думи бяха гравирани на сватбения ѝ пръстен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.